

ФАНТАСТИКА

СЕРИЯ

3000

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
БАРД

ХИЛЯДИ ГОДИНИ ТОЙ ОХРАНЯВА НАЙ-ВЕЛИКИТЕ ТАЙНИ
НА ЧОВЕЧЕСТВОТО. НО СЕГА НЯКОЙ Е ОТКРИЛ КЛЮЧА ЗА СФИНКСА...

ЗОНА БЛ

СФИНКСЪТ

НАЙ-ЧЕТЕНАТА ФАНТАСТИКА В КРАЯ НА ХИЛЯДОЛЕТИЕТО!

РОБЪРТ ДОХЪРТИ

РОБЪРТ ДОХЪРТИ

ЗОНА 51: СФИНКСЪТ

Превод: Юлиян Стойнов

chitanka.info

Дори свръхсекретната Зона 51 не е безопасно място за шпионите на извънземните. Доктор Лиса Дънкан и офицерът от специалните части Майк Търкот го знаят по-добре от всеки друг. Някои разкрива тайните, прониква зад най-секретните кодове и дори завладява един от свръхмощните спътници от програмата „Звездни войни“.

ЧОВЕЧЕСТВОТО ОТНОВО Е В ОПАСНОСТ

Планетата е заплашена от термоядрен катаклизъм. Часовете до края са преброени. Търкот и Дънкан нямат право на погрешна стъпка. Придружени от хора, които са движени от странни и причудливи мотиви, Търкот и Дънкан заминават за Египет, където се натъкват на изумително откритие — спасителната брѐнка може да се окаже ключът за легендарния старозаветен кивот, в които се съхранява истинската история на човечеството. Но артефактът е скрит дълбоко в галериите под статуята на Големия сфинкс, а двамата не са единствените тръгнали по следите му...

На Деб, благодаря ти за всичко.

МИНАЛОТО

ПРОЛОГ

Платото Гиза
27 май 1885 г.

Загадъчното лице на Сфинкса се издигаше над пясъците. Слънцето вече огряваше с първите си лъчи обветрените и напукани скали в основата му. Двамата мъже, които приближаваха статуята, спряха. Изглеждаха като джуджета, сравнени с масивната каменна скулптура, а краката им потъваха в ситния пясък. Зад раменете на Сфинкса се виждаха трите пирамиди от Гиза, които изпълваха целия западен хоризонт.

— Абу Хол — произнесе един от мъжете на арабски и думите му прозвучаха приглушено зад плътно намотания около лицето му плат. — Бащата на Ужаса — добави той на английски.

Главата на статуята бе широка двадесет стъпки и почти толкова висока. Вратът и раменете ѝ се сливаха с фона на пясъчните дюни, които се ширеха докъдето стига окото — досущ като океанска повърхност.

— Впечатляваща гледка. — Вторият мъж също говореше на арабски, но едва доловимият акцент сочеше, че това не е матерният му език.

— Тялото е още по-забележително — рече арабинът. — Скрило се е под земята преди много, много години.

— Откъде тогава знаеш, че има тяло?

Арабинът повдигна рамене.

— Или ще се довериш на онова, което знам, англичанино, или смятай, че си губиш времето — той посочи обезобразеното лице над тях. — Носът е бил разтрошен с гюле. От някой негодник.

— Говори се, че самият Наполеон наредил да стрелят по него, когато минавал от тук с войските си.

Арабинът плю презрително в пясъка.

— Лъжа е, който и да го твърди. Още сто години преди Наполеон турците са поругали лицето. Съществуват много неверни истории за

Сфинкса и пирамидите.

— А ти знаеш ли истината?

— Знам някои факти, господин Бъртън.

Ричард Франсис Бъртън отметна назад качулката, вдигна глава и огледа древния паметник. Лицето му бе обветрено и насечено от белези, досущ като това на Сфинкса. От двете страни на горната челюст имаше тъмночервени резки, спомен от копието, с което го бяха промушили само преди няколко месеца. Разрежена, четинеста брада, заобикаляше мястото на незарасналите рани, а смуглото му, мрачно лице се отличаваше твърде малко от това на изправения до него арабин.

Гласът на англичанина беше нисък и дрезгав — заради раната, която бе засегнала и лигавицата от вътрешната страна на устата. Докато говореше, в ъгълчетата на устните му се събираха ситни капчици слюнка, примесени с гной и кръв, но той не им обърна внимание, завладян от внезапно споходилото го вълнение.

— Мой скъпи Каджи, аз съм единственият европейец, успял да проникне в Мека и Медина. Чел съм свитъците, написани на древни езици и невиджани досега от друг представител на западната цивилизация. Стоял съм в подножието на могъщите Хималаи, прекосявал съм Арабската пустиня и съм стигал нагоре по Нил далеч отвъд първите прагове. Но има още много неща, които бих искал да видя, преди да умра — като например истинските извори на Нил, мините и съкровищата на цар Соломон, светилището, в което — според преданията — е бил положен кивотът, и Лунните планини, които се крият зад непрогледна мъглива пелена.

— Някои от тези места са митични — отвърна Каджи. Той също отметна назад качулката, разкривайки изсеченото лице на възрастен мъж, с плешиво, сбръчкано теме. Имаше голям, закривен нос, а очите му бяха като черни въглени, затъкнати в орбитите.

— Не, не съм съгласен — поклати глава Бъртън. — Чувал съм за загадъчни места наоколо. За скрити чудеса. Носят се слухове, потвърдени в някои древни писания, че под Сфинкса имало скрита галерия. Залата на познанието, така се наричала. Залата на истината. Казват, че в там се съхранявали свитъци с летописи за събития, свързани с изчезналия континент Атлантида. А когато тръгнах да диря истината за всичко това, съдбата ме доведе при теб. Ти си

единственият, който познава тайните на пирамидите. Няма да се откажа, докато не зърна със собствените си очи тази зала.

Каджи втренчи поглед в лицето на чужденеца.

— Върви си в твоята Англия. Това, което търсиш, може да ти донесе нещастие. Понякога е по-добре да не знаеш истината. Защото истината е нещо много, много опасно.

Бъртън се засмя.

— Няма да се хвана на историите, с които вие, египтяните, плашите чужденците. Бил съм на много опасни места и неведнъж съм гледал смъртта в очите. Тъй че не очаквай от мен да се откажа толкова лесно. Аз съм поел по моя *тарики* — продължи Бъртън. Думата, която той произнесе на арабски, се превеждаше като духовен път, водещ към истината, като обикновено се разбираше истината за Бога. Но този път Бъртън не беше съвсем сигурен къде ще го отведе неговият *тарики*. Той бръкна в пазвата си и извади кръгъл медальон, който висеше на верижка около врата му. Върху лицевата му страна бе издълбано око, кацнало на върха на пирамида.

Каджи прокара сбръчкани пръсти по повърхността на медальона.

— Откъде имаш това?

— От Медина. Даде ми го един човек на име Абду Ал-Иблис.

Каджи застина.

— Да не си негов ученик?

Бъртън поклати глава.

— Не. Известно време двамата разменяхме мисли. Много странна личност. Та той ми го даде.

— А получи ли нещо друго от него? Ключ например?

— Какъв ключ?

— Ако е у теб, ще знаеш — Каджи го разглеждаше изпитателно, но англичанинът не бързаше да отговори. — Е, нека такава бъде съдбата ни — предаде се накрая арабинът. — Ще те отведе вътре. Това, което търсиш, лежи под нас.

— Залата на познанието?

— Да.

Бъртън се огледа.

— През пясъка?

— Има и други начини да стигнем до това място — Каджи посочи Голямата пирамида. — Ще трябва да отидем там. — И той

тръгна да заобикаля Сфинкса.

Отдалеч изглеждаше сякаш средната пирамида е най-висока, но Бъртън вече знаеше, че това е илюзия, дължаща се на особеностите на терена. В действителност най-далечната пирамида, онази, която бе разположена в североизточния край на платото, бе най-високата и най-масивната от трите.

Той ускори крачка, за да застигне водача си. Носеше, също като Каджи, дълго наметало, с каквото се обличаха хората от пустинята. Ричард Франсис Бъртън бе необикновен човек и нямаше нищо случайно в присъствието му тук, в Египет, защото вървеше по дирите на загадки, забулени в легенди или споменавани в чупливи, изсъхнали папируси. Роден през 1821 г. в Англия, той бе учил известно време в Оксфорд, където се бе прославил като единствения студент със сериозни интереси към арабския език. Още на втората година, отвратен от тесногръдието на колегите и преподавателите си, Бъртън бе напуснал колежа и бе постъпил в армията. През 1842 г. той бе изпратен на служба в Индия, където веднага и с неимоверен ентузиазъм се зае да изучава отпърво хинди, а сетне и персийски. Благодарение на езиковите си способности и армейската подготовка не след дълго привлече вниманието на тайните служби и скоро след това стана шпионин и съгледвач на Британската окупационна армия, пратен да изследва границите на Британската империя в тази част на света. По време на една от тези мисии той бе заболял от холера. Дадох му двегодишен отпуск по болест, който той използва, за да стане *суфи*^[1], или човек, който изучава и търси универсалната истина за Бога и неговото място в света на хората.

Той беше единственият немюсюлманин, посетил Мека и Медина — преоблечен като правоверен и уповаващ се на перфектното владение на арабски и персийски, благодарение на което се бе представял за персийски търговец. Беше виждал Кааба^[2], сърцето на исляма, нещо, което нито един неверник нямаше право да зърва с очите си, ако държи на живота си.

От Арабия той се бе прехвърлил в Африка, надявайки се да организира експедиция и да открие митичните извори на Нил. Отново благодарение на способността си бързо да учи нови езици и на интереса си към непознати места, той бе научил много истории, разказвани вечер край лагерния огън от подпийнали търговци и

водачи. Още в Мека за пръв път бе чел за древните тайни, скрити в недрата на платото Гиза. Един човек, за който се говореше, че също е суфи — Абду Ал-Иблис — го бе открил по незнаен начин и го бе насочил към африканския континент, а също така му бе подарил медальона, който, според него, щял да му осигурява безпрепятствено пътуване. Единствената молба на Ал-Иблис бе Бъртън да се върне в Мека и да му разкаже за откритията си. Бъртън не се бе доверил на Ал-Иблис — долавяше стаеното в другия зло, и реакцията на Каджи сочеше, че инстинктът му и този път не му е изневерил. Но англичанинът знаеше, че нерядко пътят към истината води до подобни личности и че ако иска да достигне целта си, нищо не бива да го спира.

Това, което разпалваше още повече интереса му, бяха разказите за митичната Зала на познанието, скрита някъде под каменните строежи в Гиза, в далечните покрайнини на Кайро. Казваха, че в Залата била заровена Истината, макар никой да не знаеше какво означава това. Едни смятаха, че ставало въпрос за религиозната истина, която според мнозина олицетворяваше единствения истински Бог, други твърдяха, че се имала предвид истината за света отпреди Потопа, историята за Атлантида и корените на човешката цивилизация от праисторически времена. Каквото и да се криеше там, Бъртън бе твърдо решен да го намери.

След като лагерът му край Бербера^[3] бе атакуван от сомалийски главорези и той получи свиреп удар с копие в челюстта, Бъртън бе принуден да отложи замисленото пътешествие до изворите на Нил. На обратния път за Англия, където се надяваше да получи квалифицирана помощ, той се бе отбил в Гиза, за да изследва лично загадката, преди да се качи на парахода. Настоятелните му въпроси го бяха отвели при Каджи, един стар египтянин, обитаващ схлупена колиба в самия край на платото. Доколкото можеше да определи, Каджи бе нещо като пазач на древните паметници, въпреки очевидната му бедност и липсата на каквито и да било връзки с властите в града. Бъртън изгуби близо седмица, докато старецът склони да разговаря с него. Още една седмица му бе необходима, за да го убеди да го разведе из платото тази вечер.

Докато се приближаваха към Голямата пирамида, англичанинът усещаше как го изпълват познатите тръпки на възбудата. Беше чел доклада на един английски математик — Джон Грийвс, посетил

пирамидата още през 1638 г. Бъртън също така бе изучавал задълбочено статиите и измерванията на французина Едме Франсоа Жомар, направени по поръчка на самия Наполеон. Жомар бе определил, че височината на пирамидата на Хеопс е 481 стъпки^[4], което означаваше, че все още в света няма толкова висока постройка, която да е дело на човешки ръце. Още по-изумително според Жомар бе, че дължината на всяка една от страните е 755 стъпки, което говореше за невероятната точност и добрите математически познания на древните строители на пирамидата. На всичко отгоре страните на трите пирамиди бяха ориентирани по един и същи начин спрямо посоките на света.

Бъртън вече не се съмняваше, че това, което знае, е само малка част от истината. Вроденият му инстинкт към тайнственото и загадките се пробуждаше и подсилваше възбудата му, докато доближаваха основите на Голямата пирамида. Остана доволен, когато Каджи го отведе право при входа, прокопан по поръчение на халиф Абдула Ал Мамюм. От старите свитъци в Медина Бъртън бе узнал, че халифът е посетил Голямата пирамида през 820 г. и завладял от желанието да „удесетори тайнството на науката“ и да „разшири човешките хоризонти на познанието“, бе наредил да се прокопае тунел в една от стените. Свитъците с арабски текстове бяха сред малкото източници, довели Бъртън в Гиза.

Каджи подаде на англичанина една керосинова лампа.

— Ще я запалим, след като влезем вътре. По-добре никой да не знае какво ще правим тази вечер, а из мрака нерядко се навъртат крадци и разбойници. Освен това властите официално са забранили да се влиза в пирамидите. Който дърпа конците, познава добре силата на истината и се бои от нея. — Каджи въздъхна. — Господин Бъртън, това е последната ви възможност да се обърнете и да си идете. Моля ви, господарю, умолявам ви, не продължавайте по-нататък. Честно ви предупреждавам, че там ви очаква смъртта.

— Смъртта очаква всички ни — отвърна Бъртън. — Не можеш да ме спреш.

Каджи се обърна към пирамидата.

— Да бъде тогава волята на Аллаха.

Пресякоха сумрачното преддверие и навлязоха предпазливо в тунела, докато мракът ги обгърна напълно. Едва тогава Каджи запали

фенерите.

— През девети век хората на халифа пробиха отвор в стената, след като я нагредели с огън и изсипали охладен оцет върху нагорещената плоча — обясняваше арабинът, докато вървяха из тунела.

Бъртън приведе глава, тъй като таванът над тях непрестанно се снижаваше. Подът под краката им започна да се издига стръмно нагоре.

Каджи посочи с ръка.

— След доста усилия хората на халифа достигнали този оригинален тунел, скрит зад една въртяща се каменна врата. Входът водел към Залата на царицата и Голямата галерия, в края на която, в сърцето на самата пирамида, е Залата на царя.

— Но и в двете нямало нищо, когато ги отворили — отбеляза замислено Бъртън.

— Названията са дадени от хора, които не са познавали добре историята. Вярно, че в пирамидата има само няколко големи помещения, но това съвсем не означава, че в тях са били погребани царят и царицата. Никой всъщност не знае какво е имало в тези стаи... ако въобще е имало нещо — добави той. — Освен това сега не отиваме горе.

Арабинът положи длани върху един от страничните каменни блокове. За първи път Бъртън забеляза големия пръстен на дясната му ръка. Малко се стресна, когато плочата се отмести със зловещо стържене, разкривайки тесен отвор.

Каджи се пхна през отвора и Бъртън го последва без покана. Тук тунелът се разширяваше и скоро стана около пет стъпки висок и четири широк. Но Бъртън все още трябваше да стои приведен, докато Каджи се промуши край него и затръшна плочата.

Едва сега, когато пътят навън бе затворен, Бъртън почувства грандиозността на пирамидата. Над главите им имаше хиляди и хиляди грамадни каменни блокове. Въздухът беше сух и застоял. Подът бе покрит с тънък, равен слой прах, а тунелът се спускаше надолу в тъмнината, под ъгъл от около трийсет градуса.

Каджи пое навътре в тунела, а Бъртън го следваше по петите. Фенерите в ръцете им хвърляха издължени сенки по стените в двете посоки. Бъртън спря на едно място и насочи светлината от фенера към

стената. Цепката между каменните блокове беше толкова тясна, че не му се удаде да пхне острието на ножа си вътре. Остана възхитен от забележителното майсторство на строителите на един толкова мащабен проект. Дори прочутите майстори зидари на катедрали в Европа не можеха да се похвалят с подобна изработка, а пирамидите са били издигнати още когато европейските племена са обитавали колиби.

Беше изостанал от своя водач. Долови някакъв шум и осъзна, че Каджи брой на глас. Ускори крачка и едва не се блъсна в него.

— Намираме се в основата на пирамидата — Каджи прокара пръсти по една каменна плоча. Бъртън забеляза, че пръстенът е обърнат с лице към дланта и че арабинът се опитва да го постави в специална ниша.

Вероятно беше попаднал на точното място, защото масивният каменен блок се завъртя под прав ъгъл, разкривайки тесни проходи от двете си страни. Бъртън прецени на око, че каменният блок тежи поне няколко тона, ала въпреки това се бе извъртял гладко, почти безшумно. Чудесно балансиран механизъм, чието функциониране не бе повлияно от изминалите години.

— Наляво — упъти го Каджи.

— А какво има надясно? — попита Бъртън.

— Смърт.

— Капан за крадците на гробове?...

— Не. Сандъче, в което се спотайва гибел за всички в пирамидата и извън нея.

— Що за сандъче е това?

— Виждал съм го веднъж. Черно метално сандъче, положено в саркофага в залата под центъра на пирамидата. Не посмях да го отворя, дори не съм го докосвал. Баща ми каза, че вътре имало някакво страшно оръжие. Толкова могъщо, че било в състояние да разруши и трите пирамиди.

— Нима съществува подобна сила?

— Не зная.

— И откъде древните са се сдобили с него?

Каджи не отговори. Бъртън гореше от нетърпение да открие сандъчето, да го отвори и да види какво има вътре, но с големи мъки бе изтръгнал от Каджи обещанието да го отведе при нещо друго и сега не

беше най-подходящият момент за промяна в плановете. Каджи махна с ръка през рамо, давайки знак на Бъртън, че трябва да върви отпред.

— Не, ти води — помоли го англичанинът.

Каджи сви рамене и се промуши през отвора. Бъртън се спусна след него и го побутна встрани. Двата бяха толкова близо, че усещаше мириса на пот и едва доловимия лъх на силно подправена храна, идещ от устата на Каджи. Имаше и още нещо, по-дълбоко и неуловимо. Бяха му необходими няколко секунди, преди да си даде сметка какво беше то — миризмата на мъжкаря, който се готви за бой. Миризмата на страха.

Въздухът тук бе осезателно по-плътен. Бъртън го усещаше като натиск върху кожата, устните и гърлото си. Слой от прах бе по-дълбок, съвсем равен и недокоснат от човешко присъствие, доколкото можеше да определи в сумрака.

Тунелът продължаваше да се спуска, но след около десетина метра Бъртън забеляза първата промяна. Стените вече не бяха изградени от гладко шлифовани блокове, а сякаш бяха прокопани в скалата.

Каджи потвърди онова, което бе забелязал.

— Намираме се под нивото на пирамидата, в недрата на земята.

Английският изследовател прокара ръка по стената.

— Тя е съвършено гладка. Слизал съм в много мини и пещери, но никъде не съм срещал подобно нещо. Кой е прокопал тези тунели? Строителите на пирамидата ли?

— Някои казват, че тунелите са отпреди времето на пирамидите — обясни Каджи, докато изтриваше избилата по челото му пот.

Бъртън втренчи очи в него. Наистина беше задушно, но не чак толкова. Зачуди се каква ли е причината за страха на водача му.

— Смята се, че трите пирамиди над нас са били построени по времето на Четвъртата династия на Старото царство, между 2685 и 2180 г. преди Христа — промърмори Бъртън. — Голямата пирамида е била построена по поръчка на фараона Хеопс, или Хуфу, както е известен на твоя език.

— Преди раждането на *вашия* бог — отбеляза Каджи. — Вашият Христос е само един пророк от Корана. Той е човек, не е бог.

Бъртън не виждаше никакъв смисъл да навлиза в теологични дискусии на това място и в този момент. Освен това опитът от

запознаването му с различни религии го бе научил, че ако има бог в небето, пътищата към него са различни. А откакто бе признат за *суфи*, ислямът за него бе станал основна религия, източник на вдъхновението и възхищението му.

— Добре, кой е построил тези тунели, след като са по-стари дори от пирамидите? — попита той. — И дали самите пирамиди не са били вдигнати, за да скрият входа към тях? А може би, за да го отбележат?

— Тунелите са били построени от онези, които са изваяли Сфинкса и са изградили храма около него. В момента се движим точно в тази посока. На изток — той кимна глава.

Бъртън обмисли чутото.

— Значи Сфинксът е по-стар от пирамидите?

— Много по-стар.

— Колко много?

Каджи се засмя, за първи път, откакто бяха влезли в пирамидата.

— Ако ти кажа, едва ли ще ми повярваш. Съществува отпреди фараонът Менес да основе Първото царство.

— Но как е възможно? Кой го е построил тогава?

— Бил е изваян по времето на *нетеру*, управлявали през първата епоха.

— И кои са тези *нетеру*?

— Това е времето на боговете, на Озирис и Изида. Сега не е моментът да ти изнасям лекции по историята на моята страна.

— Но какви хора са живели тук в онази епоха?

— Тези, които дошли отвъд морето — отвърна Каджи и Бъртън го погледна озадачено. Изведнъж завъртя глава. Бе доловил съвсем слаб шум, нисък и кънтящ, като далечен грохот, който идваше отпред.

— Какво беше това?

— Реката на подземния свят — Каджи се размърда и пое предпазливо покрай стената. — Водите на Нил се разделят и преминават през тунелите под платото, после се връщат обратно в първоначалното си русло, но по-надолу по течението. Това е вторият Портал на Росту — има един на сушата и един във водата.

Около пет минути тунелът вървеше в права посока.

— На каква дълбочина се намираме? — попита Бъртън, но Каджи отново броеше на глас и не му отговори.

Арабинът спря и насочи светлината към стената отдясно. Натисна я на едно място и голямата каменна плоча, която по нищо не се отличаваше от околните, се отмести назад. Не се завъртя, а бавно се плъзна нагоре, в специално пригодения за целта жлеб.

— Как го отвори? — попита Бъртън, но Каджи само му даде знак да се промуши вътре. Стоеше притиснат до стената, а зад него имаше само непрогледен мрак.

— Не, ти върви пръв — посочи с пръст Бъртън.

Каджи се подчини. Влязоха, а зад тях плочата се спусна и прилепна толкова плътно, че не остана и следа от процеп.

— Къде сме сега? — попита Бъртън.

Бяха в просторен тунел, който също се спускаше надолу, но нещо не беше наред. Светлината от фенерите се разсейваше само на двадесетина стъпки от тях.

— Дадох ти дума да ти покажа онова, което търсиш — произнесе дрезгаво Каджи. — Това е единственият път, който води към Залата на познанието.

— Ти водиш — произнесе Бъртън и по устните на арабина затрептя усмивка.

Каджи вдигна фенера и пое предпазливо. Бъртън се забави само няколко секунди, а когато се озърна, на лицето му се четеше изненада. Разстоянието между двамата бе не повече от десетина крачки, но сякаш помежду им имаше пелена.

— Ако искаш да вървиш нататък, трябва да имаш силна вяра. Силна ли е вярата ти, чужденецо?

— Аз... — преди Бъртън да успее да отговори, Каджи изчезна от погледа му и в същия миг фенерът в ръката му угасна. Не се виждаше нищо, освен тази всепоглъщаща тъмнина — толкова нереална и неестествена, че Бъртън за миг си помисли дали не е изгубил зрението си.

Не без усилие на волята продължи пипнешком надолу в тунела, а въздухът ставаше все по-плътен. Повдигна ръка и зърна малка светеща точица — пламъчето на незагасналата лампа. Сякаш плуваше в безтегловност, не усещаше никаква връзка нито с тялото си, нито с останалия свят. Намираще се в друго време и в друго пространство.

Внезапно в очите го блъсна светлина, която за миг го заслепи. Бъртън се олюля и щеше да падне, ако Каджи не го бе задържал за

ръката. Англичанинът премигна, опитвайки се да привикне със светлината.

— Ето... — прошепна Каджи.

Бъртън зяпна. Беше толкова поразен, че дори не обърна внимание на болката от раните си. Дватамата стояха върху тесен корниз, който преминаваше по края на грамадна пещера. Светлината извираше от сфера, около пет метра в диаметър, увиснала в центъра на подземната кухня, толкова ярка, че не можеше да задържи погледа си върху нея за повече от няколко секунди.

— Ето я Залата на познанието — произнесе тържествено Каджи, сочейки пода на пещерата, на около стотина стъпки под тях.

— Господи Исусе! — възкликна Бъртън, когато видя какво има там.

Беше съвсем точно копие на Сфинкса — само че това тук не беше засипано с пясък, нито пък бе изградено от камъни. Чудовището бе съвършено черно и сякаш поглъщаше светлината. Главата му беше по-голяма, а носът бе напълно запазен. По-размери надхвърляше своя събрат отвън. Вниманието на Бъртън бе привлечено от очите на черния Сфинкс — единствената част от скулптурата, която не бе изработена от непознатия черен материал. Очите бяха кървавочервени, издължени и сякаш излъчваха сияние от вътрешен пламък. За миг му се стори, че са живи, също както и цялото чудовищно създание, но сетне си даде сметка, че всичко е по-скоро игра на въображението му.

— От какво е направен? — попита той. — Никога не съм виждал подобен материал.

— Това е *б'джа* — божественият метал.

Бъртън се огледа. Изсечени в скалата стъпала водеха надолу, до пода и основата на Сфинкса. Лапите на чудовището достигаха на около шестдесет стъпки пред главата, която пък се издигаше на седемдесет стъпки над земята. Тялото се простираше на сто и осемдесет стъпки и по такъв начин дължината на цялата скулптура достигаше триста стъпки. Между лапите се издигаше статуя с височина около три метра. Бъртън се взря в нея — беше човешка фигура, но със странни пропорции: тялото бе твърде късо, а ръцете — прекалено дълги. Най-странна обаче беше главата — имаше лъскава бяла кожа, издължени надолу уши, които се спускаха почти до раменете, чифт блестящи,

червени очи и тясно, скулесто лице. Камъкът, който покриваше темето, също беше червен.

— Кой е това? — попита Бъртън. — Някой фараон?

— Шемсу Хор — отвърна Каджи. — Стражът на Хор.

Бъртън бе запознат в най-общи линии с египетската митология и знаеше, че Хор е синът на Изида и върховното божество на подземния свят Озирис.

— И какво казва той?

Каджи се засмя, но звукът не беше никак приятен.

— Черната кутия в другия ръкав на тунела ще унищожи цялото Акерско плато. Казва също, че ако попадналият тук не знае как да постъпи с онова, което е в Залата на познанието, след определено време целият свят ще бъде разрушен.

Бъртън нямаше ни най-малка представа за какво му говори старецът.

— По-добре да слезем долу — предложи той и понечи да се спусне по стълбите, но Каджи го хвана за ръката.

— Обещах да ти покажа залата. Никой няма право да влиза в нея.

— А къде са летописите?

— Сигурно са долу. Но за да влезеш в черния Сфинкс е нужен ключ.

— И къде е този ключ?

— Виж, това не знам. Съществуват няколко ключа, останали от древните, и всеки има свое предназначение. Когато нужният ключ бъде донесен тук, приносителят му ще получи достъп вътре. Той също така трябва да знае къде да отнесе онова, което открие, инак над всичко ще се спусне мрак. — Каджи се извърна към тунела, през който бяха дошли. — Време е да се връщаме.

— Но аз искам... — Бъртън млъкна. Беше зърнал нещо в очите на другия. Някакво напрежение, като на човек, готов да се хвърли в бой. Това го изненада, тъй като поне досега не бе предизвикал с нищо стареца.

— Трябва да се връщаме — повтори Каджи.

Бъртън кимна.

— Добре.

Вече беше решил да се върне отново тук, но начело на добре подготвена експедиция. Нямаше да се успокои, докато не узнае

истината за Залата на познанието. Но първо трябва да открие ключа, за който бе споменал Каджи.

Междувременно арабинът бе потънал в мрака на тунела. Бъртън погледна назад, към грамадния черен Сфинкс, легнал на пода на пещерата, бдящ зорко над статуята на стража на Хор. Докато крачеше към тунела, не откъсваше очи от Сфинкса. Последното, което видя, бяха червените му очи, пронизващи го застрашително.

Вече бяха в тунела.

— Бързо — подкани го Каджи. — Трябва да напуснем Голямата пирамида преди зазоряване.

Бъртън ускори крачка, замислен за тайните, скрити долу в залата. Дори само черния Сфинкс бе достатъчно голямо откритие, което щеше да нареди името му сред тези на прочутите изследователи.

Промъкнаха се през входа, изтичаха нагоре в тунела, минаха следващата врата и се озоваха на издълбаната в скалата площадка, където Каджи положи длани върху каменната плоча. Пак нагоре, още един тунел и последната тайна врата.

— Давай, по-бързо — махаше с ръка Каджи.

Бъртън забави крачка. Това не беше пътят, по който бяха дошли.

— Не, ти върви напред.

Каджи се намръщи, после спря при следващия отвор и му махна с ръка.

— Идвай. Бързо! Скоро ще се затвори.

Бъртън се завтече край него. Изведнъж чу шум от преместваща се плоча и сграбчи арабина, който се готвеше да скочи в другата посока. Двамата се сборичкаха, но Каджи успя да се отскубне. В този миг плочата се сгромоляса с оглушителен трясък.

Писькът на Каджи отекна надалеч в тунела. Вик на болка и страдание, който утихна в мъчителен хленч.

Бъртън се претърколи и вдигна пред себе си фенера. Каджи лежеше на хълбок, беше като попаднал в капан звяр, лявата му ръка — притисната от масивната плоча. Беше жив само благодарение на факта, че острият ръб на плочата бе отрязал като нож ръката, заедно с артериите и вените. Подът под смазаната китка вече се покриваше с бързо растяща тъмна локва кръв. Плътта и костите под тежката плоча вероятно бяха смачкани напълно. Каджи изстена и загледа ужасено онова, което бе останало от ръката му.

— Дръж се старче, тук съм — произнесе Бъртън, докато смъкваше колана, с който бе пристегнал наметалото си. Уви го като турникет около предмишницата на Каджи. Извади кинжала от пояса на арабина, пъкна го под колана и го завъртя няколко пъти, за да го стегне още повече. След като се увери, че кръвотечението е овладяно, той завърза дръжката на кинжала с един от пешовете на наметалото.

— Как да повдигна плочата? — попита Бъртън. Каджи не му обърна внимание и той стисна лицето му с длани.

Арабинът преглътна мъчително и заговори, опитвайки се да надвие непоносимата болка.

— Не можеш. Сега и двамата ще умрем, англичанино. А заедно с нас ще умре и тайната за онова, което видяхме тази нощ.

Раните върху лицето на Ричард Франсис Бъртън потъмняха, в израз на завладелия го гняв.

— Значи нарочно си ме вкарал в тази клопка.

— Ти си от питомците на Ал-Иблис. И затова трябва да умреш!

— Никога не съм работил за Ал-Иблис. Срецнахме се само веднъж.

— А този медальон — носят го само хора от моята секта. *Уаджету*^[5]. Ал-Иблис ги избива. Взел го е от някой мой другар и ти го е дал, за да ме подлъжеш да ти покажа тайното място. И друг път е опитвал, но ние винаги избивахме шпионите му.

— Ако бях шпионин на Ал-Иблис, щях ли да спомена името му?

Каджи стисна очи, за да се пребори с болката. Очевидно не бе мислил, че подобно нещо може да му се случи.

— Има ли друг изход? — попита Бъртън, докато плъзгаше светлината от фенера по стените. Бяха затворени в тясно помещение — десет на двадесет стъпки, а до тавана имаше не повече от шест.

— Не — отсече Каджи. — Тази стая е като задънена улица. Плочата се вдига само отвън.

— Кой си ти? Защо го направи?

— Аз съм Пазача на Акерското плато или, както му казвате вие европейците — платото Гиза. Мислех, че те е пратил Ал-Иблис. Ти говориш нашия език, а и много други. Чувал съм за изследванията ти върху древните писания в Мека и Медина и за твоята страна. Ти си изключителен човек, а следователно и много опасен. Такива като теб не могат да бъдат спрени с думи и забрани, затова са необходими

крайни мерки. Нито един човек извън моя орден не е посещавал това място. Никой, който не притежава ключ, не може да се измъкне невредим, след като е вървял по Пътя на Росту и е видял с очите си Залата на познанието. Когато някой като теб научи твърде много, довеждаме го тук и го оставяме в някоя клопка. За останалите все едно, че е изчезнал от лицето на земята.

— А къде водеха другите тунели? — попита Бъртън. — Нали спомена за някакви митични места. Щом няма да живея дълго, какво пречи поне да ми разкажеш за тях?

— Наговорих ти всички тези приказки, за да ти отвлека вниманието — призна Каджи. — Искях да поизостря апетита ти, за да ме последваш тук сляпо.

— Е, вече постигна, каквото искаше. И без това ще умреш, защо поне не ми разкриеш всички тайни?

— Дал съм клетва, най-тежката в целия ми живот, да не разкривам на никого тайната, докато не удари часът.

— Щом и двамата ще умрем, няма начин тайната ти да бъде разкрита — увещаваше го Бъртън. — Значи нищо няма да нарушиш. Ти ми показа черния Сфинкс, защото знаеше, че няма да изляза оттук жив. Хайде, разкажи ми останалото. Аз съм твой гост. Аллах повелява да изпълниш последното ми желание.

Каджи го погледна замислено. Бъртън си свали наметалото, сгъна го и го положи под главата му.

— Но искам думата ти, чужденецо. Обещай ми, че ако по някакво чудо се измъкнеш оттук, след като ти разкажа всичко, ще запазиш наученото за себе си. И че няма да разговаряш с Ал-Иблис. Казват за теб, че си човек на честта, а аз също бях почтен с теб — показах ти всичко, което ти обещах. Но не съм ти обещавал, че след това ще живееш.

Бъртън посочи с ръка дебелиите каменни стени, които ги заобикаляха.

— Ако няма никакъв изход, тогава тайните ти ще умрат с мен.

— Все пак, трябва да чуя клетвата ти.

— Имаш я. Заклевам се никога и пред никого да не разкривам онова, което съм чул и видял тук. Кълна се в живота на единственото същество, което обичам, светлината на моето сърце, милата Изабел.

Каджи кимна.

— По очите ти виждам, че наистина я обичаш. Вярвам ти, че ще спазиш обещанието си.

— Наричаш тези тунели Пътя на Росту. Каза също, че си бил Пазача на Акерското плато. Показа ми черния Сфинкс и Залата на познанието. Кой е построил всичко това и защо?

Каджи затвори очи и заговори с нисък, дрезгав, прекъсван от болезнени стенания глас:

— Моят орден е един от най-древните. Датира отпреди времето на християнския пророк, когото вие наричате Исус. Много преди ислямските пророци, дори преди еврейските. Преди дванадесетте племена на Израил, преди първия фараон — Менес, преди Вавилон.

— Значи си жрец от някоя древна религия?

— Не, аз съм обикновен човек.

Бъртън го погледна объркано.

— А орденът? Нали каза, че бил твой.

— Аз съм *уаджетин*.

Бъртън знаеше много езици, а и при предишното си пребиваване в Египет бе изучавал йероглифите и езика на древните египетски царства.

— Онези, които наричат „очите“?

Каджи вдигна здравата си ръка и посочи окото си.

— Наблюдател. *Уаджет*, на стария език. Различни названия на различни езици по света, но смисълът е един и същ.

— И какво всъщност наблюдаваш?

— Онези, които са кръстосвали Земята още преди началото на времето. Които са построили Залата на познанието. Които са поставили смъртоносното ковчеже под Голямата пирамида.

— Кой са те?

— *Тези, които не са човечи*.

Думите отекнаха в каменните стени и утихнаха, следвани от мъртвешка тишина.

— Истината ли ми казваш?

Каджи кимна.

— Този Ал-Иблис приличаше ли ти на нормален човек?

— Срегнах го само веднъж, беше в затъмнена стая. Не разбирам за какво ме питаш — Бъртън реши да не споделя неясното усещане за злина, което се излъчваше от Ал-Иблис.

— Наблюдаваме Ал-Иблис и други като него още от времето на появата на човека — продължи Каджи. — Също така охраняваме всички важни места. Места, които дори те са забравили, с течение на хилядолетията. Такава ми е работата. Аз пазя това място — Акерското плато, пирамидите на Гиза, Сфинкса. И най-вече — тунелите, Пътя на Росту, който води до шестте отделения на Дуат.

Бъртън слушаше и запомняше всичко внимателно.

— Дуат е небето — нощното небе. Как може да има части от него тук, долу?

— Много бе разпиляно и изгубено през тези години. Зная само това, което съм научил от баща си, а той пък го знае от своя баща. Синът ми ще ме замести и ще знае онова, което съм му предал. Виждал съм три от шестте отделения на Дуат, а едно от тях видя и ти — долу, в Залата на познанието. Другите са по-нататък по Пътя.

— И какво има в тях?

— Не съм обещавал да ти кажа.

— Кой са те? *Онези, които не са човечеци.*

— Не знаем откъде са дошли, но в архивите се твърди, че слезли от небесата. От звездите. Наричат се аирлианци. Тази дума се използва от всички Наблюдатели, независимо от езика, който говорят. Предполагам, че това е името, с което те самите се наричат.

Бъртън поклати глава.

— Това, което ми разказваш, прилича на някаква легенда.

Каджи втренчи черните си очи в неговите.

— Разказах ти го на прага на смъртта, пред лицето на пълната забрава. Ти избери дали да ми повярваш, или не.

Бъртън прокара ръка по разрошената си брада. Спомни си Сфинкса с пламтящите очи и статуята между лапите му. И той не вярваше, че всичко това е построено от хората. А и на много други места по света бе чувал легендите за странни и всемогъщи същества, „богове“, които дошли от звездите. От пътешествията си бе научил, че миналото отдавна е забулено в непрогледна мъгла.

— Продължавай — помоли той.

— Има две групи от тези същества. От аирлианците. В легендата, която си предават от уста на уста *уаджетите*, се казва, че те воювали помежду си. Много отдавна, преди да бъдат построени пирамидите, преди да се появи Сфинксът. Моите далечни предци

населили с тези богове и деянията им своите митове и легенди. И двете страни използвали, и продължават да използват, хора за посредници в тяхната война. Водачите — тъй наричаме една от тези групи, създадени от пришълците. В главите на тези хора е бърникано — Каджи вдигна здравата си ръка и чукна с пръст слепоочието си. — Тук някъде. Те са изгубили контрол над себе си и изпълняват всичко, което им наредят пришълците. Има и такива, които са склонни да им служат, без да бъдат променяни мислите им. Ал-Иблис е един от тях. Той е враг на всичко човешко. Другата група е на *Онези, които чакат*. Те са като хората, но не са човеци. Различни са не само в умовете си, дори очите им не са като нашите. Издължени като на котките от южните джунгли. Освен това са яркочервени. Никога не съм ги виждал, но така ги описват в легендата. Никой от тях не е раждан от жена.

— Но как е възможно?

— Повтарям ти това, което ми каза баща ми.

— А архивите — заговори замислено Бъртън, — заради които ме доведе тук? Те къде са — вътре в черния Сфинкс ли?

Каджи кимна.

— Черният Сфинкс е в Залата. Казаха ми, че и архивите са там. Но ето че любопитството ти те доведе до гибел.

— И защо трябва да се крият?

— Не зная. Ордент ми повелява да ги пазя и да бдя над тях.

— И нищо повече?

Каджи погледна прикованата си под каменния блок ръка.

— Не съм очаквал да свърша по този начин. Хитър се оказа, англичанино. Мнозина преди теб оставих да издъхнат в тунелите.

— Питам защо само ги пазиш? — повтори настойчиво Бъртън.

— По две причини. Първата е, че не можем да си мерим силите с онези същества. Те са по-могъщи и от богове. Неведнъж в миналото различни хора са се вдигали на бунт срещу тях, но неизменно са били смазвани. Изтребвани до крак. Други пък са прониквали тук, с надеждата се доберат да архивите, но са срещали само нещастия и смърт. Нашата първа задача като Наблюдатели е да запазим човешкия род — Каджи отпусна изтощено глава върху сгънатото наметало.

— А втората причина?

Каджи се размърда. Очите му бяха размътени. Бъртън не се съмняваше, че арабинът няма да живее още дълго.

— Не знаем на чия страна да се бием...

— Но ти си прониквал много пъти в Залата на познанието. Защо не си прочел архивите?

— Не ни е позволено. А и както ти казах, не разполагаме с ключа.

— У кого е този ключ?

— Зная само онова, което ми се полага — отвърна Кажи. — Чувал съм за едно място на юг от тук. Отвъд изворите на великата река Нил, където тези... същества са построили свой град. Под планината с белия връх. Преди много години един от аирлианците тръгнал натам. В легендата се казва, че бил убит, преди да завърши пътешествието си и че ключът бил заровен с него.

— Но кой го е убил?

— Има някои от Водачите — такива като Ал-Иблис — които скитат сред хората, заселват се на едно място, сетне отново тръгват на път. Намират сподвижници. А също избиват хората от моя орден. Убиват и *Онези, които чакат* — стига да ги открият. Знаем само, че се крият в едно място, наречено „Мисията“.

Дълбока отвесна бръчка разсече челото на Бъртън. Спомни си, че при едно от пътешествията си бе чувал нещо за някаква „Мисия“.

— И къде се намира тази „Мисия“?

— Мести се. Винаги е там, където има достатъчно човешки същества, склонни към подчинение. И където може да се подклажда злото, зложено в човешката същност. „Мисията“ се прехранва от тъмната страна на нашата природа. Никой от моя орден не знае къде се намира сега.

— Аирлианците ли са построили каменния Сфинкс над нас?

— Не, хората са го вдигнали, за да отбележат мястото, където се намира Залата на познанието за онези, които познават този символ — обясни Каджи. — Но съществата от звездите са им помагали.

— А пирамидите?

— Също. Били са построени от хора, но по заповед на небесните пришълци. Благодарение на тях опознаваме по-лесно природата откак свят светува.

— Значи всичко, което се иска от теб, е да наблюдаваш?

— Да наблюдавам... и да не позволявам на хората да се намесват във войната на пришълците...

— Но в такъв случай, вие заемате страната на аирлианците.

Каджи поклати глава.

— Не. Защото от доста време между двете воюващи фракции цари равновесие. И ако това равновесие бъде нарушено и една от тях постигне победа, в свитъците се казва, че това ще доведе до гибел за целия свят. Ще умрем всички.

Едра капка пот се търкулна по челото на Каджи и падна на пода. Бъртън виждаше, че турникетът е прекъснал напълно кръвообращението в отсечената ръка. Кожата на предмишницата имаше тъмновиолетов цвят поради измирането на обезкръвените клетки. Но той знаеше, че ако отпусне колана, шурналата през раната кръв ще убие арабина. Човекът пред него беше обречен.

— Сигурно има и друг път навън — заговори припряно Бъртън. — Или поне някакъв начин да се вдигне плочата. Ако ми покажеш, ще те отведа на лекар.

Каджи поклати глава.

— Не. Вратата се отваря само от външната страна. Друг път няма.

Бъртън се огледа. Защо ще построяват помещение само с един вход? А и Каджи бе споменал, че е виждал само три от отделенията на Дуат. Значи някъде долу имаше още три отделения. Каджи очевидно не познаваше всички тунели.

— Ох! — изстена арабинът и забодде глава в сгънатото наметало.

По неритмичните повдигания на гръдния му кош Бъртън можеше да определи, че до края на нещастника има съвсем малко. Той се надигна и взе да тършува по ъглите на стаята, като държеше фенера ниско.

Каменните плочи бяха съвсем гладки.

Постепенно се доближи до отсрещния край. Спомни си, че Каджи бе използвал пръстена, за да отвори някои от тайните врати.

— Чужденецо... — долетя до него слаб шепот.

— Да? — Бъртън се приведе над лицето на Каджи.

— Спомни си, че ми даде дума...

— Винаги ще пазя... — поде Бъртън, но в този момент забеляза, че арабинът е спрял да диша. Той дръпна наметалото си и покри

лицето му.

След като се помоли за душата му, доколкото си спомняше съответния текст от Корана, Бъртън постави лампата на пода и намали докрай пламъка. След това измъкна пръстена от ръката на умрелия. Приблужи го до мъждукащата светлина и го огледа — око и пирамида, също като на медальона.

В лампата имаше по-малко от един пръст керосин, скоро щеше да го обгърне мрак.

Бъртън отново се зае да оглежда стената, но когато, без да открие нищо, се върна при мъртвото тяло, пламъчето вече се готвеше да угасне. Пътешественикът седна и се опита да запази самообладание. Сети се за една идея отпреди малко. Каджи бе използвал пръстена, за да отваря вратите. Но последната врата бе различна. По нищо не личеше, че я има, докато Каджи не докосна с пръстена определеното място. А това означаваше...

Фенерът угасна и в помещението се възцари непрогледна тъмнина. Бъртън разтърка с длан раните си и болката го накара да забрави за миг паниката, която заплашваше да го овладее.

Спомни си последните думи на Каджи. Защо арабинът толкова се безпокоеше дали ще запази в тайна онова, което му бе разказал? Отговорът бе очевиден — защото имаше изход навън. Та нали Каджи бе споменал два Портала на Росту: единият по вода и другият по суша. Той пропълзя на лакти и колене до далечната стена. Нахлузи пръстена на средния си пръст и обърна пластинката с окото към дланта си. След това прокара бавно пръстена по гладката повърхност, като започна отдолу и продължи методично, сантиметър по сантиметър.

Нямаше никакъв начин да определи колко време измина, преди да достигне горния край на стената. Завъртя се надясно и се зае със следващата стена.

След безкрайно много време отново се озова при тялото на Каджи. Трупът бе съвсем изстинал и с ранни белези на вкочаняване. Бъртън имаше доста богат опит с мъртвци и познаваше добре стадията на смъртта.

Никъде по повърхността на стените не откри място, предназначено за пръстена.

Бъртън се облегна изморен. Беше забравил за неимоверната тежест на пирамидата, която се издигаше над него. Всъщност, дори не

смяташе, че се намира под пирамидата. Някъде отдалеч долиташе тътенът на подземната река.

Спомни си за красивата Изабел, която очакваше завръщането му у дома, в Англия. За местата, които би искал да посети. За невероятната история, която му бе разказал Каджи. За аирлианците, които не са хора. За техните слуги, които живеят на Земята. За древната война, която още продължава.

— Няма да издъхна на това проклето място! — извика Бъртън. Болката от наново отворилите се рани пробуди в него неподозирана сила. Докато е жив, има и надежда.

Викът му отекна в стените на помещението и когато заглъхна, той отново дочу тътена на подземната река. Притисна ухо към стената, старайки се да определи от каква посока идва. Със сигурност беше на известна дълбочина под него.

Бъртън започна да изследва сантиметър по сантиметър пода, плъзгайки по него пръстена с тайнствения знак. Когато най-сетне долови скърцането на отместващата се плоча, той замръзна неподвижно. Изведнъж в лицето го удари свеж, хладен полъх. Продължи да опипва с ръце, докато стигна ръба на отвора — беше с квадратна форма, всяка страна по около осем стъпки, точно, в средата на помещението. Наведе се над него, но отдолу не проникваше никаква светлина. Въздухът, който идваше от тунела, бе влажен, а тътенът на реката се усилваше.

Той протегна надолу ръка, но не напипа нищо. Нямахше никакъв начин да определи какво е разстоянието до дъното — десет или сто стъпки. Дори не знаеше дали там го очаква камък, или вода.

Той седна на края, сграбчи ръба на отвора и се изхлузи надолу. Почти увисна на ръце, но въпреки това босите му пети не опряха в нищо. С огромно усилие изтегли обратно жилавото си тяло, просна се на плочата до отвора и задиша тежко. След като си пое дъх, наведе се и извика с всичка сила:

— Ей!

Тъмнината отдолу погълна дори гласа му. Въображението му бе завладяно от кошмарни мисли за кладенци без дъно, водещи право в сърцето на Земята... или в пъкъла. Бъртън си наложи да запази самообладание. Каквото и да го чакаше там, това бе единственият път за спасение.

Пое си дъх, отново се спусна покрай ръба, увисна на ръце за миг
и се залюля, усещайки хладния полъх, който идеше отдолу.
— Аллах Акбар! — прошепна той. — Велик е Аллах.
Пръстите му започнаха да се изплъзват.
Той падна в мрака.

[1] Суфизъм — мистично течение в исляма, съчетаващо идеалистичната метафизика с аскетизма, според това учение чрез мистичната любов се извършва постепенно приближаване до Бога и сливане с него. — Б.ред. ↑

[2] Кааба — свещен за мюсюлманите камък във формата на куб, който се намира в джамията в Мека. — Б.ред. ↑

[3] Бербера — пристанище на брега на Аденския залив, в Сомалия. — Б.ред. ↑

[4] Хеопсовата пирамида е висока 146,6 м. — Б.ред. ↑

[5] Уаджет — в египетската митология окоето на Ра; има и богиня със същото име, която дава могъщество и власт. — Б.ред. ↑

НАСТОЯЩЕТО

1.

Вашингтон

— Когато бях малък, моят свят се състоеше от градчето Мейн, в което живеехме, и от Бангър, където тате отиваше веднъж в месеца на покупки.

Майк Търкот стоеше на стъпалата пред Мемориала на Линкълн, загледан във високата статуя на шестнадесетия президент — седнал в грамадно каменно кресло — но мислите му бяха в друго време и на друго място.

До него стоеше Лиза Дънкан, научният съветник на сегашния президент. Не бързаше да заговори, знаеше, че мъжът до нея още не е приключил мисълта си.

— Светът ми не се разшири особено, когато започнах да посещавам Мейнския университет — продължи Търкот. — Едва когато постъпих в армията и ме прехвърлиха в Европа, започнах да осъзнавам, че светът е много по-голям и необятен, отколкото съм си представял. Бях чел, разбира се, за всички тези места, бях ги виждал на филми и по телевизията, но нищо не може да се сравни с усещането да си там.

Беше още рано, малко преди шест сутринта и първите слънчеви лъчи тъкмо си пробиваха път над хоризонта на изток. Заради ранния час около паметника нямаше никой.

Търкот бе добре сложен мъж, среден на ръст, плещест, с мургаво, скулесто лице и едва доловим северняшки акцент, който издаваше полуиндианския му произход. Из късата му, черна коса, вече се мяркаха бели нишки.

— А когато се случи онази история в Германия... с терористите, мислех си, че няма да го преживея.

— Майк, не си виновен, че са загинали невинни хора — прекъсна го Дънкан. — Направил си онова, което е трябвало.

— Така ли мислиш? А бях решил да се откажа, да настоявам да ме освободят от работа. Но така и не получих тази възможност, защото

веднага след това ти ме прати в Зона 51. И оттогава не съм подгънал крак. — Той посочи небето. — Кой би могъл да си помисли? Разходих се дори из космоса, за да спра онзи флот от бойни кораби. Знаеш ли, питам се колко още ще продължи да се разширява хоризонтът ми?

— Да вървим, Майк — тя го хвана за ръката и двамата заслizaха по стълбите. Заобиколиха мемориала, изкачиха се от другата страна и отново спряха пред паметника на Линкълн.

— Докато живееш във Вашингтон, често идвах да се разхождам тук — заговори Дънкан. Тя кимна с брадичка към статуята. — Един много мъдър човек, може би най-светлият ум, управлявал някога нашата страна. Използвал е сивото си вещество не да открива тайните на вселената, като Айнщайн, а да направлява обществото. Заварил е тази страна в гражданска война, а е донесъл мир и разбирателство между враждуващите, макар той самият да е загинал от ръката на убиец. Единствената движеща сила, на която се е уповавал, е била вярата. На нея се е опирал всеки път, когато е трябвало да взема решения.

Лиза Дънкан бе дребничка, стройна жена с тъмнокастена коса и бледо лице, по което личаха следите от постоянното напрежение и стрес, в които бе живяла напоследък. Тя махна с ръка към надписа върху южната стена:

— Погледни Гетисбъргското обръщение. Произнесено е през ноември 1863, пет месеца след историческата битка, в която са загинали над шестдесет хиляди войници — и всички те са били американци. Войници и невинни жертви е имало във всички епохи. Не си само ти. — Тя го погледна втренчено и след това продължи: — По време на погребалната церемония в Националното гробище, един от ораторите произнесъл близо двучасова реч. След него станал Линкълн и говорил по-малко от две минути, но речта му е една от най-великите в нашата история. Спрял се е на изводите от сражението и на бъдещето, което трябва да бъде построено. Време е и ние с теб да помислим върху това — натърти тя. — Нека се погрижим да не останат напразни жертвите на всички, които загинаха за нашата кауза. От Питър Нейбингър и полковник Костанов в Китай, до екипажа на „Пасадена“ край Великденските острови и жителите на Вилхена в дъждовните гори на Амазонка. А също и милионите безименни жертви на пришълците и техните слуги.

— Много американци са загинали и след като Линкълн е произнесъл своята реч — посочи Търкот.

— И ти си един оптимист.

— Такава ми е работата.

— По-скоро природата.

— Много съм чел за Гражданската война. Винаги ме е изумявала — най-кървавата война в нашата история е тази, в която сме се сражавали помежду си. А нима този път знаем с кого се сражаваме?

Дънкан положи длан на каменната стена.

— Боя се, че ще има още много жертви, преди да свърши *тази* война. Трябва да вземем присърце последната част от обръщението на Линкълн: „Мъртвите не загинаха напразно.“ Но още по-важни са заключителните му думи — тя прокара ръка по надписа. — *Възприемай ги буквално.*

Търкот се наведе до нея и плъзна поглед по златистите букви.

ХОРАТА НЯМА ДА ИЗЧЕЗНАТ ОТ ЛИЦЕТО НА ЗЕМЯТА

— Ето, за това е всичко. С опитите си да стартира кораба-майка „Меджик-12“ разрови димящите останки на една война между Водачите и *Онези, които чакат*, продължила хиляди години. Аспасия потегли към нас от Марс, начело на боен флот, който ти едва успя да спреш. „Мисията“ се опита да ни унищожи с Черната смърт и почти щеше да успее. Сигурно ще има и други, още по-страшни опити. Но вече знаем истината, известно ни е какво се е случило в миналото и не ни остава нищо друго, освен да продължим да се борим и да оцеляваме... Аз ще вървя нататък — тя посочи с ръка на изток, където зад паметника се издигаше сградата на Капитолия. — Трябва да се явя пред комисията и да дам показания за всичко, което се случи. След това имам среща с президента. По-късно през деня ще отлетя за Ню Йорк, там пък ще разговарям с Питър Стърлинг и останалите членове на Комитета за изследване следите от пребиваване на пришълци (КИСПП). От теб искам да се върнеш в Зона 51. Виж дали всичко е наред. Иди там колкото се може по-скоро. После ще решим какво още да предприемем, „за да не изчезнат хората от лицето на Земята“.

2.

В околоземна орбита

В ледения вакуум на космоса единствените видими останки от космическата совалка „Колумбия“ бяха няколко изкривени парчета от металната обшивка, които се носеха в непосредствена близост до причинителя на нейната гибел. Истинска грамада на фона на останките от човешкия кораб, „хищният нокът“ на пришълците дължеше названието си на своята издължена и закривана на върха форма. Дължината му надхвърляше двеста метра, ширината — тридесет, а черната му метална обшивка поглъщаше без остатък лъчите на слънцето. На близо петстотин километра под него един бързо разширяващ се полумесец върху източното крайбрежие на Съединените щати означаваше мястото, докъдето бе стигнал земният изгрев.

Най-върховното постижение на човешката наука и техника бе разрушено за по-малко от миг от енергийното изригване, бликнало от върха на „нокътя“, преустановявайки опитите да бъде изтеглен на буксир един кораб, който всички смятаха за мъртъв. В действителност извънземният кораб наистина беше мъртъв, а екипажът му — загинал при експлозията, предизвикана от Търкот. Същата експлозия бе помела и осемте кораба на нашествениците, докато се приближаваха към кораба-майка. Но както можеше да се съди по окаяното състояние на совалката, макар и мъртъв, „нокътят“ не бе престанал да функционира.

На стотина километра от дрейфувания „нокът“, следвайки полярна орбита, прелиташе спътникът „Уорфайтър IV“, чиито камери постепенно се изместваха от предварително зададеното им положение към земната повърхност, за да се фокусират върху приближаващия се извънземен обект.

Топлинните инфрачервени датчици и няколко чифта нискочувствителни камери едновременно записваха и изпращаха на Земята всичко, което „виждаха“. С дължина осемнадесет и ширина четири метра, „Уорфайтър“ бе далеч по-масивен от космическия

телескоп Хабъл. Теглото му беше двадесет и три тона, като една трета от него бе гориво за маневрените двигатели, чието предназначение беше да го разположат точно над която и да било точка от земния глобус до два часа след изпращане на командата.

Макар да бе съоръжен с най-модерна наблюдателна техника, с каквато можеше да се похвали само американският шпионски спътник КХ-14, основното предназначение на „Уорфайтър“ бе не да шпионира, а да унищожава. Неговите датчици и камери служеха за засичане на малки цели в космоса, а с размерите и близостта си „нокътят“ се превръщаше в относително лесна мишена. Последната трета от теглото на „Уорфайтър“ се дължеше на един миниатюрен ядрен реактор, свързан с мощен, високочестотен обертонов лазер.

Изстрелян без излишен шум и при пълна секретност от военновъздушната база Ванденберг преди близо две години, „Уорфайтър“ представляваше кулминацията на десетилетия строго секретни разработки, финансирани по линия на програмата „Звездни войни“. Конструиран да разрушава с лазерните си оръдия вражески спътници в космоса и балистични ракети, прелитащи в горните слоеве на атмосферата, с излизането си на орбита този спътник нарушаваше всички договори за противоракетна отбрана и ограничаване използването на космическото пространство за военни цели, подписвани в различни времена от правителствата на САЩ. Ядреният му реактор също бе в разрез със забраната за използване на подобни съоръжения на орбита.

Когато се приближи на шестдесетина километра до „нокътя“, камерите на спътника вече бяха прихванали целта и реакторът започна да захранва с енергия лазерното оръдие. В мига, когато енергийното ниво на кондензатора премина петдесет процента, на самия връх на „хищния нокът“ се появи златисто сияние. Една тъничка блестяща линия свърза двата космически съда, преодолявайки разстоянието между тях със скоростта на светлината, и неочаквано „Уорфайтър“ се озова обгърнат от силово поле. За частица от секундата бяха прекъснати всички комуникационни канали между спътника и наземния контрол. Енергийното ниво в кондензатора замръзна на достигнатите петдесет процента. С помощта на силовото поле и светлинния лъч „нокътят“ постепенно изтегли „Уорфайтър“ в близост

до себе си и сега между двата космически обекта имаше не повече от петдесет метра.

Около петнадесет минути „Уорфайтър“ и „нокътят“ летяха заедно. Земята отдолу продължаваше да се върти и не след дълго те се озоваха над западната част на Съединените щати. Златистият лъч завъртя бавно „Уорфайтър“, докато сателитните му чинии отново се обърнаха към Земята. Този път камерите прихванаха цел върху земната повърхност.

Подаден бе сигнал за възобновяване на зареждането на кондензатора и енергийното ниво на лазерното оръдие отново започна да се приближава до критичната си точка. Изведнъж блесна ярка светлина и тесният сноп от високочестотни електромагнитни трептения прониза разредената атмосфера.

Невада, Зона 51

Разположена на около сто и петдесет километра северозападно от Лас Вегас, на брега на пресъхнало езеро, сгущено между две планини, Зона 51 се състоеше от три основни части. Най-забележителната от тях бе дългата към дванадесет километра бетонна писта, която се простираше в низината по протежение на пресъхналото Езеро на конярите. Това несъмнено бе най-дългата писта в целия свят и се използваше за излитане и приземяване на свръхмодерните летателни апарати, конструирани от американски военни инженери.

Втората, по-малко забележима част на комплекса бе техническата работилница на повърхността, състояща се от хангари, няколко цеха и кулата на летището.

Третата част — невидима с просто око на повърхността — бяха двата големи хангара, изкопани във вътрешността на Планината на конярите, и останалите подземни съоръжения, в които се помещаваше агенцията, отговорна за управлението на Зона 51. Вече пет десетилетия тази роля се изпълняваше от група, наречена „Меджик-12“.

Ала всички обичайни операции в Зона 51 бяха прекратени внезапно и неочаквано в мига, когато от небето се спусна ослепителен лъч светлина и порази един от хангарите. Първо в тавана му бе

прогорена огромна дупка. После се разнесе взрив, последван от още няколко затихващи експлозии. Само след няколко секунди хангарът бе разрушен до основи, а телата на нещастниците вътре бяха така обгорени и разпокъсани, че щяха да бъдат необходими много дни, преди да бъдат събрани и разпознати.

3.

Мато Гросо, Бразилия

След повече от три дни мъчително пътешествие водопадите най-сетне се показаха. Грохотът им се чуваше часове преди това. Нищо не можеше да се сравни със звука от един милиард литра вода, стоварващи се едновременно от ръба на южноамериканското плато Парана върху лежащите 71 метра по-надолу натрошени и назъбени скали. Кънтящ вик на природата, който утихваше само веднъж на четиридесет години — по време на сухия сезон в горната част на реката.

Гледката напълно съответстваше на страховития звук. Сякаш цял един океан се изливаше в бездната, когато река Икуака, пресичаща южната част на Бразилия, започваше да подскача върху каскадата от близо 275 самостоятелни водопада, широка към четири и половина километра и разделена от няколко скалисти острова, върху които прегърбени дръвчета се съпротивляваха отчаяно на плътната пелена от водни пръски.

Спряла малко по-надолу, на един от бреговете на реката, малката групичка се любуваше смаяно на величествената гледка. Най-сетне, след няколко минути, един от пътешествениците, който се отличаваше с едрата си фигура, откъсна поглед от водопадите и го сведе към тясната клисура пред тях, през която се стичаше водата.

— *Garganta del Diablo!* — извика в ухото на високия мъж Бауру, тукашният водач, опитвайки се да надвие грохота на водопада, и посочи клисурата. — Нали това търсехте, професоре?

— Дяволското гърло — кимна високият черен мъж. Професор Ниама Муалама беше висок към метър и деветдесет и пет. Строен, но не мършав, с широки рамене и с мускули, които се усукваха при всяко движение като стоманени въжета. Имаше широко, добродушно лице и дружелюбна усмивка, която рядко слизаше от устните му. Единствените белези за зрялата му възраст бяха ситните бръчици около очите и сребърните връхчета на къдравите му, черни коси. В

действителност професорът имаше внучка на една година, която живееше в Найроби, жена му бе починала преди три години от рак и оттогава той бе посветил цялото си свободно време на фикс-идеята на своя живот.

Муалама беше антрополог и тясно си сътрудничеса с Танзанийския университет в Дар ес Салаам. Фактът, че в университета учеха не повече от хиляда студенти и Муалама бе единият от общо двамата преподаватели в катедрата по антропология, по никакъв начин не намаляваше ентузиазма му. След две кратки и особено полезни специализации в Щатите и Англия професорът се бе завърнал, за да оглави катедрата. Някои скорошни промени в правителството бяха последвани от ограничаване финансирането на онези програми в университета, които чиновниците бяха сметнали за маловажни, и катедрата на Муалама бе първата, попаднала под ударите на неизбежните съкращения.

Лишен от възможността да преподава, професорът бе посветил цялото си време на своите изследвания, пътешествайки до различни точки на света, в търсене отговора на една загадка, на която се бе натъкнал още като съвсем млад. През следващите две десетилетия Муалама бе издирвал доказателства, разпилени из целия свят. Последната нишка го бе довела в тези безлюдни места, а главозамайващите новини, свързани с присъствието на пришълци на Земята, бяха придали особена неотложност на мисията му.

Той обърна гръб на оглушителния водопад.

— Първият европейец, достигнал дотук през 1541 г. — един испанец на име Алвар Нунес де Васка — нарекъл водопада Салто де Санта Мария. Водопадът на Света Мария.

Бауру повдигна рамене с безразличие. Не беше чувал за този испанец. Откак се помнеше, водопадите винаги са се наричали Игуака, което на местно наречие означаваше „великата вода“. Бауру бе от смесен испано-индиански произход. Беше нисък и набит, с мургава кожа. Най-отличителната му черта бе плешивата му глава.

Косата му бе започнала да окапва преди няколко години и той бе решил да завърши процеса по собствена воля. Бръснеше всеки ден остатъците, дори когато беше в джунглата.

— Да вървим. — Муалама метна раницата на гръба си и се отправи към клисурата, където разпенените води преминаваха покрай

две стърчащи скали, за да се вляят, далеч по-надолу, в река Ориноко — трета по големина в Южна Америка — и да продължат по дългия воден път до Атлантическия океан.

Бауру отново застана начело на групата, следван от двамата носачи, които бе наел. През следващите три часа изминаха не повече от километър през гъстата и почти непроходима джунгла, докато найсетне се озоваха на един от стръмните брегове на клисурата, на около петдесет метра над бушуващата река. Грохотът на водопадите почти не бе намалял.

— Точно това исках да видя — промърмори Муалама.

Скалата, която сочеше, беше дълга пет-шест метра и широка около четири и завършваше с плоска площадка. Беше заобиколена от вода, но отсамният ѝ край бе само на два метра от ръба на клисурата. Муалама огледа тесния ръкав под тях. Водата се носеше с шеметна бързина, а калта от свлачищата ѝ придаваше зловец червеникав оттенък.

Муалама смъкна раницата и извади отвътре бележник с протрита кожена подвързия.

— Какво имаш там? — попита Бауру. Африканецът му изглеждаше голям чудак. Бяха се запознали само преди три дни в Сантос, на брега на Атлантическия океан, малко по на юг от Сан Паулу. Докато разговаряха, негърът бе признал, че за първи път идва в Южна Америка, но това явно не му пречеше да носи сам и с лекота огромната си раница и да се провира из джунглата като опитен водач.

Муалама извади от бележника смачкано листче.

— Копие от телеграма, изпратена преди близо един век — поясни той и подаде листчето на Бауру, който го прочете.

ИМАМ САМО ЕДНА ЦЕЛ: ДА РАЗКРИЯ
ЗАГАДКИТЕ, СКРИТИ ВЕКОВЕ НАРЕД В ДЖУНГЛИТЕ
НА ЮЖНА АМЕРИКА. СЕГА СМЕ ОКУРАЖЕНИ ОТ
НАМИРАНЕТО НА РУИНИТЕ НА НЯКОГА
ПРОЦЪФТЯВАЩИ ГРАДОВЕ, ПРИНАДЛЕЖАЛИ НА
БЯЛА ЦИВИЛИЗАЦИЯ, КАКТО И НА
ДЕГЕНЕРИРАЛИТЕ ПОТОМЦИ НА ТАЗИ
ВИСОКОРАЗВИТА РАСА.

— Кой я е изпратил? — попита Бауру, докато му връщаше телеграмата.

— Полковник Пърси Фоусет, британски офицер и изследовател.

— Намерил ли е онова, което е търсел?

— Фоусет, синът му Джак и един оператор на име Ралей Римел изпратили тази телеграма на 20 април 1925 година, непосредствено преди да потеглят на експедиция. Осъществили само една радиовръзка, на 21 май, съобщили местонахождението си — недалеч оттук — и после изчезнали безследно.

Бауру не беше изненадан. Хората често се губеха в джунглата, особено в този район на Бразилия. Мато Гросо бе известен с гъстите си, непроходими джунгли, силно пресечен терен и буйни реки.

— И какъв е този град, който са търсели? — попита той. Много легенди се разправяха за Мато Гросо, за изгубени градове, ужасяващи чудовища и странни племена на белокожи.

— Фоусет е вярвал, че някога тук се преселил народът на Атлантида, малко след като островът бил разрушен. Смятал, че те са построили някъде наблизо град сред джунглата, който с течение на времето бил разрушен и скрит от растителност. Твърдял, че има някаква стара португалска карта, на която е обозначен каменен град във вътрешността на Мато Гросо, заобиколен от висока стена.

— И ти този град ли търсиш?

— Не.

— Значи си тръгнал по следите на онази експедиция?

Бауру знаеше, че това е почти безнадеждна задача. Джунглата отдавна беше погълнала тримата мъже, без да остави и следа от тях и снаряжението им, пък и оттогава бяха изминали цели седемдесет и пет години.

— Не.

Бауру беше търпелив човек.

— Тогава какво по-точно търсим?

— Това, което е търсел и Фоусет. — Муалама продължаваше да оглежда назъбените камъни под тях.

Бауру го погледна заинтригувано.

— Не беше ли изгубеният град?

— О, Фоусет наистина е вярвал, че съществува каменен град, построен от атлантите, а събитията от последните месеци, свързани с

пришълците от Аирлия, потвърждават, че Атлантида действително е съществувала. Но на тази експедиция той е търсел нещо друго. — Муалама посочи с ръка надолу. — Трябва да се спуснем.

Бауру огледа с опитно око маршрута. Смъкна раницата си и извади тридесет и шест метрово найлоново алпийско въже. Завърза единия му край за дънера на най-близкото дърво, а другия метна през ръба. Муалама вече си бе поставил катерачен колан с презрамки и карабина отпред. Африканецът прекара въжето през карабината, върза го на примка, след това се приближи заднешком към скалния ръб.

— Как ще се изкачим обратно? — попита Бауру.

— Аз ще завържа другия край на въжето за скалата долу — отвърна Муалама. — После ще се изкатерим с помощта на чумари.

— Какви чумари?

Муалама му показа две блестящи метални устройства.

— Прикачват се към въжето, но се движат по него само в една посока. Отпускаш се на едната, плъзваш другата нагоре, увисваш на нея и преместваш първата. Бавен, но сигурен метод.

Муалама прибра чумарите в раницата си и отново зае позиция на ръба на скалата. Започна да се спуска надолу, като се опираше с крака на различни издатини и пукнатини в отвесната скала. Спря, когато стигна на около шест метра над реката. Тук присви колене, долепи се до стената, след това се оттласна назад, като същевременно отпусна рязко въжето. След миг краката му се удариха право в равната площадка на отсрещната скала. Той коленичи и заби един клин в средата на плочата, след това се отвърза от водещото въже и го прекара през ухото на клина. Чак тогава погледна нагоре към Бауру и му даде знак, че всичко е наред.

Най-сетне имаше време да разгледа внимателно площадката, на която се намираше. В разгара на дъждовния сезон тя вероятно оставаше под водното равнище и след хиляди подобни сезони водата бе шлифовала до съвършенство повърхността ѝ. От долната страна спрямо течението, съвсем близо до ръба, имаше едва забележим знак. Веднага щом го зърна, Муалама си позволи първия радостен изблик от истинското откритие, още една стъпка по неговия дълъг и противоречив път към успеха. През цялото време на пътешествието го бяха преследвали съмнения за това дали всичко, което прави, не е напразно, но знакът беше там, където трябваше да бъде и това

означаваше... Муалама си наложи засега да не мисли какво можеше да означава това.

Бауру се спусна по въжето и се приземи до него. Беше си сложил кожени ръкавици, за да не нарани дланите си. Двамата носачи последваха примера му. Муалама не им обърна внимание, надвесен над знака.

— Какво е това? — попита Бауру. Не беше виждал подобно изображение.

— Това е арабският знак за числото 1001 — обясни Муалама. Водата бе издълбала единия край на надписа.

— Арабски? — учуди се Бауру. — Но това нещо трябва да е тук от доста време. Не зная някога арабите да са организирали експедиции. Нали каза, че този Фоусет бил англичанин?

— Знакът е бил поставен през 1867 г. Много преди Фоусет да организира своята експедиция. Но той също е дело на англичанин. На един прочут пътешественик, който говорел арабския като роден език. Сър Ричард Франсис Бъртън.

— Не съм чувал за този човек — призна Бауру.

— Най-великият изследовател на непознатото! Бил е назначен за британски консул в Бразилия през 1864 г. Прекарал три години в Сантос, но през 1867 г. напуснал лагера и близо година се скитал из джунглите. Известно е, че пропътувал с кану река Сан Франсиску по цялото ѝ протежение. На няколко пъти едва не срещнал смъртта си, а когато се върнал на брега, заболял едновременно от пневмония и хепатит.

— И какво е целял? — попита Бауру. Не можеше да разбере какво кара всички тези чужденци да се лутат из Мато Гросо. Той самият никога не би навлязъл сам в джунглата. Та това беше равносилно на самоубийство! Направо не беше за вярване, че онзи англичанин се е добрал жив до брега, особено като се имаше предвид екипировката, с която са разполагали по онова време.

— За да скрие нещо — отговори Муалама. — Ето тук, отдолу. Мисля, че Бъртън се е озовал по тези места през сухия сезон на 1867 г., когато водата се спуска много по-ниско. В един от документите, които открих в Англия, той описва стая под подобна на олтар плоска скала, разположена в гърлото на дявола. — Муалама се огледа. — А ние сме точно в Гърлото на Дявола. Върху плоска скала, с неговия знак.

— Защо смяташ, че е неговият?

— Бъртън е превел от арабски „Хиляда и една нощ“. За да бележи местопребиваването си, често е използвал знаци, разбираеми само за някой, който го познава добре. Вече не се съмнявам, че открих онова, което търсех. Остава да разбере как мога да се спусна в стаята.

— И Фоусет ли е търсел това?

— Така ми се струва.

— Но той е изчезнал.

— Може въобще да не е стигал до тук — обясни Муалама. — В наши дни пътешествието не е толкова страшно.

Бауру погледна кипящата река.

— Реката тук е страшно бърза. Сигурно има и водовъртежи. А нищо няма да виждаш, заради калта...

— Няма начин — прекъсна го Муалама. — И аз, също като Фоусет, от двадесет години вървя по стъпките на Бъртън. Сега вече няма връщане назад. — Докато говореше, негърът приседна и взе да си сваля обувките и чорапите.

— И защо този Фоусет е излъгал за онова, което е търсел? — попита Бауру, опитвайки се да задържи професора.

— Защото го е очаквало тежко пътешествие. И защото има такива, които биха му попречили. — Муалама изхлузи ризата през главата си. Имаше мускулесто тяло, а на гърдите му висеше черен металически медальон, с изображение на око, кацнало на върха на пирамида. По гърба му се виждаха множество белези.

— Какво е това на гърба ти?

— Веднъж попаднах в пожар — обясни небрежно Муалама. Беше останал само по гащета. — Помогни ми да се спусна.

— Дръж — Бауру му подаде едно по-късо въже, което бе извадил от раницата си. — Завържи се през кръста.

Муалама преметна въжето около кръста си и го стегна на възел. След като размениха няколко думи на техния диалект, Бауру и двамата носачи хванаха другия край на въжето. Муалама се плъзна покрай ръба и се потопи в бързо течащата вода. Пое си дъх и се гмурна, като взе да шари слепешката с ръце по стената.

Потопи се на около метър и половина, без да открие нищо. Изплува, пое си дъх и отново се гмурна. Този път прехвърли двата метра и напипа една вдлъбнатина в скалата. Пресегна се вътре, запъна

се с ръце и се изтегли през отвора. Въздухът в дробовете му напираше да изскочи навън. Пътят пред него бе чист, но запасите му от кислород бяха привършили. Измъкна се обратно и се озова на повърхността.

— Откри ли нещо? — попита го Бауру.

Муалама само кимна, дишайки задъхано. Забеляза, че носачите се оглеждат страховито. Бауру бе приседнал на ръба.

— Не бива да оставаш прекалено дълго във водата.

— Защо? — попита Муалама.

— Има змии. И пирани. Рядко се срещат в толкова бързи води, но човек никога не знае. Понякога се спотайват в нишите и дебнат плячка. Не бива да се рискува.

Муалама бе изминал твърде дълъг път, за да се стресне от подобна заплаха.

— Слизам долу — заяви той решително. — Там има пещера. Сигурно стаята е отвъд нея. Ако не изплувам или не дръпна три пъти въжетото до една минута, изтеглете ме горе.

Бауру кимна.

Муалама напълни гърдите си с въздух и се потопи. Спусна се покрай стената на скалата и се насочи право към отвора. Тунелът беше широк около четири стъпки и вървеше хоризонтално. Заплува по него, но изведнъж ръката му се озова над водата. Изправи се и се озова в непрогледна тъмнина. Миришеше на влага и застоял въздух. Хвана въжетото и го дръпна отсечено, три пъти подред. Пред него имаше скална площадка, която продължаваше нататък, докдето му стигаше ръката.

Трябваше му светлина.

Върна се обратно в тунела, насочи се нагоре и изплува на повърхността. Бауру и двамата му помощници не държаха края на въжетото. Бяха се изправили и гледаха нагоре, към ръба на клисурата. Муалама проследи погледите им. Висок мъж с черни дрехи, заобиколен от дузина индианци от племето гуирани, стоеше на скалата. Индианците бяха въоръжени с лъкове. Лицето на непознатия бе скрито в сянката на широкопола шапка.

Мъжът махна с ръка и индианците вдигнаха оръжията си. Бауру реагира пръв, клекна, завъртя се и се метна във водата до Муалама. Носачите закрепяха и размахаха ръце, миг по-късно в телата им се

забиха по няколко стрели. И двамата се строполиха безжизнени върху площадката.

— Хайде! — задърпа го Бауру. — Да се скрием в пещерата.

Муалама се гмурна и Бауру го последва, стиснал с желязната си хватка глезена му. Един след друг двамата преминаха тунела и изплуваха в тъмното помещение. Когато стигнаха там, бяха останали почти без въздух.

— Кой беше този с гуираните? — попита уплашено Бауру.

— Човек от „Мисията“ — отвърна Муалама.

— Какво?

Муалама се изтегли на каменния перваз и се претърколи, дишайки изтощено.

— Не за първи път са по дирите ми. Белезите по гърба ми също са от тях — миналата година едва не ме докопаха в Англия. Подпалиха мястото, където бях скрил разни древни текстове. Едва си спасих кожата.

Бауру се присъедини към него.

— Каква е тази „Мисия“? И друг път съм чувал разкази за подобно място, но никой не го е виждал с очите си. Защо те преследват?

Муалама шареше с ръце наоколо.

— Бъртън трябва да е оставил нещо тук. Слязъл е долу по време на сухия сезон. Реката пресъхва веднъж на всеки четиридесет години и водопадите замлъкват. Точно тогава Бъртън е бил тук.

— Защо тези от „Мисията“ се опитват да ни убият? — умът на Бауру все още бе фокусиран върху непосредствената опасност.

— Защото работят за пришълците.

Пръстите на Муалама докоснаха нещо. Подгизнал плат. Някакъв вързоп. Той го повдигна. Беше дълъг около двадесет и пет сантиметра и широк двадесет. Успя да го пъкне в колана си тъкмо когато Бауру неочаквано светна с джобното си фенерче.

Високо горе, един от индианците вече се спускаше по опънатото въже към тясната площадка. Когато се приземи върху нея, той отвърза от пояса си едно по-късо въже от лико и го омота около телата на убитите. Пъкна и стегна на възел свободния му край в ухото на

забития клин, сетне изтърколи трупите в реката. Телата на нещастниците се завъртяха от водата и се удариха в скалата, Междувременно индианецът освободи найлоновото въже и се изкатери на ръце обратно по него.

Малката групичка постоя още няколко минути на ръба. Всички гледаха напрегнато какво ще стане долу. Изведнъж водата около подскачащите трулове се обагри в кървавочервено.

— Какво ще правим сега? — попита Бауру, докато осветяваше наоколо. Подземното помещение бе съвсем тясно — около метър и половина. Стените бяха гладки и покрити с влага.

— Ще се измъкнем — отвърна Муалама.

— Може още да ни чакат.

— Не бива да оставаме твърде дълго тук. Ще ни свърши въздухът.

Бауру се замисли.

— Ако останем под водата и продължим надолу по течението, скоро ще излезем от клисурата и там вече няма да могат да ни виждат.

— Става — кимна Муалама. Вече нямаше търпение да разгледа на светло съкровището, което бе открил.

Бауру изключи фенерчето и бавно се спусна във водата. Муалама тъкмо се готвеше да го последва, когато водачът внезапно изкрещя и взе да размахва ръце, хвърляйки мътни пръски наоколо.

— Какво има? — извика му Муалама.

Бауру продължи да крещи и изведнъж изхвърча от водата. Докато се въргаше по каменния перваз, той огласяше помещението с мощните си ругатни.

— Разкарай ги от мен!

— Какво да разкарам?

— Разкарай ги от мен! — Чу се разпорващ звук и нещо плесна във водата. — О, Божичко! — изстена уплашено Бауру. Той светна с фенерчето и Муалама видя издължена, назъбена рана, която се спускаше надолу през гърдите му. Имаше и още една на крака. И от двете шуртеше кръв.

— Какво стана?

— Пирани. — Бауру се намръщи болезнено, докато опипваше краищата на раната. Кожата бе разкъсана на дължина почти двадесет сантиметра. Между пръстите на Бауру се стичаше алена кръв.

Муалама се опита да му помогне, но не разполагаха с никакви подръчни средства за спиране на кръвенето.

— Трябва да се измъкнем отгук — настояваше негърът.

— Как?

— Да почакаме, докато рибите се разпръснат?

Бауру го погледна и поклати мрачно глава.

— Те вече вкусиха от кръвта ми. Няма да си идат. Виждал съм пасажи от пирани да чакат по четири дни, след като са докопали жертва в брода на някоя река. Могат да оглозгат до кокал цял кон и да продължат с каквото им падне за десерт.

Муалама погледна тревожно пода под краката на ранения. Кървавата локва непрестанно растеше.

— Няма друг изход освен тунелът — промърмори той.

Бауру се засмя, но лицето му имаше налудничав израз.

— И без теб го зная. Можем да избираме — или да умрем бавно вътре, или по-бързо — във водата. — Той се облегна на стената и изсъска от болка. — Какво намери? — попита след това и кимна към вързопа в колана на професора.

— Не зная.

— Важно ли е?

— Така ми се струва.

— Колкото моя и твоя живот?

— Да.

— Казваш го, без да знаеш какво представлява? — Бауру го погледна заинтригувано, въпреки болката, която не го напускаше.

— Опитвах се да открия... — Муалама млъкна, търсейки по-подходящ израз. Никога досега не бе разказвал на някого за онова, с което се занимаваше. — Бях тръгнал да търся истината.

— Истината?

— За пришълците. За нашето минало... на човешката раса. Мисля, че това... — той посочи окаляния вързоп — ще бъде следващото стъпало по моя път към абсолютната истина.

— Аха — кимна Бауру. — Това вече го разбирам. Говори се, че Кон-Тики Виракоча, Богът на слънцето, който се радва на особена

почит в тази част от света, може да е бил един от тези пришълци. И че те са изтребили в древни времена всички жители на великия град Тиахуанако.

Муалама кимна.

— От доста време „Мисията“ има пръст в тукашната история. Тя предизвика Черната смърт, която уби нещастниците от Вилхена съвсем наскоро.

Няколко минути двамата мълчаха. Муалама се опитваше да спре кръвотечението с постоянен натиск върху краищата на раните, но засега нямаше особен успех.

— Аз ще умра тук — произнесе накрая Бауру.

— Не. Ще ида да потърся помощ — заяви Муалама.

— Няма да изминеш и двадесет стъпки и пираните ще те докопат. А и кой ще дойде на помощ? Намираме се на стотици километри от най-близкото село. Дори и да се измъкна оттук, пак съм обречен.

Муалама не отговори. Нямаше какво да възрази на другия.

— Ти коя религия изповядваш? — попита водачът.

— Роден съм в семейство на мюсюлмани.

Бауру се засмя тихичко.

— А аз съм католик — всъщност, какво значение? Ще се помолиш ли за мен?

— Винаги съм смятал, че всички почитаме един и същи бог, макар да го наричаме с различни имена.

Бауру погледна към раните си.

— Свършено е с мен. Ще ти помогна да избягаш.

— Как?

След като изслуша плана му, Муалама реши да не възразява. Какво значеха думите, когато такъв храбър човек му предлагаше самопожертвователно помощта си? Освен това, изглежда нямаше друг начин да се измъкне жив от пещерата.

— Готов ли си? — попита Бауру.

Муалама кимна.

Бауру затвори очи и устните му помръднаха в беззвучна молитва. Муалама също взе да се моли на Аллах — за душата на своя спътник.

Когато свърши, Бауру се изправи до ръба и погледна надолу, към черната вода.

— Аз съм готов.

Муалама застана до него и го стисна за рамото.

— Благодаря ти.

— Гледай да се възползваш от подаръка ми — посъветва го Бауру. След това се хвърли в непрогледната вода и изчезна от погледа му.

Муалама започна да брои бавно до десет.

Бауру успя да напусне тунела, преди да го стигне първата пирана. Това, което не знаеше, бе, че пасажът се състоеше предимно от *Serrasalmus piraya*, най-едрия подвид на тези смъртоносни същества, които нерядко достигаха дължина от двадесет-тридесет сантиметра. Имаха къси, яки тела, голяма глава, увенчана с плоско, заоблено чело и бяха сред най-агресивните от цялото семейство на пираните. Долната им челюст се отваряше почти на деветдесет градуса, разкривайки два реда остри зъби. Когато се впиха в тялото на Бауру, те откъснаха цяло парче от кожата му.

Но въпреки това водачът продължи да плува, измъкна се от входа на тунела и се понесе по течението на реката. Дребните хищници го застигаха чевръсто и се впираха един след друг в плътта му. Издължена кървава диря се носеше след него, привличайки малкото пирани, които още не бяха открили плячката. Някои от тях вече бяха започнали да се дърпат помежду си и водата около Бауру закипя от борба за надмощие.

Тези, които чакаха на скалата, проследиха с очи кървавото петно, докато се изгуби от погледите им надолу по течението.

Муалама отброи до десет и се потопи във водата. Бавно се плъзна към изхода на тунела, задържа дъх и се отпрати вляво, към близкия бряг. Напрегнал мускули, той очакваше всеки миг да го нападнат злоещите риби.

Блъсна се в един подводен камък, сетне във втори, преобърна се и изплува тъкмо когато се озова зад една тинеста купчина.

Тук си пое мъчително въздух, опитвайки се да го направи колкото се може по-безшумно, и надникна зад прикритието си. Видя, че онези горе все още гледат към мястото, където бе изчезнал Бауру.

Муалама изпълзя от водата върху чакълестия бряг, като продължаваше да се спотайва зад хълмчето от наносна тиня. Така

полежа около половин час, докато малката групичка горе най-сетне напусна наблюдателния си пост и хлътна в джунглата отзад.

Муалама се надигна и огледа брега. Знаеше, че обратният път няма да е никак лесен — без екипировка и припаси — но не се съмняваше, че ще издържи. И да не му достигаше воля, достатъчно бе да погледне назад, към окървавените, оглозгани останки на Бауру и гневът го изпълваше с нови сили.

Освен това вързопът все още бе затъкнат в пояса му. Почти бе преодолял следващото стъпало от веригата загадки, които някогашният прочут пътешественик Франсис Бъртън бе оставил като свое тайнствено наследство.

4.

Зона 51

Вятърът, който се спускаше откъм планинските върхове, носеше със себе си песъчинки и прах и ограничаваше видимостта до двеста стъпки във всяка посока. Зона 51 бе скрита напълно от бушуващата буря.

Капитан Майк Търкот придържаше с една ръка очилата, които си бе поставил, а другата не свалеше от спусъка на своя верен автомат МП-5, праметнат на ремък през рамото. Още една фигура вдясно от него крачеше, преодолявайки постоянния напор на вятъра. Двамата се отдалечаваха бавно от леко откренатата врата на хангара, през която се бяха измъкнали на повърхността.

— В нашата Зона 51 вятърът носеше не пясък, а сняг — извика другият със силен акцент, който се долавяше дори през свистенето на вятъра.

Търкот не обърна внимание на коментара на руснака. Планината, от която се отдалечаваха, вече бе скрита от плътна, кафеникава мъгла. Той съсредоточи усилията си върху това да върви в права линия, осъзнавайки колко лесно човек може да се залута из безлюдните и незастроени околности на Зоната.

Търкот вдигна дясна ръка и я сви в юмрук — сигнализираше, че трябва да спрат. Яков, руснакът до него, забави крачка и го погледна. Беше грамаден, як мъжага, който сякаш не забелязваше нито вятъра, нито пясъчната виелица. Носеше черен шлифер, чиито краища плющяха зад гърба му. Лицето му бе скрито от гъста, черна брада. На главата си бе нахлузил вързана под брадичката ушанка, която изглеждаше нелепо в пясъчната буря.

— Пистата. — Търкот посочи края на бетонната площадка пред тях. Обърна се надясно и тръгна в тази посока, използвайки края на пистата като ориентир. След няколко минути отново спря. Вдясно, между поривите на вятъра, едва се различаваха останките от разрушения с изстрел от космоса хангар.

— Ударен с нашия меч — произнесе Търкот, по-скоро на себе си, отколкото на Яков.

— Какво? — руснакът се наведе към него.

— Нападнаха ни с нашето оръжие.

— Какво имаше там? — попита Яков.

— Телата на двамата агенти от СТААР, които убихме. Учените все още работеха върху тях, опитваха се да определят до каква степен са хора и до каква — извънземни. Осем души загинаха при този взрив.

— Жертви на войната.

— На война, която засега не печелим.

Яков не отговори. Вдигна ръка и намести ушанката си.

— Трябваше да изчакаме в хангара.

— Там непрестанно ни дишат във врата.

Яков се разсмя, дълбок и гърлен звук, който бе отнесен от вятъра.

— Бързо се учиш. Параноята е полезно нещо. Помага ти да си запазиш живота.

— Майор Куин се е заел с електронно прочистване на Куба — това е подземният оперативен център на Зона 51. Веднага щом свърши, ще се съберем с него и с доктор Дънкан и ще решим какво да предприемем.

— Ти вярваш ли на майор Куин? Той не беше ли член на „Меджик-12“?

— Вече не вярвам на теб, камо ли на майор Куин — отвърна Търкот, обърна гръб на разрушения хангар и огледа пистата — или поне тази част, която се виждаше. — Куин не беше допуснат във вътрешния кръг на „Меджик“. Използваха го като офицер за свръзка. Чакай, ти не беше ли сътрудник на Четвърти отдел? Това, доколкото знам, е вашият еквивалент на „Меджик-12“. В такъв случай, мога да ти вярвам точно толкова, колкото и на Куин.

— Нищо чудно да съм единственият оцелял от Четвърти отдел — отвърна Яков. — Но не *ние* възнамерявахме да вдигнем кораба-майка. *Вашият* „Меджик-12“ попадна под контрола на стража от Тиахуанако. Не зная дали е имало внедрени агенти в Четвърти отдел, но съм сигурен, че е бил унищожен от пришълците или от техните слуги. Оттогава престанах да вярвам на когото и да било.

Търкот кимна.

— Точно за това трябва да поговорим, когато пристигне Дънкан.

— Не разбрах все пак, на кого вярваш?

— А ти?

— Казах ти — на никого. А сега ти ми отговори.

— На доктор Дънкан.

— И защо?

Търкот мълчеше.

— Трябва да мислиш с главата, а не със сърцето си — посъветва го руснакът.

— Така и правя.

— Видях ви как се гледате. Подобни чувства могат да попречат на...

Търкот се извърна и спря пред руснака.

— Мисля с главата си, но вярвам със сърцето. Ето нещо, което ти трябва да научиш. — Той протегна ръка и тупна едрия мъж по гърдите. — Дори на теб почти взех да ти вярвам — след онова, което се случи на Дяволския остров. — Търкот отново насочи вниманието си към пистата.

— Почти — засмя се Яков. — Това ми харесва. Ето как трябва да се гледа на живота. В нашата професия никога не бива да се борави с абсолютни стойности. — Усмивката му изчезна. — Чакай да те попитам нещо, мой „почти“ близки приятелю. Ако не греша, тъкмо доктор Дънкан те прати в Зона 51? Право в устата на вълка.

Търкот кимна.

— И откъде е знаела какво става там? В „Меджик-12“?

Търкот никога не си бе задавал този въпрос и на лицето му се изписа колебание. Накрая реши да прехвърли темата върху другия въпрос, който не му даваше покой.

— Нещо ново за Тунгуския метеорит? Защо генерал Хемщад го спомена точно преди да умре? Дали не знае кой е предизвикал взрива?

Яков поклати глава.

— Не открих кой знае какво. Може би Хемщад се е опитвал да ни прати по лъжлива следа. Трябва да знаеш... — Яков млъкна внезапно. Гледаше встрани от Търкот. Нещо се движеше сред пясъчната пелена.

— Това е скакалецът — Търкот размаха запалено фенерче, доволен, че най-сетне е сложил край на разговора.

Над пистата се спусна плосък, сребрист диск, увисна за миг, после бавно се приближи към тях. Върху корпуса не се виждаха нито илюминатори, нито вградени двигатели, но Търкот знаеше, че екипажът вътре ги наблюдава благодарение на извънземните технологии, позволяващи на метала да става прозрачен в едната посока.

Скакалецът, каквото бе прозвището на извънземния летателен съд, се приземи само на два-три метра от Яков и Търкот. Официалното название на деветте летателни дискове бе „магнитнозадвижвани летателни средства“ или МЛС. Два от тях били открити наблизко още по време на Втората световна война, скрити в една пещера, във вътрешността на кораба-майка. Именно това откритие бе причината Зона 51 да бъде разположена в този относително отдалечен район, тъй като на времето преместването на кораба-майка от неговото скривалище било невъзможно.

По-късно били открити и останалите седем диска в една кухня под ледената покривка на Атлантида.

Всеки от скакалците бе с диаметър девет метра и завършваше с малък купол на върха. Нямаше никакво съмнение, че многобройните изпитателни полети със скакалците бяха породили сензационните новини и легендите за НЛО.

Доколкото Търкот знаеше, названието „скакалец“ произхождаше от способността на летателния съд да отскача рязко и да сменя посоката си, сякаш се е блъснал в невидима стена. Неговата система за реактивно задвижване бе костелив орех при реверсивните инженерни изследвания — и досега учените от „Меджик-12“ нямаха никаква представа за принципите, които двигателят му използва. Знаеше се единствено, че се захранва от магнитното поле на Земята, а от личен опит Търкот бе установил, че скакалците рязко губят мощност, когато започнат да се отдалечават прекомерно от планетната повърхност, но тези сведения не помагаша с нищо да бъдат разкрити тайните на извънземните двигатели.

На върха на скакалеца се отвори кръгъл люк, през който се измъкна стройна женска фигура. Търкот изтича напред и подаде на Дънкан очилата против пясък.

— Кубът обезопасен ли е? — попита тя, докато крачеше между двамата мъже, които сякаш ѝ служеха за подвижен заслон.

— Куин каза, че скоро ще свърши — Търкот чукна с пръст по клетъчния си телефон. — Ще се обади веднага, щом е готов.

Дънкан кимна.

— Хубаво, защото исках да разговарям първо с вас двамата. — Тя погледна към останките от хангара. — Имах лична среща с президента точно преди да пристигна тук. Ако пропуснем обичайните двусмислени политически изявления, същината е, че ни оставят да се оправяме сами. Разрушаването на двете совалки е подействало като шок на управляващата администрация. Всички се боят от потенциални разкрития за това колко дълбоко сме инфилтрирани от агенти на пришълците — Водачи, „Мисия“, *Онези, които чакат*, СТААР, или от тайнствената групировка на Наблюдателите. Загубата на „Уорфайтър“ е била последната и изглежда преливаща чашата капка.

— Кой е разпоредил атаката на „Уорфайтър“ срещу „хищния нокът“?

— Президентът, но под натиска на Националния съвет за сигурност. Като отплата за унищожаването на „Колумбия“. Но не се получи така, както го планираха. Сега се боят от две неща. Едното е, че „Уорфайтър“ може да поразии всяка цел на земната повърхност. Нищо чудно президентът да сънува кошмари, в които лазерният лъч преминава през покрива на Овалния кабинет. Второто е, че не биха желали да признаят за съществуването на „Уорфайтър“. И без това съществуват остри противоречия с КИСПП, както и между самите членове на Съвета за сигурност. Ако руснаците и китайците узнаят, че спътникът е бил вдигнат още преди две години, най-вероятно ще напуснат Съвета.

— Значи, както и друг път, ще скрият истината?

— Нима си очаквал да се променят? — попита Дънкан. — Срегнах се също и с Питър Стърлинг, председателят на Комисията по пришълците към ООН. И той, като президента, говори за политически групировки, коалиции и боричкания.

Скакалецът се бе издигнал и сега приближаваше широко отворената врата на Първи хангар. Търкот се чувстваше беззащитен върху откритата площадка, брулен от вятър и без никаква видимост. Не можеше да обвинява президента за опасенията му. Над главите им имаше мощно оръжие и никой на Земята не беше в състояние да го контролира. Друго обаче го безпокоеше повече. Положението беше

сериозно, а никой в администрацията и в Обединените нации не желаше да поеме водачеството в свои ръце. Следващите думи на Дънкан потвърдиха съмненията му.

— Изолационистите контролират както Белия дом, така и Сената, което значително ограничава възможностите на президента. Китай разполага с право на вето в Съвета за сигурност, което пък връзва ръцете на КИСПП. Тъй като повечето от събитията в последно време ставаха далеч от нашата територия — епидемията от Черна смърт в Южна Америка, сраженията в Китай, появата на аирлианците от Марс, силовото поле, заграждащо достъпа до Великденския остров — преобладаващото мнение във Вашингтон е, че докато си държим главите заровени в пясъка, нищо няма да ни се случи.

— Типично по американски — изръмжа Яков. — И през Втората световна война склонихте да се намесите едва когато загинаха милиони, Франция беше прегазена от нацистите, а Англия бе готова да капитулира. Но и това можеше да не стане, ако японците не ви бяха ударили внезапно в Пърл Харбър. Какво ще ви е нужно този път? Та това е световен проблем. Няма да се скриете зад океаните, които ви заграждат.

Блъсна ги силен порив на вятъра и Дънкан се олюля. Търкот протегна ръка да ѝ даде опора.

— Казвам ви какво е истинското положение — произнесе ядно тя. — Можем да си стоим тук и да спорим за миналото, докато ни посинеят ушите, но това няма да промени нищо. Изолационистите разполагат с много сериозен аргумент, който ние им дадохме — хилядолетното аирлианско присъствие на нашата планета. Те поставят въпроса така — след като толкова дълго сме живели в мир с пришълците и техните агенти сред хората, защо да не се върнем отново към това положение?

— Няма начин — поклати глава Търкот. — С опитите си да вдигне кораба-майка „Меджик-12“ наруши невъзвратимо съществуващото равновесие. Сега вече ще се бием докрай.

— Зная го и затова съм тук — рече Дънкан. — Както вече ви казах, оставени сме да се оправяме сами. Можем да разчитаме на известна подкрепа от страна на Стърлинг, но не бива да забравяме, че изолационистите държат под око Комитета. Трябва да се радваме, че президентът не е решил да ни изключи напълно от играта.

— Нима беше чак толкова лошо? — попита Търкот.

— Официалната политика сега е да се събира информация и да не се предприемат каквито и да било действия. Все пак, успях да осигуря малко подкрепление.

— От кого?

— От твоя добър приятел полковник Микел. Изпраща ни група от специалните части, направо от Браг. Момчетата са подбрани лично от него. Можем да ги използваме както намерим за добре.

— Без ограничения? Като държавни граници например?

— Неофициално — без ограничения. Официално — ако оплескаме работата, сами ще си сърбаме попарата.

— Страхотно — завъртя глава Търкот. Телефонът му иззвъня и той го доближи до ухото си. — Куин казва, че Кубът е чист. Хайде да слизаме долу.

— Има още нещо — спря го Дънкан.

— Какво?

Тя бръкна в джоба на сакото си и извади лист хартия, който вятърът се помъчи да изтръгне.

— Новини от Великденския остров.

— От стража?

— Съобщението е от Кели Рейнолдс. Или от онова, в което се е превърнала.

Космически център Кенеди, Флорида

Постовият освети с фенерче пропуска, след това огледа лицето на приносителя му, за да го сравни със снимката. Грифът за достъп върху пропуска бе най-високият възможен в сенчестия свят на секретните операции. Организацията, към която принадлежеше притежателят му, бе ЦРУ.

В действителност обаче, той бе член на СТААР, съкращение на названието Стратегическо-тактически алианс за антиизвънземно реагиране. Основана от президента Айзенхауер, на тази организация се възлагаше да координира действията при евентуална извънземна заплаха — въз основа на доказателствата, че Земята наистина е била посещавана от пришълци, които и досега се проучваха в Зона 51, под

вещото ръководство на „Меджик-12“. Всъщност, СТААР бе организация на *Онези*, които чакат, и им осигуряваше достъп до всички нива на правителствената администрация. Така, благодарение на ширещата се бюрокрация и невежество, десетилетия наред членовете на тази организация разполагаха с достъп до най-секретните документи и можеха да влияят на важни решения.

Кодовото име на агента беше Етор. Той заобиколи с делова крачка постовия и забърза към машинно-конструкторския цех — който с височината си от 1575 метра и осемте си акра площ доминираше над цялата околност. Цехът бе построен така, че да издържа и на ураганни ветрове. Основата му се опираше на 4200 стоманени пилона с дебелина 35 сантиметра всеки, забити на дълбочина от петдесетина метра в лежащата отдолу скала.

Етор бе посещавал цеха още по времето, когато се наричаше Кейп Канавирал и в него се сглобяваха подвижни ракетни установки от клас „Сатурн“. Впоследствие цехът бе преустроен така, че да може вътре да се сглобява космическата совалка.

Етор проследи с поглед масивната, висока врата на хангара, която се вдигна бавно нагоре, разкривайки просторната вътрешност. Изправена върху тежкотоварната транспортна платформа, космическата совалка „Атлантис“ се опираше на двата си външни резервоара и на двете ракети с твърдо гориво. С едва забележимо потрепване платформата се отдели от мястото си и започна плавно да се приближава към изхода.

Макар крайната ѝ цел да се виждаше с просто око, на платформата щяха да ѝ бъдат необходими шест часа, за да преодолее разстоянието до стартовата площадка на совалката. Обикновено когато совалката се преместваше нощем на стартова позиция, целият полигон бе озарен от мощни прожекторни светлини, осигурявайки незабравимо зрелище на любопитните данъкоплатци. Но тази нощ придвижването ставаше на тъмно. Още от вечерта всички пътища около космическия център бяха блокирани от полиция, ограничавайки броя на зрителите до охраната и техническия персонал.

Както и до неколцината със специални пропуски, като Етор.

След разрушаването на „Колумбия“ и „Индевър“, работата по единствената оцеляла совалка „Атлантис“ бе възобновена с удвоени усилия. Що се отнася до „Дисквъъри“, знаеше се, че дори при

възможно най-високи темпове на подготовка ще може да бъде изстреляна най-рано след месец.

Транспортната платформа бе дълга четиридесет и широка тридесет метра, а всяко едно от колелата ѝ тежеше 1000 килограма. С максимална скорост от километър и половина в час „Атлантис“ напусна тържествено портала на машинно-конструкторския цех и изви плавно към стартов комплекс 39-А, който се намираше на шест километра. Етор ѝ обърна гръб и закричи към една от старите стартови площадки, до която имаше по-малко от километър.

Когато стигна там, той се спусна по ръждясалата стълба в стария наблюдателен бункер и нагази в стигащата до глезените кална вода, заливаща бетонния под. Етор се подпря на тесния перваз и надникна през процепа, от който се виждаше тъмния силует на теглената на буксир совалка. След това извади миниатюрна черна кутия и натисна единственото копче.

— Изкараха я — докладва той.

— Известна ли ти е целта на полета? — попита гласът от другия край.

— Официалното съобщение е за извеждане на два наблюдателни спътника. В товарния отсек обаче е разположен един спътник от типа „Уорфайтър“. Последно поколение. Възнамеряват да го изведат на орбита и да свалят „Уорфайтър“-а, който вие държите под контрол.

— Това е недопустимо. — Последва кратка пауза. — Добре. Имам прехват на целта. Край на връзката.

— Край — потвърди Етор и прибра прибора за връзка в джоба си.

Платформата бе на по-малко от петстотин метра от цеха, когато ярък лъч светлина прорязва тъмното небе и удари право в един от страничните резервоари. Лазерният лъч мигновено възпламени над двата хиляди тона от втечен кислород и водород.

Последвалата експлозия унищожи не само „Атлантис“, но и помете до основи машинно-конструкторския цех. В радиус от дванадесет километра бяха изпотрошени всички прозорци, а ударната вълна от взрива бе чута чак в Орландо, на шестдесет километра от космическия център.

Етор изчака присвит зад дебелата стена, докато взривът утихне, сетне се изправи и огледа полесражението. От совалката нямаше и

следа.

Рувензори^[1], Лунните планини, Уганда

Професор Муалама отпи жадно от манерката и погледна нагоре, към стената от облаци, която скриваше небето на запад. Намираше се през цял океан от джунглите на Южна Америка, но отново бе сред необитаема пустош.

— Когато гръцкият историк Херодот посетил Египет през 547 г. пр.н.е., разказали му, че изворите на Нил били при едно бездънно езеро, разположено в недрата на високи, покрити с бяла шапка планини, на самия екватор. Тази легенда му се сторила неправдоподобна, но въпреки това я описал. Ето един урок за теб, скъпи племеннико, човек трябва да бъде последователен докрай.

Младежът, когото Муалама бе нарекъл „племеннико“, бе облечен с риза в защитен цвят и къси, зелени панталони. Под мишниците му личаха полукръгли влажни петна с белези от засъхнала сол, ръцете му бяха покрити с драскотини и всички мускули го боляха от осемчасовия неспирен преход, откакто бяха напуснали последното цивилизовано място в Касесе, Уганда. Първо пресякоха разкаляната поляна на летището в покрайнините на града, сетне поеха по една тясна планинска пътека, а сега му се струваше, че се изкачват право към облациите. Бяха пристигнали предната вечер, след като чичо му най-сетне откри пилот, готов да ги прекара през границата нелегално, срещу известна сума пари.

Питър Лаго — доскоро студент по археология към университета в Дар ес Салаам — бе работил и на други археологически разкопки, под ръководството на чичо си. Бяха прекарвали известно време в Танзания, в Олдовайската Клисурса, където се бяха натъкнали на останки от *Homo habilis*^[2] истинският прародител на съвременния човек.

Лаго смяташе чичо си за ексцентричен човек със странни, нестандартни идеи. Професор Муалама се интересуваше както от съвременна история, така и от далечното минало, той беше учен, който изучаваше внимателно познатите факти, но не запушваше уши за легенди и предания.

Лаго все още очакваше някакво обяснение за присъствието им тук, но беше привикнал с периодите на продължително мълчание на професора, които — съдейки по опита си — нерядко приключваха с интересни лекции по вълнуващата го в момента тема. Изглежда и сега бе настъпил подобен миг на откровение, защото след като си пое дъх и даде знак за кратка почивка, Муалама заговори с равен глас:

— В 50-та година след Христа, географът Марин от Тир^[3] записал история, чута от един гръцки търговец, който твърдял, че се завръща от източните брегове на Африка и че бил достигнал заснежена планинска страна с две езера, от които извира река Нил. Неговият последовател, известният математик и географ Птолемей, първи използвал понятията дължина и ширина, за да обозначи някоя точка върху земната повърхност. Той също намирал за странна и загадъчна идеята за заснежени планини, които да се намират на самия екватор. Нарекъл тези планини Луна Монтес, Лунните планини — име, което се използва и до днес.

Муалама се протегна и яките му кости изпукаха. В раницата му лежеше вързопът, който бе открил в каменната стая в Дяволското гърло. Съдържанието му бе посочило местоположението на следващата загадка, този път в неговия роден континент Африка, и той не се бе поколебал да се впусне в разкриването ѝ.

— За разлика от Килиманджаро и Нгоро-нгоро — продължи той, — тези планини, които тукашните жители наричат Рувензори, а това означава Дъждовни планини — не са възникнали в резултат от повишена вулканична активност. Намираме се в края на един гигантски масив, с дължина 120 километра и ширина 20, по който преминава границата между Уганда и Заир. — Той вдигна ръка и посочи облаците, — Четири са най-високите върхове на планината — Спики, Стенли, Бейкър и Луиджи де Савоя. И четирите, естествено, носят имената на бели изследователи. Местните имат собствени имена, които европейците пренебрегват. Стенли е първият бял, който видял върховете. Пристигнал по тези места през 1875 г., воден от туземни водачи, но така и не могъл да разгледа планината, която е скрита в облаци триста дни от годината. Върнал се тринадесет години по-късно, през 1888 г., и тогава най-сетне съгледал заснежените върхове.

— Чичо... — осмели се да го прекъсне Лаго. Знаеше, че ако карат така, ще минат часове, преди да научи нещо полезно.

— Да? — погледна го свъсено Муалама.

— Къде отиваме?

— На връх Спики.

Това даваше отговор на един от незададените въпроси — защо Лаго му бе необходим. Младежът имаше известен опит в катеренето на планини в Етиопия и Южна Америка. Досега не беше се качвал на Лунната планина, но знаеше, че Спики е от трудните върхове, особено ако случат на неподходящо време. Реши, че сега е моментът да зададе и третия си въпрос.

— А защо ще се качваме на Спики?

— Знаеш ли кой е бил Спики? — отвърна с въпрос Муалама.

Лаго поклати отрицателно глава.

— Стенли е бил американец. Луиджи ди Савоя е италиански дук, който картографира цялата планинска верига през първото десетилетие на нашия век. А Спики е английски изследовател. Прочул се е с това, че през 1858 г., заедно със сър Ричард Франсис Бъртън, е открил езерото Танганайка. По онова време двамата вярвали, че от там черпи водите си Нил. Спики се върнал в Англия и обявил откритието за свое, с което сложил и начало на продължителната вражда с Бъртън. Дори била обявена дата за публична дискусия, но в деня преди нея Спики загинал при нелеп инцидент по време на лов. Каква ирония от страна на съперника му — да скрие следващия ключ към загадката на върха с неговото име.

— Следващ ключ ли?

— Сам ще видиш — отвърна Муалама.

Лаго премълча. Чичо му бе известен не само в университета, но и в семейството им, като особняк, който се скита по света по следите на някаква странна и дори налудничава идея.

В началото пътеката се виеше между блата и мочурливи равнини, но колкото по-нагоре се изкачваха, толкова по-буйна ставаше растителността. Влагата беше непоносима, мощните лъчи на слънцето прозираха дори през гъстата пелена на мъглата, почвата бе скрита от изпарения. Земя извън времето, сякаш непроменена от епохата, когато по нея се стъпвали динозаврите.

Лаго се стресна, когато чичо му положи длан на рамото му. На лицето му бе изписано страдание.

— Няколко души загинаха, за да мога да съм тук сега.

— Кой е загинал? — попита уплашено Лаго.

— Водачът и носачите, които наех в Бразилия. — Муалама разказа накратко за премеждията си в Дяволското гърло, за обратния път до Сантос и за полета до Дар ес Салаам.

— Този Бауру е бил истински храбрец — заключи Лаго, когато чичо му свърши. — А кой е убил водачите и ви е проследил дотам?

— Хора от същата организация, която извърши няколко подобни опита през тази година. Нарича се „Мисията“.

— И те са решили да ти попречат?

— Да, боят се от онова, което мога да открия.

— И то е?

— Ще знам какво е, когато го намеря.

— Тогава какво точно търсим тук? — попита със сдържано недоволство Лаго. — Какъв е този ключ?

Муалама извади от раницата си някакъв мръсен вързоп.

— Ето какво намерих в Бразилия. Бъртън го е оставил там преди близо стотина години. — Той развърза вързоп. Вътре имаше тънко снопче листа, навито на руло и поставено в кожен калъф. — Когато Бъртън умрял през 1890 г., жена му, Изабел, изгорила един ръкопис. Никой не знае какво е имало в него. — Муалама чукна с пръст по калъфа. — Предполагам, че това е копие от предговора към ръкописа. Самият ръкопис разказва за живота на Бъртън и за неговите тайни експедиции. Вече две десетилетия вървя по неговите стъпки, търсейки знаците, които той е оставил. Но дори това тук е само поредното стъпало от стълбата. Благодарение на него дойдох в тези планини. — Муалама вдигна поглед от ръкописа към забулените в облаци върхове. — Вече знам, че Бъртън е скрил нещо на един от склоновете на връх Спики. Нещо много важно. Предполагам, надявам се, че това е останалата част от ръкописа. Та ето къде отиваме.

— Но защо Бъртън е стигал до такива крайности при укриването на материалите?

— И аз се чудех — призна Муалама. — В ръкописа се казва, че дал обещание да не разказва никому онова, което видял. Било нещо неописуемо. Не е обещавал обаче да не помага на други да открият това, което е видял. За да попречи по стъпките му да тръгнат хора с нечисти намерения, той направил задачата много трудна. Наистина

много трудна. — Професорът се надигна и прибра калъфа в раницата си. — Време е да продължаваме.

Заливът Смитон, Тасмания

— Готови ли сме?

Гласът, произнесъл тези думи, несъмнено принадлежеше на човек, свикнал да командва. Той отекна над плътната човешка маса, подредена в тясното пространство на борда, между мостика на кораба и предния товарен люк. На лицата на всички присъстващи се четеше твърда решимост. Общо на борда имаше шестдесет и двама души, всичките облечени еднакво — с тъмнокафяви панталони и якета. Върху левия джоб на всяко яке бе пришит знак, който напоследък ставаше все по-популярен из целия свят — кръг с изображение на Земята, заобиколена от звездна пътека, която се зараждаше в центъра ѝ.

— Готови сме! — отвърнаха всички в един глас.

От едната страна на кораба като грамадна стена се издигаха планините на Северна Тасмания. Суровата им красота контрастиреше рязко с ръждясалия корпус. Доскоро названието на товарния съд беше „Островен бриз“, но специално за това пътешествие го бяха преименували на „Южна звезда“.

За капитан Холс, който се интересуваше единствено от обещания му солиден хонорар, нямаше никакво значение как ще нарекат кораба.

Човекът, задал въпроса към присъстващите на борда, се върна обратно в кабината на мостика.

— Можем да потегляме — нареди той.

— Веднага, господин Паркър — отвърна Холс.

— Водач Паркър — поправи го мъжът.

Холс се свърза с машинното и даде необходимите нареждания. Корабът се отдели бавно от кея и се насочи към централния канал на залива Смитон.

— Чака ни трудно пътуване — промърмори Холс, загледан в еднакво облечените пътници. Не се държаха като обикновени пасажери — вместо да зяпат наоколо, те стояха строени неподвижно, вперили очи в някаква невидима точка в океана. — Дочух, че

американският флот все още държал под обсада Великденския остров. Да знаете, че няма да си рискувам кожата заради вас.

Паркър се завъртя рязко. Холс отстъпи назад под яростната сила, която пламтеше в очите му. Беше виждал и друг път подобна свирепа фанатичност — в очите на мисионерите, които бе превозвал към Южния Пасифик. Но това беше отдавна.

— Нашата вяра е по-силна от оръжията на американския флот — заяви мрачно Паркър. — Ние ще слезем на брега — по един или друг начин. Нашата цел е Великденския остров.

[1] Рувензори — планински масив в Източна Африка, на границата на Уганда и Заир. Висок 5109 м. По високите му части има ледници. — Б.ред. ↑

[2] Homo habilis (лат.) сръчен човек; първите находки са отпреди 2 млн. години в местността Олдовай в Танзания. — Б.ред. ↑

[3] Марин от Тир — гръцки географ и математик от 1 в.сл.Хр. — Б.ред. ↑

5.

Зона 51

Дънкан подаде по няколко листа на всеки от присъстващите — Търкот, Яков, майор Куин и Лари Кинсейд.

— Това е последната статия, пратена от Кели преди да се спусне в недрата на вулкана Рано Као на Великденския остров и да попадне в клопката на стража-компютър. Искам да я прочетете и да я сравните с тази, която току-що ни изпрати.

Петимата седяха в заседателната зала на Куба — бетонния комплекс, разположен под Първи хангар, от който десетилетия наред „Меджик-12“ бе управлявал Зона 51. Чуваше се само тихото шумолене на кондиционирания и филтриран въздух, който се спускаше от вентилационните отвори високо в стената. От някогашния състав на „Меджик-12“ единствено майор Куин бе надживял промените. Той бе човекът, който познаваше най-добре вътрешното устройство на Зоната и на Куба, както тук наричаха Командно-контролния център. Целият подземен комплекс бе напълно изолиран от останалия свят и до него се стигаше единствено през асансьора в дъното на Първи хангар. Комплексът бе разположен върху масивни пружини, предназначени да амортизират ударната вълна дори при директно попадение с атомна бомба върху планината отгоре. Подобно на Центъра за противоракетна отбрана в планините Чайене в Колорадо, Кубът също бе построен по време на студената война, със средства, заделени от така наречения черен, или свръхсекретен бюджет на правителството, за който не знаеше дори президентът.

В зенита на своята дейност „Меджик-12“ се занимаваше с изпитателни полети на скакалците, а една специална група с кодово название Найтскейп, към която в началото бе назначен и Търкот, отвличаше хора и ги пращаше в биологичната лаборатория в покрайнините на Дълси, Ню Мексико.

Сега обаче лабораторията в Дълси бе напълно разрушена при внезапна и неочаквана атака на „изтребителите фу“, а „Найтскейп“ бе

разпуснат. Майор Куин бе преназначен на друга длъжност и помагаше на Дънкан в опитите ѝ да узнае повече за пришълците и тяхната намеса в хода на човешката история.

Другият цивилен в залата, Лари Кинсейд, от три десетилетия работеше в Лабораторията за реактивни проучвания към НАСА. Той бе външен човек за Зона 51 и също като цялото човечество бе останал шокиран от разкритията за онова, което се е вършело в зоната. Лари бе нисък и възпълен, с лице, върху което бяха оставили отпечатък всички успешни и неуспешни космически мисии на НАСА. Тъкмо той пръв бе забелязал аирлианската база в Сидонийския регион на Марс, разположена в непосредствена близост до един тайнствен район, наричан Лицето. След последните новини за гибелта на „Атлантис“ Кинсейд имаше мрачен и умислен вид.

Всички прегледаха набързо разпечатката от съобщението, което бе пратила Кели Рейнолдс:

„Намирането на извънземния компютър, известен като «стража», скрит повече от пет хиляди години тук, на Великденския остров, беше едновременно най-значителното и най-разочароващото откритие в цялата човешка история. Значително, защото най-сетне разполагаме с недвусмислено доказателство, че човечеството не е само във вселената. Разочароващо, защото вече не можем да черпим от неизмеримите информационни запаси на този компютър. Подобно на хакери, които се промъкват в забранени за обикновения потребител места, ние можем да четем имената на файловете, но не разполагаме с необходимия код, за да отворим тези файлове и да се запознаем с тайните, които се крият вътре. Стражът затвори всякакъв достъп към себе си преди по-малко от четиридесет и осем часа, след като изпрати в неизвестна посока съобщение, смисъла на което дори не можем да гадаем.

И така, макар да се намираме само на ръка разстояние от истината за конструкцията на двигателите на скакалците и кораба-майка, на «изтребителите фу» и дори

за строежа на самия страж, тази информация остава равниво пазена в мозъка на извънземния компютър. Също и сведенията за това откъде точно са пристигнали странните същества, наричащи себе си аирлианци.

Все пак разполагаме с известни сведения за онези събития отпреди пет хиляди години, когато Аспасия — предводителят на пришълците — взел нелекото решение да изчисти всички следи от присъствието на неговите сънародници на Земята, за да я съхрани само и единствено за бъдещето на човечеството, както и да я запази от техните смъртни врагове, които аирлианците наричали кортади. Ала след като обявил решението си, Аспасия бил принуден да се сражава с бунтовници сред неговите хора, които не пожелали да следват примера му. В хода на последвалата битка бил разрушен цял един континент, познат от митовете като Атлантида, където тогава била разположена главната база на аирлианците.

Но отвъд тези неоспорими факти има още много въпроси, чакащи своя отговор.

Какво се е случило с Аспасия и другите аирлианци?

Кой е скрил аирлианската атомна бомба в галерията на Голямата египетска пирамида? Съществуват предположения, че тази пирамида е изпълнявала ролята на космически фар.

Какво точно се е случило с Атлантида и действително ли там е била разположена главната база на аирлианците? Какви страховити оръжия са били използвани за разрушението ѝ?

И може би най-важният въпрос: за кого е предназначено съобщението, изпратено преди по-малко от четири дни от стража? И какво се съдържа в него?

И още нещо — как да включим отново извънземния компютър?“

— Повечето от тези сведения са остарели — отбеляза Търкот.

— Всички знаем добре къде е била изпратена тази статия — потвърди Лари Кинсейд. — Знаем къде е бил Аспасия; известно ни е, че сега е мъртъв, благодарение на Майк. — Той кимна лекичко на Търкот.

— Но сигурни ли сме, че онези горе са мъртви? — попита Търкот. — След онова, което сполетя космическия център Кенеди?

— Според нас „хищният нокът“ функционира на автоматичен режим — обясни Кинсейд. — Изглежда обаче не е в състояние да извършва маневри. Досега не е променял орбитата си.

— Автоматична програма, която е в състояние да притегли действащия „Уорфайтър“ и да го управлява, докато открие стрелба по хангара на Зона 51? — попита с нескрито съмнение в гласа Търкот. — Освен това да взриви „Атлантис“ малко преди старта?

Кинсейд повдигна рамене.

— Казвам ви само какви са нашите предположения.

— Да се върнем към това — Дънкан посочи статията.

— Знаем, че Аспасия е бил бунтовникът, лошият — намеси се майор Куин. — И че кортадите са нещо като полиция, предвождана от Артад.

— Но можем ли да бъдем уверени в правотата на тези така наречени „факти“? — попита Яков. — Разполагаме единствено с твърденията на покойния професор Нейбингър за онова, което е узнал от стража на кортадите в Циан Лин. Но стражът на Аспасия под Великденския остров му разкрил съвсем друга картина, на която отначало всички ние повярвахме, нали? Изглежда всеки от компютрите представя началството си във възможно най-благоприятна светлина и съответно очерня противника. Така е програмиран.

Търкот кимна уморено. Първо, надпреварата с „Меджик-12“ в опитите им да задействат двигателите на кораба-майка, сетне, заплахата от приближаващия се извънземен флот, после, борбата с Черната смърт — сякаш не се виждаше край на тази надпревара с противник, който дори все още не се беше показал. Фактът, че членовете на „Мисията“ бяха напуснали Дяволския остров и сега се скитаха по света, подготвяйки се за следващия етап от битката, не му даваше покой, откакто се беше завърнал в Зона 51.

— Има нещо, което ме безпокои... — Куин се поколеба, сякаш не беше сигурен дали да им разкрива мислите си.

— Хайде, давай — подкани го Дънкан.

— Ами, покрай всички вълнения забравихме онова, от което се започна — включването на междузвездните двигатели на кораба-майка.

— Аз унищожих енергоизточника за двигателя — отговори Търкот. — Рубинената сфера, която открихме в Голямата цепнатина. Тъй че този проблем отпада.

— А корабът-майка бе повреден сериозно покрай унищожаването на флота на Аспасия — добави Дънкан. — Сега и той е там горе, извън наш контрол.

— Това, което всъщност ме безпокоеше — продължи мисълта си Куин, — бе, че щом кортадите са само едната страна в гражданската война на аирлианците, тогава коя е междузвездната заплаха, за която говореше стражът? Това бе единственият въпрос, по който и двамата стражи — на Аспасия и на Артад — бяха на едно и също мнение. Ако двигателите на кораба-майка бъдат включени, някъде из космоса дебне някой, който може да засече местонахождението му и да унищожи нашата планета.

— Сега вече знаем със сигурност — намеси се Лари Кинсейд, — че горе, сред звездите, съществува поне още една разумна раса. Какво пречи да има и други?

— Това, което ме безпокои, е дали са още там? — попита Куин.

— Аспасия и Артад са пристигнали преди десет хиляди години — отбеляза Търкот. — Какво ли е станало за времето на тяхното отсъствие?

Яков внезапно се размърда.

— Има една древна китайска поговорка, че враговете на моите врагове са мои приятели. Може би онези врагове на аирлианците ще бъдат наши съюзници?

Всички извърнаха глави, когато Лиза Дънкан почука по заседателната маса.

— Имаме по-важни въпроси за решаване. На Земята. Не можем да разчитаме на помощта на някаква хипотетична сила. — Тя извади още разпечатки и им ги раздаде. — Ето добавката към статията, вероятно също написана от Кели. Била е излъчена с помощта на сателитния предавател на острова и доставена по Интернет в

електронните кутии на всички големи информационни центрове. Утре със сигурност ще бъде публикувана във всички вестници.

— И не можем да я спрем по никакъв начин? — попита Търкот.

— Свобода на печата — вдигна рамене Дънкан. — Право на всеки американец.

Яков изсумтя презрително, с което изрази недвусмислено мнението си по въпроса.

— Не можем да я спрем — потвърди Куин. — Освен ако не затворим всички интернет-доставчици. Мога да ви уверя, че „Меджик-12“ би постъпил точно по този начин, независимо от правните и моралните предпоставки.

Търкот вече четеше статията:

„Аирлианците не възнамеряват да ни сторят зло. Те само се защитават. От хиляди години живеят сред нас в мир. Пазили са ни от външни сили, готови да разрушат нашата планета. Единствено неумелата намеса на «Меджик-12» и на хората от Зона 51 доведе до скорошните сблъсъци.

Аз разговарях лично с аирлианците, които живеят в базата на Марс, и се уверих в правотата на твърденията им. Сега те са в безизходица, но не ни се сърдят за това.

Последните събития в Южна Америка бяха резултат от тайни експерименти с биологично оръжие на НАТО.

Аирлианците все още могат да ни помогнат, но за целта не бива да им пречим. В замяна те обещават да избягват всякакви действия, които могат да предизвикат негативни последици.“

— Божичко, и ние тук говорим за пропаганда — възкликна майор Куин. — Ако повярваме на това, Черната смърт е наше дело!

— Не го е написала Кели — възрази Дънкан. — Според мен тя отдавна не съществува. Точно по тази причина поисках първо да прочетете предишната статия. Тази е дело на стража-компютър под Великденския остров.

— Друго е по-важно — прекъсна я Търкот. — Защо му е на стража да праща подобно съобщение?

— А ти защо си толкова сигурен, че стражът от Великденския остров играе на страната на лошите? — попита го Яков.

— Заради онова, което откри Нейбингър в Циан Лин.

— И което може да е същата опашата лъжа — контрира Яков.

Търкот размаха статията.

— А какво, на това ли да вярваме? „Мисията“ предизвика Черната смърт. Нали точно ти разговаря на Дяволския остров с генерал Хемщад?

— Аз мисля... — Дънкан бе прекъсната от бръмченето на сателитния телефон. Тя го извади. — Дънкан на телефона. — Докато слушаше, лицето ѝ се опъна. После се обърна към Куин. — Можем ли да прехвърлим разговора на вътрешната уредба?

Майорът кимна, извади кабел от чекмеджето и го свърза с телефона. Докато работеше, Търкот я попита беззвучно: „Кой е?“

— *Онези, които чакат* — отвърна Дънкан. — Обажда се Лексина.

— Свързах те — докладва Куин.

— Слушаме ви — обяви Дънкан.

Гласът, който отекна в залата, бе нисък, дрезгав и безполов.

— Чакахме доста време, но търпението ни се изчерпва. Нужен ни е ключът.

— Ключът към долното ниво на Циан Лин ли? — попита Дънкан.

— Стига сте ни разигравали — тросна се Лексина. — Като унищожих хангара, където държахте телата на нашите другари, ви дадох нагледен пример за съвсем малка част от нашите възможности. Сега вече държа под контрол не само „хищния нокът“, но и вашата сонда. Ако не ми предадете ключа, ще стане по-лошо.

— Там загинаха доста невинни — произнесе бавно Дънкан.

— И ще загинат още, ако продължавате да упорствате.

— Вие ли унищожихте „Колумбия“, когато се приближаваше към „хищния нокът“?

— Не. Реагира автоматичната защитна система на кораба. Но сега аз го държа под контрол. Контролирам и вашия спътник чрез

„нокътя“. Предупреждавам ви. Веднъж вече не ме послушахте. Предайте ни ключа.

— И защо трябва... — понечи да отвърна Дънкан, но Лексина я прекъсна с нетърпящ възражение тон.

— Дайте ни ключа или ще изпепелим цялата ви страна до основи.

Кинсейд поклати глава.

— „Уорфайтър“ не разполага с подобен капацитет от оръжия.

— Дайте ни ключа или ще страната ви ще бъде изпепелена — повтори заканително Лексина. — Имате четиридесет и осем часа. Ако дотогава не получим ключа, свършено е със Съединените щати.

— О, стига — махна с ръка Дънкан. — Кой ще ви повярва?

— Руснакът с вас ли е? — попита Лексина. — Агентът от Четвърти отдел.

— Тук съм — обади се Яков.

— Разкажете им за „Стратегическая звезда“ — нареди Лексина. — До четиридесет и осем часа ключът да е у нас, инак ще загинат двеста и шестдесет милиона, а страната ви ще се превърне в пустиня.

6.

*Лунните планини, Рувензори, Уганда
48 часа и 55 минути до разрушението*

Грохотът на гръмотевиците бе като какофония от могъщи ударни инструменти, която не стихваше дори за миг. Ако някога настъпи краят на света, мислеше си Лаго, сигурно ще изглежда така. Гъста мъгла от ниски облаци и сняг ограничаваше видимостта им до няколко метра. Беше студено, вятърът запрящаше снежинките в лицата им. Приседнал на грамадната си раница, Муалама сякаш не забелязваше задаващата се буря. Отново се бе вгълбил в изучаване на ръкописа.

Преди около час се бяха изкачили на височина от три хиляди и петстотин метра, преодолявайки гористия пояс. Наближаваше пладне. Лаго си даваше сметка, че ако не започнат да се спукат обратно, нощта ще ги завари високо в планината. Не го плашеше нито студът, нито гръмотевичната буря. Сега вече знаеше защо както местните жители, така и алпинистите от целия свят избягват да катерят тези планини.

Тук си бяха дали среща два свята, в които бе еднакво трудно да се оцелее — непроходими, гъмжащи от отровни влечуги тропически джунгли, следвани от алпийски терен с отвратително време и гъсти, затрудняващи ориентацията мъгли. От техническа гледна точка изкачването не беше особено трудно, но климатичните условия го превръщаха в рискована игра.

— Съвсем наблизо сме — обяви професорът и се надигна.

Продължиха да се изкачват по една стръмна пътека, завързани с шестметрово осигурително въже. Водеше Лаго, като на по-стръмните места поставяше по някой клин. Муалама го следваше на известно разстояние и прибираще клиновете.

— Чичо — събра смелост момчето. — Трябва да се спуснем обратно преди да се стъмни.

— Близо сме вече — повтори задъхано професорът. — Няма да се наложи да изкачваме върха.

— Какво всъщност търсим? — попита поуспокоен Лаго.

— Като го намерим, ще знаем.

Следобедът преминаваше в надвечер, а Лаго все още нямаше представа на какво разстояние е върхът. Видимостта се бе увеличила до стотина стъпки, но мракът скоро щеше да ги обгърне.

— Там е! — извика внезапно Муалама и посочи една тясна пътека вдясно. Изчезваше зад невероятно красива завеса от грамадни ледени висулки, които се спускаха от надвисналия скален корниз.

— Как мислиш, дали това място може да бъде наречено „Дяволският палец“?

Лаго само измърмори нещо. Беше твърде уморен и изплашен.

— Защото според мен това е точно Дяволският палец — Муалама приближи предпазливо ледената стена. Пъхна глава между две от висулките и освети вътрешността с джобното си фенерче.

— Открихме го! — извика развълнувано той. Лаго се присъедини към него. В стената, под корнизата, имаше тъмен черен квадрат, който едва ли бе с естествен произход. Той отскочи назад, когато Муалама замахна рязко с ледокопа си и откърти една от висулките.

— Хайде! — извика като подивял професорът. — Помогни ми!

Зона 51

48 часа и 50 минути до разрушението

Очите на хората около масата бяха вперени в Яков. След изявлението на Лексина той бе станал център на вниманието. Руснакът се изправи, приближи една малка масичка в ъгъла и си наля чаша вода.

— Нямате ли нещо по-силно? — подхвърли, преди да отпие, на майор Куин.

Не последва отговор, а и Търкот не очакваше да има. Той знаеше, че Яков обмисля информацията. След като утоли жаждата си, руснакът седна отново и втренчи поглед в Дънкан.

— Всъщност, притежавате ли ключа, за който настоява тази Лексина?

— Не.

Веждите на руския агент се сключиха.

— Тогава защо тя смята, че е у вас?

— Първия път, когато Лексина ме попита защо се борим срещу Черната смърт, аз я измавих, че го имаме, с надежда да измъкна повече информация за него — призна Дънкан.

— Това е било грешка — поклати глава Яков. — Сега вече каквото и да казвате на онова същество, то ще смята, че го лъжете.

— Каква е тази „Стратегическая звезда“? — намеси се Търкот, отегчен от безцелния разговор.

— Трябва най-сетне да разберете... — продължи Яков, но Търкот го прекъсна:

— Не чуваш ли? Питам с какво ни заплашваше Лексина?

Яков бавно кимна.

— „Стратегическая звезда“, или „Страцида“, както се подвизаваше съкратено сред посветените, беше изстреляна през 1988 г., точно преди края на студената война, с полезен товар от сто тона на борда. Изведоха я на орбита от шестстотин километра над земната повърхност. Знаехме, че вашите спътници ще я засекаат и започнахме да разпространяваме внимателно подготвена дезинформация. Твърдыхме, че става въпрос за първата степен от подготовката за извеждането на орбиталната станция „Мир“. Не беше това, разбира се. „Стратегическая звезда“ е военен спътник, конструиран да... — Яков млъкна и отново посегна към чашата с вода. Лицето му беше напрегнато.

— Да пренася оръжия? — подсказа му Дънкан.

— Тридесет и две едномегатонни кобалтови ядрени бойни глави, предварително програмирани да поразят определени цели от вашата страна. Достатъчни са да осигурят смъртоносна доза радиоактивен материал за всеки квадратен сантиметър на Щатите.

— Идиоти такива — произнесе Дънкан във внезапно възцарилата се тишина.

— С нашия меч по нашите глави — заключи мрачно Търкот.

Арлингтън, Вирджиния

48 часа и 40 минути до разрушението

Придружена от солиден ескорт, колата на секретаря по отбраната Уилям Уикъм напусна Пентагона и се насочи на север, по магистралата

„Джордж Вашингтон“, която следваше брега на река Потомак.

Уикъм отиваше в Белия дом, за да моли президента за разрешение да атакува Великденския остров с атомни бомби. Във Флотата бяха подготвили нов план за проникване под силовото поле, заобикалящо острова, но адмирал Полдън, командващият Оперативна група 78, която държеше под обсада острова, не желаше да се задоволи с половинчати мерки. Уикъм бе на едно мнение с адмирала. Пленяването на „Уорфайтър“ и разрушаването на „Атлантис“ бяха последният тласък, след който секретарят по отбраната се озова в лагера на онези, които твърдо вярваха, че не бива повече да се церемонят с пришълците.

Докато заобикаляха военното гробище, където ескортът трябваше да забави поради натовареното движение, Уикъм си спомни с гняв за изолационистите. Знаеше, че тъкмо те са най-върлите противници на идеята островът да бъде атакуван с крайни средства. Тъкмо обмисляше аргументите, които смяташе да използва в защита на своята позиция, когато колата внезапно закова на място и той полетя към предната седалка.

— Какво, по дяволите, става? — изръмжа Уикъм в интеркома, който го свързваше с шофьора, но сетне сам видя причината за спирането. Един грамаден булдозер бе свил рязко от аварийното платно, заемайки мястото между колата на секретаря и тази на охраната. Булдозерът се извъртя внезапно и насочи остриетата на греблото си право към тях.

— Измъкни ме от тук, Джордж — викна Уикъм в интеркома.

Шофьорът превключи на задна и колата се вряза в бронята на автомобила зад тях. Докато Уикъм търсеше пипнешком дръжката на вратата, булдозерът стовари греблото си върху предното стъкло на лимузината, строши непробиваемото стъкло и смаза шофьора върху седалката. Едно от стоманените остриета разпори нещастника на две, докато се издигаше обратно.

Уикъм блъсна вратата с рамо, но от удара цялото купе се бе усукало и тя не поддаде. Някъде отзад долетяха изстрели, но куршумите се удряха в стоманеното гребло. Охраната от предната кола също бе заобиколила бясно подскачащия булдозер и обстрелваше кабината. Завладян от маниакален стремеж да довърши започнатото, булдозеристът продължаваше да дърпа ръчките, без да обръща

внимание на свирещите край него куршуми. Греблото се издигна отново, потрепери за миг и се стовари, този път право върху смазания покрив на лимузината.

Уикъм се свлече между седалките, за да избегне удара. Ламарината на тавана се разкъса с пукот и едно парче преряза като с нож краката му, приковавайки го на място. Болката бе толкова силна, че той изгуби съзнание.

Булдозеристът отново изтегли ръчката. Този път две от остриетата бяха завъртени право към окървавеното тяло на секретаря. Един от телохранителите се изкатери до кабината. В мига, когато се прицели в главата на булдозериста, маниакът премести рязко ръчката напред.

7.

*Лунните, планини, Рувензори, Уганда
48 часа и 25 минути до разрушението*

Муалама се пъкна между назъбените краища на разтрошените висулки, които превръщаха светлината от фенерчето му в калейдоскоп от различни по форма светлинни отражения. Отсрещната стена бе само на десетина стъпки. На пода имаше кръг от опушени камъни, бележещ мястото на някогашно огнище.

Погледът му бе привлечен от масивна плоча, подпряна в дъното на пещерата. Той заобиколи огнището и плъзна светлината по нея. Отгоре ѝ бе издълбана арабската дума „сидж“. Муалама почувства как пулсът му се ускорява. Думата означаваше „честност“, едно от достойнствата на посветения *суфи*.

— Помогни ми да я преместя — подвикна той на Лаго.

С общи усилия двамата отместиха плочата. В нишата под нея имаше увит в парцали и привързан с въженце пакет. Преди да го вземе, Муалама си пое няколко пъти въздух, опитвайки се да успокои развълнуваното си дишане. Вързопът бе доста по-тежък от онзи, който бе открил в Дяволското гърло. Той преряза въженцето и внимателно разгърна плата. Вътре имаше свитък от неколкостотин листа, завързани с червена панделка и чудесно съхранени в студената атмосфера.

Най-отгоре, с добре познатия почерк на Бъртън, бяха изписани няколко арабски думи. Докато ги четеше, Муалама превеждаше на глас:

„МОЯТ ПЪТ КЪМ ИСТИНАТА

ОТ СЪР РИЧАРД ФРАНСИС БЪРТЪН“

Муалама си свали ръкавиците и внимателно отгърна първата страница.

— Ах! — възкликна той, когато видя ситно изписания ръкописен текст.

— Какво има, чичо?

— Никога не е било лесно да вървя по стъпките на Бъртън, ето че и този път ме изненада — промърмори професорът, докато прелистваше страниците.

— Не бях виждал подобни знаци — съгласи се Лаго.

— Аз съм ги виждал, но само веднъж, при едни разкопки в Ирак. Това е мъртъв език, нарича се акадски и е бил използван в древен Вавилон и Асирия.

— Но защо надсловът е на арабски, а останалата част — на акадски?

— Защото заглавието е като указателна стрелка, която сочи към текста. Колко типично за Бъртън.

— Има ли някой, който може да чете на този език? — попита Лаго.

— Може би — Муалама спря на една страница, където имаше рисунка. Вдигна листа и го приближи към светлината. — Охо! Ето какво ми трябваше.

— Какво е това?

— Бъртън вероятно го е прерисувал от друг източник — Муалама върна листа на мястото му в ръкописа. — Напълно отговаря на предишните две рисунки, които открих, и ми сочи мястото, накъдето да продължа търсенията си.

— И това е?

— Връщаме се у дома, приятелю. В Танзания. Кратерът Нгоронгоро.

— Но какво има там?

— Ще разберем, когато го открием — Муалама се надигна и потупа племенника си по рамото. — Хайде, млади човече. Не може да си по-изморен от мен, а всичко това е толкова вълнуващо! Вървим по следите на велика загадка!

Зона 51, Невада

48 часа и 20 минути до разрушението

— Четиридесет и осем часа. — Кинсейд завъртя екрана на лаптопа си така, че всички да могат да го виждат, въпреки че никой не разбираше какво означават цифрите и графиките. — Лексина не си е изсмукала този срок от пръстите. Това тук е орбитата на „хищника“ и „Уорфайтър“... — Кинсейд докосна лявата част на екрана. После пръстът му се премести върху дясната. — А това е орбитата на „Страцида“. Точно след четиридесет и осем часа двете ще се доближат на разстояние от два километра в това място над Атлантическия океан. Предполагам, че Лексина ще използва още веднъж „хищника“, за да постави под контрол „Страцида“ и да промени орбитата ѝ по такъв начин, че да го последва, както стана с нашия спътник. Ще са ѝ необходими още осем часа, докато целият този комплекс се озове над територията на Съединените щати, за да се освободи от ядрения си товар.

— Вашето правителство не може ли да върне „Страцида“ на Земята, преди да е попаднала в техни ръце? — обърна се Търкот към Яков. — Или поне да промени орбитата му?

— На „Страцида“ няма резерви от гориво за маневрените двигатели. Изведен е на тази орбита преди повече от пет години. Освен това, конструкцията му не е предвидена за обратно навлизане в атмосферата — бомбите могат да се възпламенят от горещината. Излишно е да ви обяснявам колко неща се промениха в моята страна за последните десет години. Държавата обедня, властта отслабна. Само четвърт от базираните над и под повърхността ракетни системи са в състояние да функционират. Преди разполагахме с непрестанно, двадесет и четири часово спътниково наблюдение над територията на Съединените щати, сега през две трети от този период сме напълно слепи. Наблюдателните и шпионските ни спътници са остарели безнадеждно.

— Можем ли да унищожим „Страцида“, преди да се доближи до „нокътя“? — обърна се Търкот към Кинсейд.

— Напоследък изпитваме дефицит от орбитални установки — въздъхна Кинсейд. — Трябва да признаем, че Лексина предвидливо се е погрижила за това. Ще проверя обстойно въпроса, но мисля, че не

бива да разчитаме на подобна възможност. Хубаво ще е, ако проверим дали момчетата от ВВС не биха могли да ни помогнат...

— Ако вече не са ни изпреварили и там — досети се Дънкан. — Както стана с „Атлантис“. — Тя поклати глава. — Значи, остават ни само четиридесет и осем часа.

— По-точно — отбеляза пунктуалният Куин, — четиридесет и осем часа и тридесет минути.

— Ами ако потърсим Лексина? Да я напипаме в леговището ѝ или да прекъснем връзката ѝ с „хищника“?

— Да, нищо чудно да съществува някакъв уред, ключ, с който се управлява от разстояние „хищникът“ — съгласи се Яков.

— Къде? — попита Търкот.

— Агенти от Четвърти отдел бяха открили извънземен летателен съд, за който се смяташе, че се управлява дистанционно.

— Но базата ви беше унищожена — посочи Дънкан. — Предполагам, архивите също.

— Архивите се намираха в един бункер, дълбоко под земята. Може и да са оцелели.

— Добре — кимна Дънкан. — Заминаваш за Русия. Виж дали не може да се направи нещо за установяване контрол над „хищника“. Други идеи?

— Аз също смятам, че дистанционното управление се осъществява от борда на извънземен летателен съд — обади се майор Куин. — Ще прегледам нашите архиви, за да проверя дали не разполагаме със сведения по въпроса, които да са били пазени в дълбока тайна.

— Аз пък ще хвърля едно око на запаметяващите дискове, които донесоха от базата „Скорпион“ — обеща Кинсейд.

— Нещо друго?

— Може би стражът от Великденския остров ще разполага с информация? — подхвърли Куин.

— И аз мислих за това — съгласи се Дънкан. — Щом стражът използва Кели Рейнолдс, за да ни изпраща информация, може би бихме могли да установим връзка и в обратна посока. Отивам на Великденския остров, за да проверя дали не можем да се свържем с Кели. Във Флотата са разработили нов план за проникване зад

силовото поле. Ако успеят да го осъществят, ще поискам да съм с първата група, за да потърся Кели.

— Те вече опитаха и се провалиха — поклати глава Търкот. — „Спрингфилд“ все още е на дъното на океана, под прицела на „изтребителите фу“.

— Аз мисля, че Великденският остров има важно значение — заяви Дънкан. — Той е оперативният център на Аспасия тук, на Земята, също както Циан Лин е център на артадовата фракция. Не можем да се върнем в Циан Лин, защото китайците хвърлиха върху него атомна бомба. Но все още има надежда да проникнем обратно на Великденския остров. Както каза Яков, врагът на нашия враг може да сподели с нас ценна информация.

— А какво е състоянието на аирлианската база на Марс? — обърна се Дънкан към Кинсейд.

— Държим я под постоянно наблюдение. Засега няма следи от каквато и да било активност. Сидонийският страж и този от Великденския остров си разменят редовно съобщения. Специалистите от Агенцията за национална сигурност все още не са в състояние да дешифрират кода.

— Майк? — Дънкан кимна към отсрещния край на масата.

Търкот повдигна рамене.

— Аз съм само един наеман войник. Ще чакам, докато назрее кризата. Засега няма нищо за мен.

— Твоят отряд от специалните части току-що пристигна — майор Куин посочи екрана на своя лаптоп, свързан с оперативния център на Куба.

— Ще ида да се запозная с тях — рече Търкот.

Яков се размърда.

— Докато назрее следващата криза, бих искал капитан Търкот да дойде с мен в Русия. Ще ми е необходим като... как беше по вашему... подкрепление? Съмнявам се, че мога да разчитам на каквато и да било поддръжка от страна на моето правителство.

— Ти какво смяташ? — обърна се Дънкан към Търкот.

— Защо пък не?

Дънкан се изправи, наклони се напред и положи длани върху масата, около която се бяха събирали в продължение на пет десетилетия членовете на „Меджик-12“.

— Господа, всичко остава на нас. Казах ви, че президентът е затънал до гуша в политически боричкания. Действията на КИСПП са блокирани от изолационистите. Съобщението на Кели от Великденските острови само ще влоши настроенията сред обществеността. Смятам да информирам президента за новата заплаха, отправена ни от Лексина и *Онези, които чакат*, но честно казано, не вярвам някой там да реши проблема.

— С други думи — заключи Яков, — не можем да вярваме на когото и да било извън тази стая.

Дънкан кимна.

— И да търсим ключа — добави тя и погледна към Куин. — Колко време ни остава?

— Четиридесет и осем часа и двадесет и пет минути.

— Да тръгваме — нареди Дънкан.

Останалите се надигнаха и се отправиха към вратата. Дънкан и Търкот бяха последни. Майк я застигна и я хвана за ръката.

— Знаеш ли, исках да те питам... — заговори той, но в този момент телефонът ѝ иззвъня.

— Дънкан — произнесе тя в слушалката. Слуша напрегнато около минута, сетне затвори. — Извинявай, Майк, зовът на дълга. Лоши новини. Току-що са убили секретаря по отбраната. Вероятно от човек на Водачите.

— Божичко! — възкликна Търкот. — Но защо?

— Вероятно, за да попречат на президента да вземе решение за атака срещу Великденския остров. Работа на „Мисията“, естествено.

— Ето че попаднахме между два огъня — въздъхна Търкот. — „Мисията“ и *Онези, които чакат* ни притискат от две страни, за да не позволим да прекратят войната помежду им.

— Уговорена е телефонна среща на Националния съвет за сигурност, във връзка с убийството, ситуацията около „Уорфайтър“ и „Страцида“.

— Е, да, зовът на дълга — Търкот освободи ръката си от нейната. Тя прегърна куфарчето си и си придаде делови вид.

— Майк, иди се запознай с момчетата от специалните части, преди да отлетиш за Русия. Нека майор Куин ги снабди със сателитни телефони, да определи старши и да му съобщи пълномощията. Освен това да им отпуснат един скакалец за транспорт.

— Слушам, командире — засмя се Търкот. Тя понечи да се извърне към вратата, но той я спря.

— Лиза?

— Да?

— Пази се.

Той въздъхна, докато вратата се затваряше зад нея, сетне си наложи да се съсредоточи върху предстоящото. Малко по-късно, когато се изкачи в хангара, там вече го очакваха войниците от специалните части. Докато се приближаваше, насреща му застана нисък, набит мъж с капитански нашивки.

— Майк Търкот, аз съм Билъм — рапортува той. — Полковник Микел ми нареди да изпълнявам безпрекословно заповедите ви.

Без да губи време, Билъм представи останалите:

— Това е моят заместник, лейтенант Табор, старши сержант Болц, снайперисти — сержанти Тръски и Деди, свързочници — сержанти Преватил и Гарса, медици — сержанти Руни и Аскинс, сапъори и специалисти по диверсионна дейност — сержанти Метайер и Джонс. Група 055 готова за изпълнение на поставените задачи, сър.

Търкот долови едва забележимата ирония в гласа на Билъм. Можеше да си представи как изглеждат нещата от негова гледна точка — никой не би посрещнал с ентузиазъм едно толкова смътно и неопределено назначение. Микел със сигурност бе подбрал добре подготвени хора, но вероятно от различни поделения, за да избегне възможността от вражеско проникване, а това несъмнено се отразяваше на взаимодействието в групата.

Майк предаде инструкциите на Дънкан и ги насочи към майор Куин, за да получат подходяща екипировка. Когато се озърна, Яков беше застанал при скакалците и разговаряше с един от пилотите. Руснакът очевидно нямаше търпение да тръгнат колкото се може по-бързо.

— Някакви специални инструкции — попита Билъм, — или просто да сме готови за всичко?

Търкот сви рамене.

— Бих искал да съм по-конкретен, но сами разбирате, че в нашата работа може да се наложи да вършим какво ли не. Ако някой от нас ви потърси, смятайте, че положението е доста сериозно и се гответе за действия в пъкъла. Майор Куин ще ви въведе в

обстановката. — Тъкмо когато понечи да тръгне към Яков, хрумна му друга мисъл. — Капитане, някой от хората ви бил ли е готвен за САПО?

На лицето на Билъм се изписа недоумение.

— Сър, специалните части не се готвят за подобни операции.

— Зная — кимна Търкот. — И все пак, в групата ви има ли човек, преминал обучение за САПО? — САПО означава: Стратегически атомни подривни операции. Войниците от тези групи се прехвърляха в тила на врага, съоръжени с преносими атомни устройства, които после трябваше да бъдат взривени. Необходимостта от тях бе отпаднала с появата на ракетите „Круз“. Само че в конкретния случай Търкот се съмняваше, че ще им позволят да използват подобна ракета.

Билъм кимна.

— Сержант Болц е служил в 7-ма САПО група, а аз бях записан в 10-та. Останалите са твърде млади, за да си спомнят подобно нещо.

Търкот посочи към асансьора.

— Когато се срещнете с майор Куин, вижте дали не може да ви осигури по една „бомба“.

Билъм се ококори.

— Имате ли право на подобни решения, сър?

— Ако нямах, нямаше да го казвам. Всъщност, аз самият вече съм ги използвал — отбеляза Търкот. — Искам да сте готови за всичко като истински скаути. За всеки случай.

8.

Циан Лин

47 часа и 25 минути до разрушението

Циан Лин беше най-голямата гробница в света, по-голяма дори от каменните пирамиди в Египет и гигантските глинени пирамиди в Централна и Южна Америка. Според историците вътре били погребани Гао Цун, третият император от династията Тан и неговата съпруга, единствената императрица, управлявала някога Китай.

Гробницата Циан Лин е разположена северно от град Сиан, известен като първата императорска столица и най-източна крайна спирка на Пътя на коприната, който в древни времена се простирал от Западен Китай през Централна Азия до Близкия изток и Рим. В момента градът бе на границата между бунтуващите се мюсюлмански племена в Западен Китай и официалната власт в Пекин.

Само преди няколко дни китайското правителство бе издало нареждане гробницата да бъде обстреляна с нисковисочинна ракета с ядрена глава от типа ЦСС-5, вследствие от което растителният и животинският свят в радиус от петнадесет километра наоколо бе изпепелен и унищожен. При взрива изчезнаха безследно ценните каменни статуи на шестдесетте чуждоземни посланици при двора на императора, както и всички останали старинни пострройки. Самият хълм обаче бе останал напълно запазен, благодарение на силовия щит, задействан с помощта на извънземно устройство.

Несъмнено взривяването на атомна бомба в пределите на Китай бе признак за безсилието на властите пред онова, което ставаше в тази част на страната, и неспособността им да се справят с възникналата криза. В представите на обикновените китайци, възпитани да благоговейт пред традициите и величието на миналото си, обстрелът на древната императорска гробница бе престъпление, равняващо се на поругаване честта на предците им.

Но едва ли някой знаеше, че благодарение защитата на силовото поле гробницата бе съхранила непокътнати всички земни и

извънземни артефакти, които се съдържаха в недрата ѝ. В една от големите подземни галерии, кръстосала крака, седеше професор Че Лу. Макар и твърде възрастна, професорката бе запазила свеж ум и бистър поглед върху действителността.

Чу Лу бе жива свидетелка на цялата съвременна история на Китай. Едва двадесет и шест годишна тя бе участвала в Големия поход на председателя Мао. Само шест от жените участнички в този поход бяха стигнали живи до края, след като за три години близо стохилядната партизанска армия бе извървяла над десет хиляди километра, за да избяга от превъзхождащите я сили на Чан Каиши.

Че Лу осъзнаваше колко важно е за пекинските власти да разрушат гробницата. Действията им бяха породени не толкова от слепия страх пред пришълците, колкото от отчаяното им желание да задържат страната в лоното на невежеството.

Тя се огледа замислено. Стените и таванът на галерията бяха подпрени от масивни метални конструкции, които се губеха от погледа. По пода бяха разхвърляни грамадни контейнери, чието съдържание оставаше неизвестно, с изключение на един висок цилиндър, който бръмчеше едва доловимо и вероятно бе генератор на силовото поле, на което дължаха живота си. Черният му метален капак се бе разтворил по команда на Елек, отправена чрез стража. Разположеният вътре, закачен на яки подпори металносив гонг бе започнал да се върти все по-бързо, променяйки цвета си непрестанно. Червени, оранжеви, виолетови и зелени отблясъци трептяха и сега по повърхността му.

На петдесет метра от мястото, където седеше Че Лу, върху стената се виждаше яркозелено сияние, по-силно дори от светещото тяло на тавана. Вътре в него бе разположен командният център, зад него бе помещението, приютило златистата пирамида на стража от Циан Лин.

Че Лу потършува в плетената си чанта и извади захабена кожена торбичка. Тя изсипа съдържанието ѝ на пода. Бяха четири загладени парчета от кост.

— Мислила ли си някога за какво са служели? — попита я старецът до нея. Че Лу познаваше Ло Фа от много години. Знаеше, че известно време се е занимавал с кражби и други недотам законни дела, но сега предпочиташе да го наричат „борец за свобода“. Носеше

избеляла дочена риза и черни панталони. На стената до него бе подпрян верният му автомат „Калашников“. Ло Фа бе открил костите близо до входа на гробницата и ги бе пратил на професорката в Пекин, с което всъщност бе пробудил интереса ѝ към пътешествие из този край на страната.

Тя вдигна една от костените плочки и му я подаде. Беше от бедрената става на някакво животно, вероятно елен, с триъгълна форма и две издължени плоски страни, в които бяха издълбани непознати знаци.

— Това са оракулски кости.

Ло Фа завъртя костта в ръка, сетне ѝ я подхвърли обратно.

— Да не се мислиш за врачка, която гадае бъдещето на кости? А те смятах за образован човек. — Той плю на прашния под. — И без помощта на костите мога да предскажа твоето и моето бъдеще. Всички ще умрем в тази проклета гробница. Включително и онова същество там — той посочи Елек, който се навърташе около няколко затворени контейнера.

Че Лу бе склонна да се съгласи, че Елек не е като тях — най-вече заради издължените му като на котка очи с яркочервени зеници. Но той също така не беше и аирлианец — не приличаше на холографското изображение на пришълеца, което бе видяла в един от горните тунели. По-скоро причудлива кръстоска между извънземно и човек, реши тя, копеле, създадено да върши мръсната работа на своите господари.

— Не бива да губиш надежда — укори го професорката.

Ло Фа изсумтя презрително.

— Надеждата е лошо нещо. Надеждата е това, което имат децата, преди да опознаят света. Твърде стар съм, да се залъгам с надежди.

Че Лу посочи Елек.

— Онзи... и извънземните, за които работи, са дошли на Земята много отдавна. Много, много поколения преди ти и аз да сме се родили. Но ние, хората, все още сме тук. Ето, двамата с теб живяхме дълъг и пълноценен живот. Работихме, за да осигурим бъдещето на нашите деца. Пришълците не са всемогъщи. Погледни го как кръстосва галерията. Не може да се добере до най-долното ниво, а точно там иска да отиде. И той като нас има свои слабости.

— И е в капан — кимна Ло Фа.

Че Лу побутна оракулските кости.

— В началото не знаех какво пише на тях. — Тя бръкна отново в чантата си и извади бележник с кожена подвързия. Беше захабен, обгорен и опушен от едната страна. — Този бележник принадлежеше на професор Нейбингър, ученият, който пръв разчете староруническия език. С негова помощ преведох надписите от стената в горната галерия на гробницата и знаците върху костите. Винаги съм се гордяла с факта, че нашият народ пръв е изобретил писмеността. Дори ще ти кажа, че китайската дума „цивилизация“, *уенха*, означава всъщност превръщане на писменото слово в действие. Но надписите върху тези кости са на език, по-древен дори от нашия.

— Спести ми лекцията — помоли я Ло Фа. — Сега не сме в университета. Какво пише на кокалите и върху стената?

— Да не бързаш за някъде? — подигра го Че Лу. — Мозъкът ти е закърнял, не е зле да го поразмърдаш малко. Лекцията ще ти се отрази добре.

Ло Фа се засмя.

— Е, продължавайте, госпожо професор.

Че Лу положи сбръчканата си от старост ръка върху корицата на бележника.

— Професор Нейбингър бе изключително надарен учен. Умът му бе отворен, не като твоя. — Тя вдигна една от изрисуваните костени плочки. — Показах тези надписи на много от нашите най-изтъкнати специалисти, но те ги сметнаха за безсмислици. Често предпочитаме да не обръщаме внимание на онова, което не разбираме. Нейбингър беше египтолог. Интересът му бе насочен към древни писмени знаци, което се различават от стандартните йероглифи. Обиколил е цялата планета и е открил подобни надписи на най-различни места. Повечето археологически паметници, върху които има надписи на старорунически, датират от най-древните времена на човешката история. Въпросът, който си задавал, е по какъв начин едно и също писмо е било познато по онова време както в Египет, така и в Южна Америка. Спомни си, старче, в онази епоха хората още не са били в състояние да прекосяват моретата. Макар да не знаел какво обяснение да приеме, той продължил упорито изследванията си. Събрал колкото се може повече образци от старорунически надписи и се опитал да ги разчете.

— Аз пък друго се питам — прекъсна я Ло Фа. — Защо един и същи език е бил използван на различни места? Дали не са ни го завещали аирлианците?

— Възможно е — сви рамене Че Лу. — Вярно, че между отделните знаци и надписи се наблюдават известни различия, както и при различни версии на един и същи коренен език. Според някои мои колеги антрополози човешката цивилизация е възникнала почти едновременно на няколко изолирани едно от друго места — Египет, Китай, Югоизточна Азия и Централна Америка. Според изолационистите всички тези цивилизации са се развивали самостоятелно и независимо една от друга. Тези изолирани една от друга групи необяснимо как преодолели прага на цивилизованост някъде в третото столетие преди Христа. Изолационистите го отдават на процеса на „естествена еволюция“. Тук, в Китай, ние имаме малко по-различен възглед. Все пак, нашата цивилизация е била по-развита от останалите, първа е изобретила писмеността, барута, магнитната стрелка, печатарската преса и прочее. Има с какво да се гордеем. — Че Лу разтърка с пръсти повърхността на плочката. — Но сега вече знаем, че не е вярно. Не ние първи сме открили писмеността, нито цивилизацията. В действителност, империята, която сме създали в най-древни времена, е била само бледо подобие на могъщата държава, процъфтявала на изчезналия континент Атлантида. И макар нейните жители да са били подчинени на своите аирлиански господари, те са живели в едно много по-развито общество. Когато Артад разрушил Атлантида, за да накаже Аспасия и неговите привърженици, малка част от нейните жители успели да избягат. Те не само разнесли по света легендата за Атлантида и за Големия потоп, но също така се превърнали в зрънца на нови цивилизации. Тази теория за раждането на човешката цивилизация, която вече е потвърдена и от факти, се нарича теория за преселението.

— А какво е станало с оцелелите пришълци? — попита Ло Фа. — Те къде са отишли?

— Най-вероятно Аспасия и неговите последователи са отлетели за базата на Марс. Ако може да се вярва на последните новини, Аспасия е мъртъв, убит е при взрива, предизвикан от капитан Търкот, при който беше разрушен и аирлианският флот. Що се отнася до Артад... — тя махна с ръка към далечния край на галерията. — Лично

аз смятам, че той спи в подземието, така, както Аспасия е спал през тези години на Марс. Вероятно по тази причина Елек иска да слезе долу.

— Нищо не спечелихме, когато се събуди Аспасия — промърмори недоволно Ло Фа. — Защо трябва да смятаме, че с този Артад ще е различно?

— О, не зная отговора на този въпрос.

— Още нещо. Щом са използвали гробницата на Гао Цун, за да скрият Артад, тогава може би пришълците имат пряко отношение към ранното развитие на китайската цивилизация?

— Може и така да е — съгласи се професорката. — Нейбингър откри, че един участък от Великата китайска стена, в планините северно от Ланчжоу, е бил построен във формата на староруническия символ „помощ“. Този символ може да се наблюдава с невъоръжено око от космоса. Няма никакъв начин обикновените строители на стената да са знаели за това.

Ло Фа претърколи с ръка костите.

— А тези какво ти казаха?

— По-скоро намекват за това-онова. За Ши Хуанчжоу. Първият император. Поднебесният син, който обединил Китай и започнал строежа на Стената.

Ло Фа кимна.

— По-рано спомена, че той също може да лежи някъде заровен из гробницата, макар Гао Цун да е от по-късната династия Тан. — Ло Фа се замисли. Професорката не бързаше да го прекъсне. Знаеше че умът на стареца сече като бръснач. Изведнъж Ло Фа ококори очи. — Чакай, чакай. Да не смяташ, че пришълецът Артад е всъщност Ши Хуанчжоу — основателят на Първата династия?

— Разказах ти някои от легендите за Ши Хуанчжоу. Писано е, че когато се родил, в небето се появило ослепително сияние, което идвало откъм съзвездието Голямата Мечка. Но думата „роден“, може да има друго значение. Например „пристигнал“.

— От звездите — уточни Ло Фа.

— Или от небето, с някой от скакалците, които сега са при американците. Или пък с кораба-майка.

— В легендата се казва, че когато Ши Хуанчжоу срещнал Западната императрица в планината Уанг, те изобретили нещо. Уред,

непознат за онзи свят и невиждан дотогава. Най-добрите разказвачи го описват като дванадесет големи огледала върху триножници, насочени към небето. С този уред трябвало да се въздейства на земното притегляне. Докато работел, той издавал тихи, бръмчащи звуци. Освен това през огледалата се виждали звездите.

— А сетне се появил Чи Ю, господарят на Юга, който предизвикал на бой самия Ши Хуанчжоу — подхвана развълнувано разказа Че Лу. — Знаеш ли, май действително има нещо в тази стара легенда.

— Дали пък Чи Ю не е бил Аспасия — или някой от неговия лагер?

Че Лу кимна.

— Ами да. Докато Ши Хуанчжоу управлявал северната част на древния Китай, Чи Ю се разпореждал в южната. За него казват, че не бил човек, а машина. Метално чудовище, което можело да лети.

Ло Фа се огледа.

— Ако Артад спи тук, може би съществува и Чи Ю. И сега това метално чудовище се спотайва и чака своя миг, за да се нахвърли върху нас.

Че Лу проследи с поглед Елек, който отново пресичаше подземната зала.

— Май си прав. Не се знае какво ще последва, ако онова, което спи долу, се пробуди.

Кратерът Нгоро-нгоро, Танзания 43 часа до разрушението

Леопардът се прокрадваше безшумно между високите, жилави треви. Ноздрите му затрептяха развълнувано, когато усети носената от вятъра миризма. Ушите му щръкнаха и той завъртя глава на север. Миришеше на разровена почва, което беше странно, но още по-странна бе миризмата на двукраките същества — рядкост за вътрешността на кратера Нгоро-нгоро.

Леопардът имаше известен опит с подобни същества и знаеше, че е най-добре да бъдат избягвани. Той се обърна и побягна на север, заобикаляйки опасния участък.

Изправен откъм подветрената стена на леопарда, Муалама вдигна глава и замръзна, стиснал лопатата.

— Шшшт! — той махна на младежа до него да спре.

Лаго заби лопатата, разкърши рамене и се огледа.

— Какво?

— Шшшт! — повтори професорът с пръст на устни. — Нещо се спотайва в шубраците.

Лаго приседна на края на трапа, който бяха изкопали. След спускането от Спики, пътя до летището и обратния полет до Танзания, последното, което би искал да прави, бе да копае яма наскре Нгоро-нгоро, но чичо му беше неумолим.

— Това беше леопард — заяви Муалама, заслушан в далечното ръмжене. Той насочи вниманието си към дупката.

— Леопард? — повтори Лаго и очите му зашариха по храстите. — Ще ни нападне ли?

— Вече си е плюл на петите — успокои го Муалама. Забавляваше се истински със своя племенник. Младежът беше опитен алпинист и смел леководолаз, но чудесата на природата на собствения му континент не го интересуваха никак.

Намираха се в централната част на кратера Нгоро-нгоро, разположен в северната територия на Танзания. Нгоро-нгоро е вторият по големина кратер в целия свят. Широк е двадесетина километра и обхваща площ от четиристотин и петдесет квадратни километра. Кратерът е разположен на двеста и двадесет метра над морското равнище и според геолозите някога е представлявал гигантски действащ вулкан, който с течение на времето се е снишил от ерозията. Но Муалама не беше на същото мнение. Достатъчно бе да погледне отвъд източния ръб на Нгоро-нгоро, където се извисяваше заснеженият връх на планината Килиманджаро, и да си зададе логичния въпрос — защо и *онзи* вулкан не се е смалил под въздействие на времето и климатичните условия. И двата вулкана, доколкото му беше известно, бяха на една и съща възраст.

До самия край на трапа, който копаеха, върху разгънат триножник бе поставен теодолит. Тази сутрин Муалама го бе използвал, за да извърши последните измервания, въз основа на данните, открити в ръкописа на Бъртън. Така окончателното място бе определено с точност до десет метра. Но десет метра са доста голямо

разстояние, особено когато трябва да копаеш в глинестата почва и разполагаш само с две лопати и четири ръце.

— Уверен ли си, че тук има нещо? — попита за трети път Лаго, докато повдигаше лопатата.

Муалама спря.

— Не мога да съм сигурен, докато не го открия.

Лаго махна с ръка към стената на кратера.

— Но мястото е толкова голямо. Защо точно тук? Откъде въобще знаеш, че в чертежа става въпрос за кратера?

— Бил съм тук и преди. Разполагам с информация от други източници. Чертежът на Бъртън бе само последното парче от мозайката. Но дори той не е знаел точното място. Предполагал е, че тук има нещо, дори е разполагал с няколко нишки. Преди доста години открих наблизно първата следа. Беше на около три километра оттук.

— Какво? Наистина? — Лаго се огледа объркано. Муалама сочеше с пръст към един участък от кратера.

— Виждаш ли главата на дракона?

Лаго присви очи.

— Онази скала, дето се подава?

— Да. С малко въображение ще ти заприлича на дракон. Това беше първият знак. Изрисуван върху парче стар пергамент, запазен от монаси, които не знаеха какво съхраняват, нито къде точно се намира този „знак на дракона“. Разбира се, и аз — като Бъртън — в началото нямах представа къде да го търся. Едва миналата година узнах, че следите водят към кратера Нгоро-нгоро. Този знак беше първата отправна точка. А сега разполагаме и с втората. Погледни в обратна посока — онази вдлъбнатина в стената отговаря напълно на рисунката, която открихме в планинската пещера. Не зная какво е намерил Бъртън, племеннико, но ако продължаваме да копаем, скоро ще разберем.

— Но щом в ръкописа на Бъртън не е указано, че мястото е в кратера, откъде го научи?

— Чувал ли си за църквата „Бет Гьоргис“?

Лаго поклати глава.

Муалама посочи окачената на кръста му манерка. Младежът му я подаде и той отпи жадно, преди да продължи разказа си.

— Според легендата, една нощ царят на Аксум Лалибела бил пренесен на небесата, докато спял, където му наредили да построи храм, място за поклонение. Веднага щом се пробудил, той издал заповед да започне строежът на „Бет Гьоргис“, а на строителите помагали „ангели“. Тази Църква е много загадъчна. Невъзможно е да е била построена със сечивата, с които са разполагали в онези времена. Почти цялата е издълбана в твърда скала. В известен смисъл сградата може да се нарече скулптура от камък. Науката досега не разполага с отговор на тази загадка.

— Да не са я построили аирлианците?

Муалама кимна.

— Може би. Първоначално в скалата е била прокопана висока четири етажа галерия. Квадратната част в центъра на тази галерия е била оформена като църква, до която се стига по един тунел. Самата сграда е с формата на кръст, издялан от невероятно здрав камък. Стените ѝ са изпъстрени с многобройни картини и надписи. Една от фреските ме накара да се обърна към монасите от църквата с няколко въпроса. На нея се виждаха първо два заснежени планински връха, а по-долу само един от тях. Върхът, който присъстваше и на двете рисунки, бе Килиманджаро.

— Но нали каза, че на първата рисунка имало два връха?

— Това е бил вторият връх — Муалама посочи земята под краката си. — Близнакът на Килиманджаро.

— Според учените кратерът съществува от незапомнени времена.

— Може би — отвърна професорът. — А може би не.

— Няма никакви признаци вулканът да е бил действащ от двадесет хиляди години насам — възрази Лаго.

— Тогава да си представим, че връхът на планината е бил разрушен по някакъв друг начин.

Лаго не знаеше какво да каже. Идеята, че нещо би могло да превърне в кратер грамадния планински масив надхвърляше всякакви представи.

— А какво те накара да отидеш в онази църква? Защо въобще тръгна по следите на един отдавна умрял пътешественик?

— Това е дълга и обърквана история, която започна по времето, когато бях на твоите години и учех в Англия. Какво знаеш за сър

Ричард Франсис Бъртън?

— Само това, което си ми разказвал досега.

— Виждам, че има пропуски в образованието ти — въздъхна Муалама. — Сър Ричард Франсис Бъртън е превел „Хиляда и една нощ“ и „Кама Сутра“. Той е бил изключителен лингвист и владее перфектно много езици. Първоначалният ми интерес към кратера бе предизвикан от едно негово пътешествие до Африка и едно непубликувано писмо, открито след смъртта му, написано на непознат език. В началото го сметнах за белетристичен опит, но скоро вече знаех със сигурност, че не е така... Хайде, стига сме почивали. Хващай се за лопатата.

Лаго вдигна неохотно лопатата и се зае да копае.

След близо два часа, сечивото на Муалама удари в нещо твърдо и отскочи със звън нагоре. Професорът замря, обърса потта от челото си и остана съвършено неподвижен в продължение на няколко секунди. После коленичи и разчисти пръстта с ръце. Пръстите му докоснаха плосък камък с нещо гравирани на повърхността.

— Спираме — произнесе Муалама, но толкова тихо, че отпърво Лаго не го чу.

— Какво? Откри ли нещо?

— Да — професорът махна с ръка към паркирания недалеч джип. — Донеси ми четката и няколко лопатки.

Лаго се затича да изпълни нареждането.

— Какво е това? — попита, когато се върна.

Муалама не отговори. Той изстърга внимателно с лопатката горния слой пръст, натрупа я на купчинка и я изхвърли от дъното на трапа. Отдолу, малко по малко се разкриваше плоча от червеникав камък. Професорът продължи разчистването с четка. Когато приключи, изправи се и приседна на ръба на трапа. Каменната плоча бе с дължина над два и половина метра и ширина метър и нещо. Горната ѝ част бе съвсем гладка, ако се изключеха гравирани надписи. Имаше причудлив, кървавочервен цвят. Никога досега Муалама не бе срещал подобен материал. Но вече беше познал надписите.

Бяха на старорунически.

Езикът на прищълците.

*Великденският остров
42 часа и 30 минути до разрушението*

Великденските острови са под юрисдикцията на чилийското правителство, но събитията от последните месеци бяха наложили престъпването на това право, а и в интерес на истината, властите в Сантяго бяха щастливи, че друг се е захванал с проблема. Дори бяха предоставили официално правото да се предприемат необходимите мерки от страна на КИСПП и ООН.

Чилийците не бяха кой знае колко загрижени, че губят контрол върху островите по две основни причини. Едната бе, че островите са разположени на близо три хиляди километра от бреговата им линия, превръщайки ги в най-изолираното място на планетата. А втората — че въоръжените сили на КИСПП, чието ядро се оформяше от Флотата на САЩ, не бяха в състояние да проникнат зад непрозрачния силов щит, който сега заобикаляше главния остров Рапа Нуи. Никой нямаше ни най-малка представа какво се случва вътре.

Последният опит да бъде преодоляно силовото поле с помощта на торпедо с дистанционно управление, изстреляно от борда на атомната подводница „Спрингфилд“, бе довел до обсаждането на подводницата на океанското дъно от няколко „изтребители фу“ — малки, златисти сфери, които притежаваха ужасна разрушителна мощ и съсредоточаваха своята енергия върху обекти, излъчващи електромагнитни вълни. Тъй че подводницата беше в безопасност, докато не се движеше. Тя обаче разполагаше с ограничен запас от въздух, вода и храна и когато някой от споменатите три жизненонеобходими фактора се изчерпеше, щеше да настъпи криза. До този момент имаше още няколко седмици и решението на КИСПП бе засега да не се прилагат драстични мерки за освобождаването на подводницата. Основна причина за взимането на това решение бе нарастването на групата на изолационистите.

Преди откритието, че в пещерите под вулканичните върхове съществува извънземен страж, единственото, с което Великденският остров бе известен пред света, бяха гигантските каменни глави, подредени по бреговете му.

Великденският остров има приблизително триъгълна форма, с по един вулкан във всеки от трите краища. Общата му площ е само сто

шестдесет и пет квадратни километра, но въпреки малките си размери, някога островът е бил средище на процъфтяваща цивилизация, достатъчно напреднала, за да може да построи *моаи*, както са известни сред местните туземци гигантските каменни монолити, обърнати с лице към океана. Вече нямаше никакво съмнение, че *моаи* олицетворяват айрлианците — техните червени каменни шапки съответстват на червените коси на пришълците, а издължените им ушни миди наподобяват на холографското изображение от горната галерия в Циан Лин.

Малцината останали на острова туземци го наричаха Рапа Нуи, но за останалата част от света той бе известен като Великденския остров — заради датата, на която е бил открит през 1722 г.

Именно под вулканичния връх на Рано Као бе разположен стражът-компютър на извънземните. Там се намираше и тялото на Кели Рейнолдс, притиснато към повърхността на високата шест метра златиста пирамида, в която се помещаваше компютърът. Сиянието, което обгръщаше тялото ѝ, го поддържаше в състояние на стаза. Една гъвкава метална сонда излизаше от основата на пирамидата и завършваше в шията на Кели, осигурявайки по този начин телепатичната връзка.

Границата, която разделяше ума на Кели Рейнолдс от този на машината бе съвсем тънка, по-скоро духовна, отколкото физическа, защото стражът правеше опити да проникне в мозъка ѝ с помощта на гъвкавата сонда и квантови вълни.

Интересът на Кели Рейнолдс към загадките, спотайващи се в Зона 51, бе породен от едно разследване на неин приятел — репортер на име Джони Симънс. Смъртта му, предизвикана от зловещи опити с човешкото съзнание, извършвани по поръчка на „Меджик-12“ в тайната биологическа лаборатория в Дълси, Ню Мексико, бе оставила траен отпечатък в душата на Кели. Постепенно тя се изпълни с вярата, че единственият път за оцеляване на човечеството е час по-скоро да се намери общ език с пришълците. Най-добрият начин да се осъществи това е чрез пряко общуване със стража-компютър. Но след като пристигна тук, за да осъществи намеренията си, Кели попадна в клопката на същото поле, с помощта на което бяха управлявани от разстояние някогашните членове на „Меджик-12“.

Стражът-компютър под Рано Као бе централната част от сложна и чудата конструкция, от която тялото на Кели Рейнолдс бе само един детайл. Метални ръце се пресягаха от двете страни на пирамидата и сглобяваха миниатюрни машинки, използвайки части от изоставеното оборудване на КИСПП.

По земята около стража щъкаха микророботи, които наподобяваха уголемени механизирани мравки. Една конвейерна линия от подобни микророботи заемаше протежението на тунела, прокопан от техниците на КИСПП, и излизаше на повърхността. Самите микророботи бяха няколко вида. Носачите, с дължина осем сантиметра, разполагаха с шест метални крачета и две ръце за хващане и пренасяне които можеха да се протягат напред, да се завъртат и да повдигат нагоре онова, което са натоварили. Конструкторите, дълги дванадесет сантиметра, имаха четири ръце и четири крака. Всяка от ръцете бе различна от останалите, в зависимост от функцията, за която бе предназначена.

Микророботите вече бяха успели да прокопаят отвор в центъра на пещерата до плазмения пояс, на три и половина километра по-надолу в земните недра, откъдето стражът черпеше допълнителна енергия. Термоядреният реактор, оставен навремето от Аспасия, не разполагаше с достатъчни енергийни ресурси за задачата, която предстоеше.

Всички изоставени от хората компютри бяха асимилирани от сложните аирлиански структури. Тук-там проблясваха монитори, сменяйки образите с бързина, която човешкото око не можеше да проследи — извънземният страж обогатяваше познанията си за човешкия свят с помощта на ИНТЕРЛИНК и Интернет. Стражът също така поддържаше постоянна връзка с Марс, където тамошният компютър бе управляван от останалите в базата аирлианци.

Дълбоко в ума на Кели съществуваше едно микроскопично местенце, където собственото ѝ аз все още бе съхранено. Докато стражът експериментираше с нея, извличаше спомените ѝ и ги записваше, за да попълни информационните си запаси, Кели също бе в състояние да възприема някои картини по пътя на обратната връзка.

Пръв Питър Нейбингър бе осъществил контакт с този страж и бе станал пряк свидетел на това как Аспасия се е превърнал в спасител на човечеството. Ала по-късно Нейбингър бе влязъл във връзка и със

стража от Циан Лин, където му бе представена напълно противоположна версия. В момента стражът нямаше заповед да подава на Кели никакви конкретни изображения. Сцените, които тя „виждаше“, бяха по-скоро отражение на „мисловната“ му дейност, докато той изследваше, обработваше, разменяше и запамятаваше цялата информация, до която съумяваше да се добере.

Кели вече бе „видяла“ преместването на *моаи* от каменоломните в подножието на Рано Рараку, където ги бяха издялали, до крайбрежните платформи. Известна ѝ бе и причината за тяхното поставяне — загадка, която векове наред бе измъчвала умовете на западните мореплаватели. Кели знаеше, че статуите трябва да служат като предупреждение към чужденците, които биха дръзнали да стъпят на брега на Великденския остров.

Но някои не бяха обърнали внимание на това предупреждение. Спуснали се през южноамериканските планини, от разположения сред върховете Тиахуанако, тези хора бяха построили платноходки и бяха потеглили на запад, през Тихия океан, за да търсят съюзници в борбата срещу стражите — един от които бил скрит в пирамида в центъра на техния град. Ала злата съдба ги бе преследвала през целия им път. Стражите, с помощта на „Мисията“, ударили както по Великденския остров, така и по аймарите от Тиахуанако. Разпространили сред нещастниците ужасна чума, която довела до пълното им изтребление и до унищожаването на тяхната цивилизация.

Ето че сега Кели бе открила още една интересна сцена, поразителна заради мащабите и реализма си:

Пирамидите на платото Гиза сияеха под първите лъчи на утринното слънце, което се отразяваше върху полираната им каменна повърхност. Кели бе посещавала Египет и познаваше добре сегашното състояние на пирамидите, но по никакъв начин не можеше да сравни тези напукани от слънцето и ветровете постройки с изящно конструирани и шлифовани произведения на изкуството от видението ѝ.

Замаяна от блестящата им повърхност, тя не забеляза веднага другите съществени различия от реликвите, които бе посетила само преди няколко години.

На върха на Голямата пирамида се издигаше обелиск с височина десет метра, с което общата височина на цялата пирамида надхвърляше сто и петдесет метра. Обелискът беше уникален. Не беше издялан от гранит, а бе отлят от черен метал. На самия му връх сияеше тъмночервена топка, която ѝ напомняше за рубинената сфера, открита от Търкот и Дънкан в една пещера на Голямата цепнатина в Африка.

За кратко Кели се върна назад в спомените си, когато Нейбингър ѝ бе обяснил, че загладените стени на Голямата пирамида изпълнявали ролята на гигантски космически фар. Но сега наличието на малката червена сфера предполагаше друга причина.

Още нещо привлече вниманието ѝ. Сфинксът. Беше черен, с пламтящи червени очи. Приклепнал върху пясъчната равнина пред трите блестящи пирамиди като...

Остра болка проряза мозъка ѝ, прекъсвайки внезапно картината.

Тялото на Кели потрепери, завладяно от следващи една след друга мъчителни конвулсии. Единствената част от нея, която не помръдваше, бе мястото, където металната сонда проникваше в главата ѝ. Ала всъщност точно тя бе епицентърът на агонията.

След около минута спазмите утихнаха, тялото ѝ увисна като парцалена кукла, а умът ѝ се „сви“ дълбоко във вътрешността, където бе извън досега на стража. И където вече не беше в състояние да долавя картини от него.

Зона 51, Невада

41 часа до разрушението

Майор Куин взе цигарата, която му предложи Лари Кинсейд, пъхна я между зъбите си и се отпусна в големия кожен фотьойл. На масата пред него имаше разпилени снимки.

— Какво е това?

— Фотографии на „Страцида“, направени от шпионски спътник КХ-14 по поръчка на Министерството на отбраната. — Лари побутна към Куин снимките.

„Страцида“ изглеждаше като издължен, черен цилиндър на фона на звездите. Кървавочервената емблема — сърп и чук — бе спомен от времето, когато светът съществуваше под постоянната заплаха от взаимно унищожение.

— Къде е той? — попита Куин.

— В свободна полюсна орбита.

— Намира се там от години и ние не сме направили нищо?

— Първо — отбеляза Кинсейд, — руснаците твърдяха, че това е изпитателна платформа при подготовката на станция „Мир“. Момчетата от разузнаването може и да са подозирали нещо, но нямаше начин да проверят. След няколко години руснаците обявиха, че платформата е престанала да функционира. Какво можехме да направим? Да се скачим с нея и да я огледаме? Имаш ли представа колко желязо се мотае в околоземната орбита? Или би предпочел да я свалим? Да предизвикаме война заради някаква си платформа?

— Бойните глави още ли действат?

— Това са атомни бомби с плътно кобалтово покритие, обвиващо сърцевината. Кобалтът се използва, за да улавя възбудените неутрони и по такъв начин да увеличава до максимум въздействието на радиоактивния прах след взривяване на бомбата — атомните специалисти го наричат „ефект на пресоляване“. Вместо да генерира допълнителна взривна сила от бързото сливане на уран-238, кобалтът се превръща в кобалт-60 — състоящ се предимно от кобалт-59. Кобалт-60 има период на полуразпад 5,26 години и предизвиква отделянето на всепроникващи и смъртоносни гама-лъчи. — Кинсейд спря, за да си поеме дъх и да даде възможност на Куин да асимилира казаното. — Повечето изотопи, създадени при атомен взрив, имат относително къс период на полуразпад и следователно защитата срещу тях е укриването в скривалище за кратко време. Онези от изотопите, които се характеризират с по-дълъг живот, притежават слаба радиоактивност. Периодът на полуразпад при Со-60 обаче е достатъчно дълъг, за да обезмисли изчакването в неприспособени за обитаване за повече време укрития и същевременно толкова кратък, че да осигури високо ниво на радиоактивност. За жертвите, попаднали в района на поражение, това е възможно най-неблагоприятната комбинация. Ако трябва да бъде кратък в определенията си, това тук — Кинсейд чукна с пръст по изображението на спътника — е

машината на Страшния съд, която ще унищожи не само Щатите, но и целия свят.

— Но нали бомбите ще паднат само на наша територия? Защо казваш, че ще да бъде унищожен целият свят?

— Идеята за създаване на кобалтова бомба принадлежи на Лео Сцилард^[1], който обоснова принципното ѝ съществуване още през 1950 г. и посочи, че оръжие с подобна мощност ще бъде в състояние да убие всичко живо на Земята. За да конструира едно тогава все още теоретично оръжие, той се нуждаеше от радиоактивен изотоп, който може да се разпространи по цялата земна повърхност, преди да се разпадне напълно. Процесът на тази дисперсия в атмосферата може да отнеме месеци, дори години и затова кобалт-60, с неговия сравнително продължителен период на полуразпад, се оказа идеалният избор. В момента на взрива гама-лъчението от еквивалентна по мощност термоядрена бомба е много по-интензивно от това на кобалт-60: петнадесет хиляди пъти по-интензивно в първия час, тридесет и пет пъти след седмица, пет пъти след месец и се изравнява едва към шестия месец. По-нататък обаче радиацията започва бързо да отслабва и след около година кобалтовото лъчение вече е шестдесет пъти по-интензивно, а след пет години разликата е вече сто и петдесет пъти. Тези характеристики ни караха да смятаме, че противникът никога няма да се заеме с конструирането на подобно оръжие, просто защото от гледна точка на военната стратегия то е напълно неефикасно. Не вярвахме, че руснаците са създали или изпитвали кобалтова бомба. Но и те не вярваха, че ще създадем функциониращо лазерно оръжие, базирано в космоса. Накрая се оказа, че се надлъгваме едни други като стари глупаци — Кинсейд се засмя мрачно и запали цигара. — Та ако започнат да падат бомбите, целият континент ще стане необитаем за десетилетия напред. Добре поне, че не отказах цигарите — добави той.

[1] Сцилард, Лео (1898–1964) — американски физик, унгарец по произход. — Б.ред. ↑

9.

Великденският остров 41 часа до разрушението

— Какво е състоянието на „Спрингфилд“? — попита Дънкан. Имаше потискащото усещане за déjà vu^[1]. Че е идвала тук, на същото това място, в очакване да се случи същото нещо. Открай време беше фаталистка по отношение на повтарящи се ситуации. Президентът я бе помолил да присъства на поредния опит да се проникне през щита, заобикалящ Великденския остров, но изглежда загрижеността му не беше свързана с резултатите от опита, а с настроенятия в средите на военните и ширещото се сред генералите мнение, че островът трябва да бъде атакуван със сила. На краткото заседание в кабинета на президента никой не погледна достатъчно сериозно на заплахата от „Страцида“. Общото мнение бе информацията за спътника да бъде запазена в дълбока секретност, също както и причината за взривяването на „Атлантис“. Пред медиите бе разпространена легендата за авария по време на транспортирането на совалката.

Президентът беше провел разговор с руския президент, който упорито отричаше, че „Страцида“ има нещо общо с твърденията на Яков. Както и следваше да се очаква, руският президент се беше придържал към познатото обяснение, че ставало въпрос за изпитателна платформа, свързана с изстрелването на руската космическа станция.

Едни лъжи срещу други. Не беше никак чудно, че извънземните са били в състояние да манипулират човечеството, когато истината се оказваше толкова недостижим идеал.

Адмирал Полдън, главнокомандващият Оперативната тактическа група, седеше във фотьойл от черна кожа, върху платформа, от която можеше да наблюдава всичко, което става в контролния център на мостика на самолетоносача „Вашингтон“. Той се завъртя леко към Дънкан. В погледа му нямаше и капка симпатия. Откакто пристигна с един от скакалците на борда на самолетоносача, Дънкан бе посрещана с неизменна хладина от военния персонал.

Изглежда това бе норма на поведение към цивилните, но в случая с нея бе дори нещо повече. Моряците и офицерите я виняха за загубата на „Пасадена“ и за това, че са с вързани ръце, когато „Спрингфилд“ е в бедствено положение.

„Вашингтон“ бе един от най-модерните кораби на въоръжение в американския флот, самолетоносач клас „Нимиц“, чието построяване бе струвало три милиарда долара, превръщайки го в най-скъпата оръжейна система в света. Самолетоносачът бе сърцето на Оперативна група 78, зорко охраняван от два ракетносеца, три разрушителя, две фрегати и два транспортни кораба.

На „Вашингтон“ беше разположена основната част от въздушната сила на оперативната група: една ескадрила (12 на брой) изстребители Ф-14 „Томкет“, три ескадрили (36 броя) Ф/А-18 „Хорнет“, четири самолета за наблюдение и разузнаване „Хоукай“, десет „Локхийд“ СБ-3, шест хеликоптера СХ-60 „Сикорски“ и шест самолета от типа ЕА-6Б „Проулърз“, предназначени за водене на радиоелектронна борба.

Цялата тази въздушна мощ от няколко дни кръжеше в радиус от тридесет километра от Великденския остров.

— Лежи на дъното... неподвижно — произнесе мрачно Полдън.
— Няма промяна в ситуацията. Нито там, нито на острова. Само си губим времето.

— Каква промяна бихте искали да настъпи? — попита Дънкан.

— Никаква. Предлагам да ударим острова с всичко, което имаме.

— Включително и ядрено оръжие?

— Включително и ядрено оръжие — потвърди Полдън. — Секретарят по отбраната тази сутрин заяви, че ме подкрепя.

— Малко след това бе убит, докато пътуваше към президента.

— Още една причина да разкараме онзи гаден камък сред океана.

— Нали разполагате с информацията от Китай? Нищо не постигнаха, като изстреляха ракета с атомен заряд срещу Циан Лин.

— Затова пък успяхме, когато атакувахме базата на „изстребителите фу“ — контрира Полдън.

— Тъй ли? — повдигна вежди Дънкан. — В такъв случай, откъде се взеха „фу“-тата, които сега кръжат около „Спрингфилд“? Освен това, базата им вероятно не е разполагала със свой страж и защитно поле.

Дънкан се зачуди, как ли ще реагира Полдън, ако узнае за „Страцида“.

Адмиралът междуременно й обърна гръб и насочи вниманието си към оперативния център. Моментът за изстрелването бе наближил.

Дънкан стана, приближи се до него и му прошепна в ухото:

— Адмирале, смятате ли, че това, което вършите, е разумно?

Едно мускулче затрептя на брадичката му.

— Госпожо, вас тук ви праща президентът, но аз изпълнявам преките заповеди на Съвета за национална сигурност, който също се управлява от президента.

— Не ви заповядвам да спрете — възрази Дънкан. — Само ви моля да помислите върху тази възможност. Какво ви кара да смятате, че предстоящият опит ще е по-успешен от този с „Морско око“?

— „Небесен ястреб“ е с автоматично управление. Ако го изгубим, губим само апаратура, но не и хора.

— Адмирале, според мен...

— Позволих ви да направите опит за контакт с Кели Рейнолдс — прекъсна я рязко Полдън. — Не получихте отговор. Сега е мой ред да опитам. — Той се обърна към един от офицерите зад пулта на операционния център. — Имаме ли връзка с „Небесен ястреб“?

— Да, сър.

— Действайте.

Проектът „Небесен ястреб“ бе разработен съвместно от компаниите „Теледайн Райън аеронавтикъл“ и „Рейтиън Исистемс“ въз основа на конкретна поръчка на Министерството на отбраната. Целта на тази разработка бе да се създаде така нареченият „автоматичен летателен апарат за наблюдение от голяма височина“.

Формата на самолета напомняше тази на прочутия от близкото минало шпионски самолет Ю-2, само че беше по-малък, тъй като вече не се налагаше да побира на борда си пилот и поддържаща живота система. Дългите му черни криле се простираха на 36 метра, корпусът му бе съвсем тънък и също боядисан в черно. В монтирания на долната страна контейнер имаше мощна камера, управлявана от централен компютър. Двигателите бяха с реактивно задвижване.

В момента „Небесен ястреб“ бе на височина осемнадесет хиляди метра, но се спускаше бързо. Скоростта му бе относително ниска, около 120 възела. Благодарение на свръхолекотената конструкция самолетът маневрираше лесно, без особено напрежение от страна на двигателите. Беше изстрелян предния ден от авиобазата Едуардс в Калифорния, след което бе управляван с помощта на сателитна връзка, чрез която го насочиха право към Великденския остров.

Когато приближи острова, сателитната връзка с базата бе прекъсната и самолетът премина в планиращ полет, който се координираше от компютъра. Реактивните двигатели угаснаха и носът му се насочи към мрачните облаци, които скриваха вулканичните върхове на Рапа Нуи.

— Виждате ли тези четири линии, които се подреждат в центъра? — Офицерът от пулта кимна към монитора пред него. — Това е маршрутът на планиращия полет.

Дънкан също погледна към екрана. Освен линиите, не се виждаше нищо друго — само черни, буреносни облаци. Офицерът седеше в меко кресло, заобиколен от навигационни инструменти и компютърни монитори. Точно пред него имаше джойстик, съвсем подобен на този, който синът ѝ използваше за компютърните си игри. Дясната ръка на военния бе положена върху него.

— Готов съм да поена управлението — докладва той. — Малката червена точка на екрана е „Небесен ястреб“ — обясни офицерът, докато натискаше няколко клавиша. Сивите облаци изчезнаха. Сега се виждаше черен мехур на синия фон, изпълващ екрана. — В момента наблюдаваме картина от предния инфрачервен сензор на „Небесен ястреб“. Пред нас е силовото поле, което обгръща острова. Синьото е водната повърхност извън полето.

Изображението се разтресе.

— Турбуленции — поясни офицерът, докато коригираше полета с джойстика. Четири минути до щита.

Той натисна едно червено копче на пулта.

— Изходната програма е заредена и готова за изпълнение. — Той натисна копчето повторно. — Компютърът е изключен, часовниковият

механизъм — задействан. Разполагам с пълен контрол чрез радиовръзка.

Черният мехур се приближаваше. Стражът бе направил полето непроницаемо след последния неуспешен опит за атака от флота на адмирал Полдън. Според някои от учените към КИСПП, характерът на силовото поле бе същият като на по-малките електромагнитни полета, използвани от скакалците. Фактът, че през всичките тези години специалистите от „Меджик-12“ бяха работили безуспешно върху разкриване на принципите на електромагнитното задвижване подсказваше на Дънкан, че тайната на полето няма да бъде открита скоро.

Офицерът премести четири ръчки на пулта вдясно.

— Изключих захранването на системите от второстепенно значение — съобщи той. — Сега работят само две от системите — носовата инфрачервена камера, картина от която наблюдаваме, и радиовръзката с мен. Една минута до границата на полето. Край на радиовръзката. — Той натисна червения бутон за последен път. — „Небесен ястреб“ е в планиращ полет, който ще го отведе право в силовото поле. Малко след като се озове вътре — аирлианските уреди не би трябвало да го засекат, тъй като в момента не излъчва електромагнитни вълни — от часовниковия механизъм ще се включи компютърът, ще направи снимки и отново ще се изключи, за да преодолее срещнатата бариера.

— Да се надяваме, че всичко ще протече според плана — въздъхна Дънкан.

Офицерът сви рамене.

— Това е най-добрият план, който успяхме да измислим, познавайки особеностите на аирлианската техника.

Дънкан не беше толкова уверена. Вярно, че по подобен начин бяха свалени няколко „изстребителя фу“ — с помощта на „нискоинтелигентни“ оръжия, които не подаваха електромагнитни сигнали, но тя се боеше, че и стражът, също като тях, се учи от грешките си и се приспособява. Адмирал Полдън бе използвал „нискоинтелигентни“ бомби, за да поразии острова по време на последната атака и полето ги бе неутрализирило, въпреки успеха на подобна тактика срещу „изстребителите фу“. Учените се надяваха, че ако стражът засече „Небесен ястреб“, ще види в него само един

неуправляем, невъоръжен летателен съд, който не представлява потенциална заплаха.

Офицерът погледна часовника.

— Навлиза в щита.

Микророботчето не беше по-голямо от стършел. Бяха го сглобили микророботите на стража, използвайки части от УКВ-приемник, принадлежал на специалистите от КИСПП.

Микророботчето излетя от тунела, прокопан от хората до залата със стража, и излезе на повърхността. Имаше издължена капковидна форма и микроскопичен електромагнитно-гравитационен двигател. То се издигна нагоре в небето, право към обекта, който току-що бе преминал през щита, с лекота го застигна и се изравни с него. „Небесен ястреб“ се намираше на петстотин метра над Великденския остров и летеше със скорост от осемдесет възела.

Микророботчето се вмъкна през един вентилационен отвор в предното отделение на летателния апарат и веднага забеляза камерите, които вече работеха и заснемаха всичко наоколо. Следвайки един от коаксиалните кабели, роботчето се насочи право към главния компютър.

На повърхността на микророботчето се отвори миниатюрна вратичка и отвътре се показа тънка, метална нишка, която се впи в компютърния процесор.

„Небесен ястреб“ смени рязко курса си и се насочи към летището на Великденския остров. Подобно на група мравки, очакващи останките от кошница за пикник, край пистата се беше строила малка армия от микророботи.

Дънкан погледна многозначително часовника. Офицерът се облегна уморено назад.

— Определеното време изтече — призна той. — Но апаратът проникна, поне това знаем със сигурност.

Адмирал Полдън размаха юмрук.

— Време е да сринем до основи проклетото място. И без това вътре има само плесенянали статуи.

— И Кели Рейнолдс — добави Лиза.

— По дяволите, тя ни предаде.

— Не всички мислят като вас.

— Кой дава пукната пара какво мислят другите? — избухна Полдън.

— Нали за това е демокрацията? — отбеляза сухо Дънкан. — Адмирале, Кели помогна да бъде разкрита тайната на Зона 51. Поне това ѝ дължим.

Полдън размаха пръст към Великденския остров.

— Кажете го на онова нещо там.

Лиза Дънкан погледна отново към часовника. Оставаха четиридесет часа до крайния срок, определен от Лексина. Тя стана и напусна командния център.

Кратерът Нгоро-нгоро, Танзания

39 часа и 20 минути до разрушението

— Какво е това? — попита Лаго.

Бяха изгубили няколко часа, за да почистят напълно страните на камъка. Дължината му достигаше три метра и беше широк метър и двадесет. Имаше идеално равни ръбове и гладка повърхност, с изключение на мястото, където бе нанесен староруническият текст. Муалама бе готов да се обзаложи, че дори със съвременните методи на лазерно гравирание не може да се постигне толкова съвършена изработка.

Той отстъпи назад и избърса с опакото на ръката потта от челото си.

— Нали до съвсем скоро следваше — промърмори. — Първото, което трябва да определиш по време на разкопки, е на каква приблизителна възраст е обектът.

Лаго погледна замислено камъка.

— Да, но случаят е малко объркан. Ако се съди по дълбочината, на която го намерихме, и според сведенията за този район — няколко хиляди години. Но...

— Няколко хиляди? — прекъсна го Муалама. — Твърде обща преценка. Ще те помоля да бъдеш по-конкретен.

Лаго вдигна бележника, поставен върху купчината пръст. Разгърна го и потърси записките, които си бе водил по време на разговорите с професора. След това взе рулетката и измери точната дълбочина, на която се намираще камъкът.

— Според мен е бил закопан преди две до три хиляди години. — Той вдигна глава. — Но това е невъзможно, чичо. Трябва да е било много по-скоро...

— Защо смяташ така?

— Заради другите геологични признаци, които открихме на върха. Ако се съди по тях, това място е било разкопавано и друг път — малко след първоначалното полагане на камъка. Не е ли така?

Муалама кимна.

— И кой може да го е направил? Някой, който се е справил по-добре от теб?

— Ти кой мислиш, че е? — попита Муалама.

— Не зная.

— Хайде, поразмърдай си мозъка. Нали това исках от теб? Каж ми, какво е това тук?

— Някакъв знак?

— Да, но какъв.

— Такъв, който бележи някое особено място.

Муалама се усмихна.

— Кой знае, може и да си прав. Всъщност, аз също смятам, че има нещо особено в това място. Само че съм на друго мнение за характера на този знак.

— И какво е то?

— Според мен това е надгробен камък.

Муалама се засмя.

— Издърпай дотук края на въжето от лебедката на джипа — нареди той.

След като изровиха канал под камъка, Муалама пъкна стоманеното въже отдолу и го завърза здраво. Накрая прати Лаго при лебедката и му даде знак да я включи. Въжето бавно се изпъкна, шумът от двигателя се усили, но камъкът не помръдваше.

— Спри! — извика Муалама.

Лаго отпусна ръчката. Муалама коленичи до камъка и се опита да освободи още малко от долната му стена. Накрая подпъкна отдолу

яката метална щанга, плю си на ръцете и започна да я повдига. Камъкът лекичко се помести.

— Дърпай! — извика той.

Въжето се опъна, лебедката издаде протяжен вой, но този път плочата се повдигна няколко сантиметра. Муалама внезапно се уплаши да не я счупи. Наведе се бързо, подпъхна щангата още по-надълбоко и отново повдигна, като си помагаше с рамо. Плочата започна да се приплъзва надясно.

— Какво правиш? — извика му уплашено Лаго.

— Не спирай да дърпаш! — Муалама отново подпъхна щангата и продължи да натиска в същата посока. Разстоянието между долния ръб и земята бавно се увеличаваше и вече бе деветдесет сантиметра. Обувките на професора затъваха в меката почва, той отчаяно се опитваше да не изпусне хлъзгавата от пот дръжка на щангата. Успя да я премести още малко по-навътре и вдясно. Плочата се бе наклонила едва забележимо.

Муалама вдигна глава — левият край на плочата вече се издигаше над ръба на изкопа. Той отново напрегна мишици, съсредоточавайки цялата си сила в металната тръба, като се стараяше да премества плочата покрай десния ръб. Почти тридесетина сантиметра от левия ѝ край се бяха опрели в горната страна на изкопа.

Изведнъж отсамният край увисна, Муалама изгуби равновесие и изпусна щангата. Той клекна, подложи гръб под каменната плоча и се преви под непосилната ѝ тежест.

— Ей, къде изчезна? — долетя до него уплашеният вик на Лаго.

— Продължавай... — изхриптя Муалама, спря да си поеме дъх и извика, като дишаше мъчително между отделните думи: — ...да дърпаш... с... лебедката!

Натискът върху гърба му много бавно отслабваше, въжето поемаше все повече от тежестта на плочата и за един кратък миг Муалама намери сили да се намести по-удобно и да разкрачи крака. За разлика от горната повърхност, долната се оказа грапава и дращеше болезнено наранената кожа на гърба му.

Кабелът се изхлузи от средата на плочата и тя внезапно се стовари с цялата си тежест върху професора, приковавайки го към земята.

— Чичо! — изкрещя Лаго.

Муалама се извъртя в тясната ниша под плочата ѝ примижа към светлината, която прозираше под ръба ѝ. Намираше се в капан. Стоманеното въже бе изместено от центъра, а плочата се подпираше на ръба на изкопа.

— Въжето държи ли още? — викна Муалама.

— Какво?

— Отпуснато ли е въжето?

— Да.

— Прекарай джипа до изкопа. Издърпай въжето, вържи го за металната скоба на бронята и после ще теглиш назад с цялата тежест на колата. Разбра ли?

— Ясно. Тръгвам!

Муалама зачака търпеливо. Не след дълго спирачките на джипа изскърцаха съвсем наблизко. С помощта на Лаго той отново намести примката на въжето точно в средата на плочата. Дръпна го встрани, за да се увери, че няма да се измести като предния път и въздъхна.

— Добре! Спирай лебедката! Включи на задна и карай бавно!

— Разбрано.

— Бавно ти казах!

Докато Лаго пълзеше назад с джипа, Муалама не сваляше очи от плочата над него. Трябваше да внимава. Още едно изплъзване и този път няма да му се размине.

След няколко минути на внимателно маневриране плочата се отмести до самия край.

— Спирай! — викна Муалама, седна на дъното, въздъхна и бавно се изкатери. — Гаси!

— Сега какво ще правим? — попита Лаго, след като дотича при него.

— Ще копаем още — отвърна професорът, вдигна захвърлената наблизко лопата и му я подаде. — Камъкът е само знак за нещо, което е скрито отдолу. Хайде, скачай при мен.

Лаго го последва неохотно.

След не повече от десетина минути лопатата на Лаго блъсна нещо твърдо. Дватама приклегнаха и се заеха да разравят с ръце рохката пръст. Когато приключиха, изкатериха се обратно и погледнаха надолу.

— Какво по дяволите е това? — попита Лаго.

Беше черен, метален цилиндър с дължина два метра и диаметър един. Повърхността му бе съвършено гладка и блестяща, сякаш не бе прекарал няколко хиляди години заровен в земята.

— Саркофаг... — произнесе Муалама.

— Но чий?

— Хайде да видим.

Повтаряйки същата процедура, те успяха да вдигнат цилиндъра до ръба и сетне да го претърколят на тревата до каменната плоча. Муалама прокара пръсти по горния му край, търсейки цепнатини.

— Откъде знаеше за ковчега? — попита нетърпеливо Лаго.

— Не съм знаел — тросна се професорът. — Предполагах — също като Бъртън — че тук е било скрито нещо, само не знаех какво. И аз като него винаги съм смятал, че съществува връзка между много легенди от този край на света. Сведенията за присъствието на пришълци на нашата планета подхраниха още повече вярата ми.

— Смяташ, че е някаква голяма конспирация?

— Не съм от хората, които вярват в съвпадения. За мен всяко следствие си има причина. Но първо, нека поизпитам малко знанията ти.

Лаго завъртя уморено очи, но не посмя да възрази.

— Огледай земята, която изкопахме, за да извадим камъка. Сравни я със слоевете по стената на изкопа. Погледни и почвата от вдлъбнатината на ковчега. Каж ми сега, смяташ ли, че надгробната плоча е била поставена по едно и също време със саркофага?

— Не — поклати глава Лаго, след като се вгледа внимателно. — Различни са.

— Добре. Одеве каза, че съдейки по вида на почвата и дълбочината на изкопа, каменната плоча е била положена преди две-три хиляди години. А какво ще кажеш за саркофага? От колко време лежи заровен там?

Лаго направи справка със записките си.

— Това е невъзможно.

— Уповавай се на фактите, а не на това, което пише в записките.

— По най-обща преценка саркофагът е бил заровен преди около десет хиляди години.

— Но защо го смяташ за невъзможно?

— Защото цивилизацията... — Лаго замълча. — Значи е аирлиански артефакт.

— Така изглежда. Според антрополозите Африка е древната люлка на човечеството. Така например в Америка са открити свидетелства за човешко присъствие, датиращи отпреди тридесет хиляди години, докато на нашия континент възрастта им достига сто хиляди години! Разбира се, все още не разполагаме с достатъчно информация. Основаваме теориите си на съвсем оскъдни доказателства, а ги наричаме наука и твърдим, че отговарят на истината. Колко пъти през последното столетие подобни теории са намирали своето опровержение, за да потънат в забравата? Ето още нещо, върху което да помислиш. Какво би станало, ако някой се бе натъкнал на това откритие *преди* разкритията за Зона 51 и присъствието на аирлианците на Земята?

Лаго прехапа устни, замислен над въпроса.

— Предполагам, че това щеше да се превърне в първото доказателство за посещаването на Земята от пришълци.

Муалама поклати съчувствено глава.

— Грешеш! Ти си млад и наивен. Погледни на нашето общество като на дълбока река, която протича покрай каменни брегове. Знаеш ли какво е необходимо, за да се промени коритото на реката? Да се променят човешките разбирания? Дори днес, когато около Земята обикаля извънземен космически кораб, дълъг цели два километра, мнозина са склонни да затворят очи и да се преструват, че го няма. Щом един такъв обект, който може да се наблюдава през телескоп, не влияе на хората, как ще им подейства това долу? — той посочи цилиндъра. — Бъртън е видял нещо, което е променило представите му за света. Освен това са му разказали — не зная кой и кога — за пришълците, посещавали Земята. И той е посветил живота си, за да разкрие докрай тази истина.

— Успял ли е?

— Мисля, че е разкрил част от нея. Но ние няма да се задоволим с толкова малко. Нека ти кажа нещо — Муалама се наведе напред и една капка пот се търкулна от челото му. Години наред държах отворени очите, ушите и ума си. Но не проговорях. Виждах неща, които нямаха обяснение. Ето например в Австралия са открили останки от *Homo erectus*^[2]. Необяснимо как неандерталецът и *Homo*

sapiens се озовават в една и съща ера. Стадии в развитието на човека, които би трябвало да са отдалечени една от друга на стотици хиляди години, в действителност заемат един и същи период от време. Ами данните за открити скелети на *Homo sapiens* на дълбочина под тази на неандерталеца? Как ще обясниш това? И още ред други подобни странни открития. Чел ли си за някое от тях?

Лаго само поклати глава.

— Разбира се, че не си — ухили се Муалама. — Защото всеки, дръзнал да публикува подобни „глупости“, ще бъде обявен за смахнат. Има обаче и такива, които не се боят от истината. Ричард Бъртън, човек, който се е доверявал на опита си. Професор Нейбингър, неподвластен на предразсъдъците в съвременната наука. Разкритията му за Голямата пирамида се основават на таен доклад в архивите на Кралския музей, в който се описват изследванията на Хамънд през 1976 г. върху остатъчната радиация в пирамидата. Разбира се, Хамънд отказал да публикува резултатите, защото се боял да не се изложи на присмех, а и не разполагал с каквото и да било обяснение. Но сега вече знаем каква е причината за повишената радиация — аирлианците оставили атомна бомба в една от долните галерии. Мисля, че Нейбингър не е могъл да приключи докрай изследванията си в Гиза. Под онова плато се крият още неща, които ще изненадват света... — Муалама млъкна внезапно, сякаш осъзнал, че е разкрил повече, отколкото изисква здравият разум.

— Но... — Лаго се поколеба.

— Хайде, кажи — подкани го Муалама.

— Някои неща мога да си обясня. Радиацията в пирамидите, староруническите надписи върху надгробната плоча. Но вкаменелостите? Те какво общо имат с аирлианците?

— Добър въпрос — кимна доволно Муалама. — Ще ти призная, че и аз си го задавах често. Засега не разполагам с отговор. Засега. Вярвам обаче, че съществува връзка. Може би нашето минало не отговаря на представите, които е изградила съвременната наука. — Муалама внезапно смени темата. — Чувал ли си за Аксум?

— Една от най-ранните империи в света — потвърди Лаго. — Била е основана около втори или първи век преди Христа, на територията на днешна Етиопия и Кения. В годините на своя възход е търгувала с Гърция и Рим, дори установила връзки с Индия и Китай.

— Много добре — похвали го Муалама. — Получаваш петица. Тази империя наистина не се радва на популярност. Най-вече, защото е била тук, в Африка, населението ѝ е било чернокожо, а черният човек никога не е бил на мода в учебниците по история. Но в разцвета си Аксум действително е съперничел с царствата, с които е търгувал — Рим, Китай и Индия. Аз също дълго време събирах легенди от Аксумската империя. — Той обърна дългия си, черен показалец към Лаго. — Ние, археолозите, сме като детективите. Трябва да разследваме миналото и за целта ни е необходима колкото се може повече информация. Според моя метод това става най-лесно с помощта на митове и легенди от определения период. В тях има далеч повече истина, отколкото предполагат хората.

Преди много години, когато бях студент като теб, моят професор в университета ме изпрати в Северна Етиопия. Дисертацията ми беше върху Аксум и той ми каза, че ако искам да я напиша добре, трябва да посетя местата на древната империя и да усетя атмосферата. Така и направих. Пътувах из страната, срещях се с местни учени. Край езерото Тана в Северна Етиопия има много манастири. Тези места не са претърпели съществена промяна през последните неколкостотин, а дори и хиляда години. Християнството се е установило сравнително рано в Етиопия — и в Аксум също. Подобно на този кратер и езерото Тана е разположено на около два километра над морското равнище, в северозападната част на Етиопия. От най-южния край на езерото води началото си Сини Нил, който се спуска от един великолепен водопад, за да започне сто седемдесет и три километровото си пътешествие до Хартум в Судан, където се слива с Бели Нил.

Самото езеро е с дължина сто и дванадесет километра и ширина деветдесет. Водите му са разделени от тридесет и седем острова, на много от тях са построени древни манастири и църкви, в които се съхраняват стари икони и ръкописи. В тях се говори не само за вярата, но и за много други интересни неща. За първи път християнството е достигнало до тези места някъде през пети век след Христа и днес продължава да бъде доминираща религия, въпреки че се срещат евреи, анимисти и мюсюлмани. Много от хората около езерото се прехранват с риболов и все още използват папирусови платноходки, подобни на тези, които бяха открити в гробниците на фараоните. Но още преди да се появят по тези места християнството, мюсюлманството и юдаизмът,

там е имало и други религии. Като повечето други народи и древните жители на Аксум са почитали Бога на слънцето. Години след появата на християнството царицата на Шеба продължавала да се прекланя пред Бога на слънцето. Всъщност, в древните писания, свързани с посещението ѝ при цар Соломон, я наричат с цялото ѝ име — царицата на Шеба и Аксум.

Лаго се бе подпрял на бронята на джипа и слушаше захласнато лекцията.

— Народът на Аксум почитал и други, по-древни божества. По някои места се наблюдава странна смесица от християнството и заемки от по-стари религии. Освен това научих, че някой друг бил посещавал островните църкви преди стотина години. Проявих интерес и упоритост, докато узная, че името на този чудат бял изследовател е сър Ричард Франсис Бъртън. Още по-изненадан останах, когато научих, че в официалната му биография не се споменава и дума за тези негови пътешествия. Тогава за първи път си дадох сметка, че Бъртън е имал таен живот и веднага ми се допря да узная причината за това. Искях да разбера какво е търсел по същите места, по които сега минавах аз.

— И какво беше то?

— Мисля, че е търсел ключ.

— Ключ за какво?

— Сигурно си чувал за старозаветния кивот? — отвърна с въпрос Муалама.

Лаго кимна.

— Носят се слухове, непотвърдени, естествено, че кивотът — ако наистина съществува — все още е скрит някъде из Етиопия.

Муалама се разсмя.

— Виждаш ли колко си предпазлив? „Ако наистина съществува“!

— Не е ли така?

Муалама сви рамене.

— Не зная. Според мен съществува „нещо“, което хората са наричали „кивот“. „Кебре негест“ — „Величието на царете“ — е писмен документ от епохата на цар Менелик I, син на царицата на Шеба и Соломон. В него се казва, че когато Менелик бил младеж, той се отправил към Йерусалим и посетил баща си. Върнал се у дома, в Аксум, придружаван от Азариас, сина на висшия свещенослужител

Задок. Дватама донесли кивота и го поставили в църквата „Света Мария от Сион“ в Аксум.

— И аз съм чувал тази история. Но не мога да си обясня, защо не са останали никакви рисунки на кивота? Ако някога го намерят, това ще е най-великото откритие в цялата история на археологията!

Муалама се ухили.

— Ето че разсъждаваш като бял. Посещавал ли си някога църквата „Света Мария от Сион?“

— Не.

— А познаваш ли някой, който е бил там?

— Също не.

— Значи слуховете и легендите не бяха достатъчни, за да ги провериш на място или да поискаш да станеш археолог? — Муалама не изчака отговора. — Така е и с много други неща. Хората си шушукат. Някой казва: „Трябва да се направи нещо! Да се провери каква е истината!“ И все чакат друг да го стори. А истината потъва в забрава. Аз съм ходил в църквата. Също както и Бъртън — той я е посетил през 1877 г. Биографите му твърдят, че отишъл в Африка да търси злато, тъй като финансовото му състояние било разклатено, но не това го е интересувало. Парите никога не са били важни за него. Искал е да открие истината. В църквата има един монах, комуто е отредено да се грижи за светите одежди и утвари, и тази длъжност се предава през поколенията. Никой, освен него, няма право да влиза в отредената за одеждите стаичка.

— Хубав начин да се подхранва легендата — отбеляза присмехулно Лаго, засегнат от думите на чичо си.

Муалама тупна с ръка по саркофага, върху който бе седнал.

— Тази загадка — аирлианците — е просъществувала достатъчно дълго, докато хората са се присмивали на съобщенията за НЛО и други такива. А през това време американците вече са провеждали изпитателни полети с летателни апарати като скакалците в тяхната Зона 51. — Той размаха заканително пръст. — Никога не прибързвай с решенията за толкова важни неща. Бил съм в онази църква и разговарях с монаха.

— Да не смяташ, че пазят кивота?

— Прекарах две седмици там — Муалама сякаш не беше чул въпроса. Монахът ми каза, че рядко идвали посетители. Не повече от

пет-шест души на година. Изумително, нали? Носят се легенди за толкова причудливи неща, свързани с църквата, а посетителите са шепа хора. При това никой от тях не останал толкова дълго, колкото аз. Боя се, че бях малко досаден. Всеки ден преследвах нещастния старец с нова порция въпроси. Настоявах да ми разкаже всички легенди и истории, които е чувал някога. И накрая той проговори... — погледът на Муалама се зарея. — Една нощ, когато седяхме в двора на църквата, под старото дърво, той започна да ми разказва и не спря, докато не изгря слънцето. Чух толкова странни истории, довери ми разкази, които не бе посмял да сподели с никой друг. Призори трябваше да се върне към молитвите си. — Муалама кимна сякаш на себе си и погледна усмихнато Лаго. — Не, не мисля, че кивотът е скрит в църквата. Защото монахът ми каза, че не е там. Не директно, но някак между другото ми даде да разбере, че някога са го крили вътре, но за съвсем кратко. Мисля, че кивотът е бил на много места.

— И къде е сега? — попита любопитно Лаго.

— О, той не пожела да ми каже. Разбрах обаче, че са го преместили, а църквата служи за заличаване на следата. Все пак ми намекна къде да търся повече информация. Отидох в Англия и прерових всички материали за сър Бъртън. Намерих нови следи, което ме отведоха на други места.

Ето с какво се занимавам през последните двадесет години. Ходя насам-натам. Събирам късчета от мозайката и ги подреждам едно до друго. Вървя из целия свят по стъпките на сър Ричард Бъртън. Мисля, че ръкописът, който открихме, разказва на онзи непознат, мъртъв език, за пътешествията на англичанина и за неговите открития. Ако го комбинирам с моите собствени знания, ще се получи много интересна картина. Трябва да намерим някой, който да го преведе.

Та както ти казах, отидох на езерото Тана и посетих всички манастири. На остров Дега Естеванос имаше много малък манастир, изсечен в стръмна скала, на около триста метра над езерото. Дотам се стига само по въжена стълба, и то ако я спуснат монасите. Трябваше да чакам четири дни, преди да ме пуснат горе.

Муалама замлъкна.

— И? — подкани го нетърпеливо Лаго.

— Там открих пергамента, в който за първи път се съобщаваше за това място. В легендите, които бях изучавал, се твърдеше, че

кивотът се намирал на едно място, наречено Залата на познанието, и че имало ключ, с чиято помощ да се попадне там. — Муалама се надигна. — Хайде, починахме си. Сега да видим какво сме намерили. — Той прокара пръсти по цепнатината, която бе открил в началото, докато Лаго надничаше през рамото му. Изведнъж Муалама отскочи назад, а капакът на цилиндъра се повдигна със свистене и се разтвори докрай, подпиран от две хидравлични ръце.

— О, Боже Господи! — прошепна Лаго.

Скелетът бе висок повече от два метра, с непропорционално издължени ръце и крака. Лицевите кости също се различаваха от човешките — бяха продълговати, с дълбоко хлътнали очни орбити. Фигурата беше облечена в черно наметало, което се бе запазило по-добре от тялото. На главата ѝ бе положена златна корона — по-скоро верижка от златни брънки с голям черен камък в центъра. Дясната ръка стискаше метален жезъл, който завършваше с лъвска глава, украсена с чифт рубини.

— Какво е това? — попита Лаго, сочейки жезъла.

Муалама се пресегна и внимателно го изтръгна от ръката на скелета. Оказа се изненадващо тежък. Той го завъртя на светлината, а лъчите на залязващото слънце изтръгнаха блясъци от метала и рубините.

— Струва ми се, че открихме ключа.

[1] Нецо вече видяно (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Homo erectus (лат.) — изправен човек, останките от него са отпреди 1,5 млн. години. — Б.ред. ↑

10.

Тиска, Северна Русия
39 часа до разрушението

— Защо спряхме тук? — попита Търкот.

Пистата на летището, зад стените на скакалеца, бе съвсем пуста, заобиколена от тундра. Полетът бе доста продължителен — дори за скакалец — по маршрут, преминаващ северно и западно от полюса. Бяха пресекли и значителна част от Сибир. Търкот бе проследил пътя по картата и знаеше, че се намират в околностите на руския град Тиска, на около четиристотин и петдесет километра от острова, където беше разположен щабът на Четвърти отдел.

Яков се покатери по стълбичката към люка.

— За сведения. Мисля, че трябва да действаме с максимална предпазливост. Ти не си ли съгласен?

— Да де, ама времето ни е отброено — припомни му Търкот. Откъм малката контролна кула се приближаваше боядисан в зелено камион.

— И без теб го знам — озъби се Яков. — Когато се движа в непозната обстановка, предпочитам да го правя внимателно, вместо да се хвърлям с главата напред.

Търкот трябваше да се съгласи с руснака, най-вече защото това си бе неговата страна. Яков отвори люка.

— Поръчал съм да ни чакат тук с информация за разрушаването на Четвърти отдел и може би за самия ключ.

Търкот скочи и го сграбчи за ръката.

— Какво искаш да кажеш?

— Не ми се щеше да разговарям по този въпрос зад стените на вашата Зона 51 — призна Яков. — Но Четвърти отдел не разполагаше с всички извънземни артефакти, събрани на територията на Съветския съюз. Няма съмнение, че в КГБ също са прибрали нещичко. Чувал съм слухове, че притежавали архив за скритите неща. Може би ключът е там.

Търкот нареди на пилотите да ги чакат в кабината и последва Яков. Веднага щом се показа от люка, в лицето го удари режещо студен вятър. Пред камиона ги очакваше висока фигура, загърната в кожух. Яков я стисна в прегръдките си.

Когато Търкот ги доближи, той се извърна и го посочи на посрещача.

— Това е капитан Търкот, мой близък приятел. Американец. Майк, запознай се с Катенка.

Търкот протегна ръка и се здрависа. Жената бе по-висока от него.

— Приятел? — повтори Катенка, докато отмяташе качулката от главата си. Лицето ѝ беше изумително красиво, с високи скули, гладка кожа и тъмносиви очи. — Това е голяма чест. Малцина са онези, които могат да се похвалят, че са истински приятели на Яков. Напоследък взех да се боя, че ще си остана единствената.

— Я да влезем на топло — подкани ги Яков, скочи на седалката на водача, а Търкот и Катенка се сгушиха до него.

Яков натисна педала на газта и от резкия тласък Търкот се блъсна в кожената облегалка. Той сграбчи страничната дръжка, докато руснакът подкара тежката машина по пистата със скорост, твърде неразумна за хлъзгавата повърхност.

— Яков ми каза, че сте присъствали на смъртта на полковник Костанов — подхвърли Катенка, докато го разглеждаше изпод вежди.

— Да.

— Той беше един от малкото му приятели.

— И твои — добави Яков.

Катенка кимна натъжено.

— Да, и мой. Той беше добър човек.

Яков се наведе до Търкот и го тупна по гърдите.

— Костанов ѝ беше... е, каквото сте вие с доктор Дънкан.

Катенка погледна Яков с неразгадаемо изражение. Преди Майк да успее да заговори, руснакът закова тежката машина пред една невисока сграда зад контролната кула. Той скочи навън и им махна да го последват. Озоваха се в тясна канцелария, оскъдно мебелирана с износени кожени кресла. Яков метна черното си палто на едно от тях и махна на Търкот да се разполага, където намери за добре. Катенка си свали кожуха и приседна на крайчеца на бюрото.

— Ще пийнем ли? — предложи Яков с бутилка в ръка.

— Нещо сгриващо? — попита Търкот.

Яков се разсмя.

— Какво по-сгриващо от водката, приятелю? — Той наля три чаши.

— Колко време ще ни отнеме да стигнем оттук до базата? — попита Майк.

— Със скакалеца? Не повече от час — Яков махна на север. — Намира се в северния край на остров Нова Земя. Това е отвъд полярния кръг. Избрахме мястото, заради отдалечеността му. Също като вашата Зона 51. Навремето там е имало ядрен полигон.

Търкот още не бе отпил от водната чаша, пълна догоре с водка.

— Кога тръгваме?

Яков въздъхна.

— Зная, че се безпокоиш за надвисналата — в буквалния смисъл — над главите ни опасност, която — съгласен съм с теб — е колкото страшна, толкова и непосредствена, но не бива да губим от погледа цялостната картина, а тя сега налага първо да узнаем истината за миналото. Бяхме подложени на едновременна атака от две групи — Водачи/„Мисия“ и *Онези, които чакат/СТААР*. Възможно е да настъпи момент, в който да избираме между тях. Ако открием онова, което Лексина иска, не е задължително веднага да ѝ го предаваме. Тъй че нека посъберем малко информация. — Той кимна на Катенка. — Да чуем какво узна за Тунгуския метеорит.

— Не много повече от вече известното — отвърна жената, докато отпиваше от чашата. — Според общоприетата теория през 1908 г. в Тунгуския край е паднал грамаден метеорит.

Търкот намираше акцента ѝ за забавен. Беше толкова красива, че ако живееше на Запад, навярно щеше да стане модел. А в Русия бе шпионин.

— Всъщност, коя сте вие? — попита той.

— Ами тя е Катенка — отвърна простичко Яков.

— Това ѝ е името. Което не ми говори нищо, За кого работите?

— Не съм от Четвърти отдел, ако това ви интересува — отвърна Катенка.

Търкот вече бе огледал ръцете ѝ и не бе забелязал големия пръстен, какъвто носеха Наблюдателите, но това не значеше нищо. Пръстенът можеше да се скрие.

— За кого работите? — повтори той.

Катенка разтвори ръце.

— На служба съм в ГРУ^[1].

— И ти я забърка в това? — обърна се Майк към Яков. Руснакът се разсмя.

— Защо според теб съм още жив? Или тя? ГРУ я внедри в Четвърти отдел. Знаех, че те — или КГБ — ще изпратят някого. Ние също бяхме пратили шпиони в КГБ и ГРУ. Такива игрички си играем тук в Русия. Само че след като се поогледа какво става в Четвърти отдел, моята скъпа Катенка реши, че е избрала неподходяща компания.

— Дадох си сметка, че заплахата от страна на пришълците е по-голяма от тази, която тогава представляваше Четвърти отдел — обясни лаконично Катенка.

— След което тя дойде при мен и ми предложи да ме снабдява с информация — продължи Яков. — Това беше преди шест години. В началото и двамата си нямахме доверие. При вас, в Щатите, няма ли една организация на име СТААР?

— Да — кимна Търкот. — С нейна помощ *Онези*, които чакат са проникнали в правителството.

— Е, ние също си имаме своите „*Чакаци*“ — заяви Яков. — Едва ли разполагат със своя организация като вашата СТААР, но имат агенти в КГБ и ГРУ.

— Според мен тъкмо *Онези*, които чакат са виновници за гибелта на Четвърти отдел — добави Катенка.

— Защо? — попита Търкот.

— Ето това не зная.

— Може би са търсили нещо — подметна Яков.

— Какво например? — погледна го Катенка.

Търкот не беше съвсем сигурен каква част от истината могат да разкрият пред жената. Забеляза, че Яков не отговори на въпроса ѝ и реши засега да не поставя за обсъждане темата с ключа.

— Откри ли нещо полезно в архивите на КГБ? — обърна се Яков към Катенка. — Скоро трябва да тръгваме.

— Има един човек в управлението, казва се Лъончика. Мисля, че той е в течение на събитията около аирлианците и знае всички тайни, които КГБ съхранява в архивите си. Докато слухтах из ГРУ, също ме насочиха към този човек.

Яков се надигна.

— Е, значи вече знам с кого трябва да се срещна. Но първо, да прескочим до „Дяволската станция“ и да проверим на място какво се е случило там. Нали затова бихме толкова път.

Кратерът Нгоро-нгоро

38 часа и 30 минути до разрушението

— Вече разполагаме с неопровержими доказателства — произнесе Муалама, докато разглеждаше жезъла. — Време е да се свържем с КИСПП.

— Знаеш ли къде е тази Зала на познанието? — попита Лаго.

— Имам съмнения за едно място — отвърна засмяно Муалама. — Веднъж вече познах — той посочи изкопа в краката им. — Доста далеч от тук е.

— Къде?

— На времето Бъртън дал клетва — да не разкрива никому онова, което ще му покажат. Но аз мисля, че започвам да се досещам за какво става дума. Местенцето е тук, в главата ми — той се чукна по слепоочието. — Няма да кажа на никого. Онези от КИСПП ще бъдат принудени да ми сътрудничат. Без тяхна помощ едва ли ще се справим там. — Муалама се огледа. — Ти вземи джипа и се върни в последното село преди кратера. Свържи се с централата на КИСПП в Ню Йорк. Не им казвай какво сме открили, а само че тук има плоча със старорунически текстове. Можеш да им изпратиш по факса снимка от надгробния камък. Но не споменавай скиптъра. Поискай да разговаряш с някой, който е познавал Нейбингър. Някой, който ще оцени находката ни. Кажи му, че ще го чакаме тук.

На по-малко от три километра от мястото, където професор Муалама и Лаго бяха изровили саркофага, дълбоко под огледалната повърхност на езерото Сода, Лексина наблюдаваше безизразно как двама от нейния вид умират.

Беше се изправила над тях — висока, стройна фигура, облечена в сиво наметало, по което още личаха следите от дългото пътешествие.

Ако Муалама бе изминал труден път, за да стигне до кратера, то нейният можеше да се определи като невъзможен. Беше вървяла на юг, следвайки хода на Голямата цепнатина — тази гигантска пукнатина върху земната повърхност, в сравнение с която Големият каньон е истинско джудже, водеше началото си от Южна Турция, пресичаше по дължина територията на Сирия, преминаваше по дъното на Мъртво море между Йордания и Израел, след това оформяше басейна на Червено море и при Аденския залив се разделяше на два ръкава. Едната ѝ част навлизаше в Индийския океан, а втората продължаваше към вътрешността на Африка. Голямата цепнатина продължаваше още неколкостотин километра южно от кратера Нгоро-нгоро и завършваше отвъд границата на Мозамбик.

Предната седмица Лексина се бе гмурнала под повърхността на езерото Сода и бе открила входа към скритата на дъното аирлианска база — нейния нов дом, след като бе прекарала последните двадесет и две години в базата „Скорпион“ под ледовете на Антарктида. Лексина бе общопризнатият водач на *Онези, които чакат*, ала малката ѝ група се бе разпаднала, след принудителното напускане на базата „Скорпион“ при една неочаквана атака. Тя имаше снежнобяла, гладка кожа, но най-странни бяха кървавочервените ѝ очи, с издължени зеници. Стоеше върху черния метален под в овалната стая с диаметър приблизително петнадесет метра, осветена от множество лампи, вградени на равни разстояния в тавана.

Знаеше съвсем малко за историята на тази база, построена в апогея на аирлианското господство на Земята. За да я открие, наложи се да следва знаците, оставени на различни места още по времето на Аксумската империя.

В момента един от верните ѝ помощници, Елек, се намираше в Циан Лин, но се нуждаеше от ключ, за да проникне на най-долното ниво. Други двама — Коридан и Гергор — бяха разрушили базата на Четвърти отдел на остров Нова Земя, където бяха отишли да търсят ключа. Но на обратния път, след успешното изпълнение на задачата, двамата бяха попаднали в радиоактивно замърсен район и сега трябваше да платят горчивата цена за своята прибързаност. За щастие ѝ донесоха ценен дар, с който се бяха сдобили, докато претърсваха архивите на Четвърти отдел — черната сфера, с чиято помощ можеше да се свързва с компютъра на оцелелия в околземна орбита „хищен

нокът“. След като прегледа инструкциите за това как да я използва, Лексина установи връзка с компютъра и го постави под свой контрол.

„Нокътят“ бе сериозно повреден и с поизчерпани енергийни запаси, но оръжейните му системи бяха в изправност и можеха да действат, както бяха показали при автоматичното унищожаване на приближаващата се за скачване совалка „Колумбия“. В друг режим оръжието можеха да се използват и за притегляне на орбитални предмети — като например спътника „Уорфайтър“, След това с помощта на бордовия компютър и информацията, събирана от СТААР в продължение на дълги години, Лексина бе проникнала в командните системи на спътника.

Тя коленичи до Коридан и Гергор и им инжектира ново количество обезболяващо, опасявайки се, че мъченията, на които ги подлагаше болестта, могат да попречат на работата ѝ. Тя знаеше, че им остават броени часове. Не беше потисната от предстоящата загуба, защото предния ден бе открила в едно странично крило на базата добре оборудвана лаборатория, по подобие на тази в „Скорпион“, където се „отглеждаха“ нови сътрудници.

Тя разтвори ризата на всеки от тях и свали от гърдите им златните медальони, с изображение на две ръце, протегнати в знак на сляпо подчинение, след което ги прибра в джоба си. Когато се увери, че двамата са се поуспокоили, тя се върна обратно в контролния център. Все още не знаеше с каква цел е било използвано това място и най-вече горната му секция, унищожена при гигантския взрив.

Задачата през целия ѝ съзнателен живот беше да поддържа установеното от хилядолетия равновесие на силите. За съжаление, в последно време събитията бяха излезли извън нейния контрол и сега трябваше да навакса. Нуждаеше се от помощ. След като взе тъканни проби от двамата мъже, тя се спусна в лабораторията, където имаше няколко вани с похлупаци. Постави образците в специалните контейнери под всяка от ваните и въведе необходимите данни. Накрая включи машините.

*Южният Пасифик
36 часа до разрушението*

„Южна звезда“ се накланяше и подскачаше върху високите вълни. Корпусът на кораба се тресеше от ръмженето на включените на пълна мощност двигатели.

Капитан Холс наблюдаваше от мостика как неколцина от пътниците пълзят по въжето, изпънато между люка на предния хангар и лазарета. Не изпитваше към тях нищо, дори съжаление. Глупаци. Те бяха избрали съдбата си доброволно.

„Прогресивисти“ — така ги наричаха вестниците в деня, когато бе напуснал пристанището в Сидни на път за Тасмания, където трябваше да ги качи на борда. Тук бяха най-отявлените, но на брега бяха останали хиляди, които сигурно биха били щастливи, ако им бъде оказана „честта“ да станат участници в експедицията. За Холс по-важно бе, че организаторите можеха да платят за удоволствието.

Ала въпреки солидния хонорар хората от екипажа се бояха, усещайки зад всичко това ръката на пришълците.

Холс се намръщи. През целия ден го наболяваше стомахът.

— Проклетата язва — измърмори той.

— Стражът може да ти реши проблема — обади се някой зад гърба му.

Холс се обърна. Водач Паркър се бе качил на мостика.

— Ако може да се вярва на новините, стражът почти е престанал на функционира — подсмихна се капитанът.

— Това е така, защото силите на КИСПП го принудиха да премине към отбрана. — Паркър заобиколи капитана и застана до прозореца. — Ти не би ли постъпил така, ако те нападнат неочаквано?

Холс нямаше никакво желание да започва спор.

— Каквато болка или болест да те споходи, стражът ще се погрижи за теб — продължи с напевен глас Паркър. — Той е съкровищница от знание.

— Как ще се свържете с него? Казват, че отхвърлял всякакви опити за комуникация.

— Кели Рейнолдс ще ни помогне. Тя разговаря с него.

— По новините съобщиха, че посланието едва ли е съставено от нея.

— Ти да не си изолационист? — попита внезапно Паркър. — Боиш се да си подадеш носа от пещерата, така ли?

— Аз съм само капитан на кораба.

— Няма да се измъкнеш толкова лесно — заяви Паркър и впи поглед в лицето на капитана.

— Я ме оставете. Аз само си гледам работата...

— Не можеш — прекъсна го Паркър и вдигна закана̀телно ръка.
— Свърши се вече. Скоро вестта ще достигне всички хора на планетата. Никой няма да остане безразличен към онова, което предстои да се случи. Време е човешката раса да тръгне напред. Да завоева свое място сред звездите.

— Да си подадем носа от пещерата, казваш. Но какво ще стане, ако отвън ни чакат лъво̀ве и тигри?

— Ако помогнем на стража и аирлианците, страхо̀вете ти ще се окажат напразни.

— Дали пък то̀гава не ще пома̀гаме на вълка?

— Неверник! — изсъска Паркър.

Капитан Холс премести поглед към разпенената от бурята океанска повърхност. Чудеше се, какво ли ги очаква, когато стигнат Великденския остров.

*Въздушното пространство над западния бряг на САЩ
35 часа и 45 мину̀ти до разрушението*

— Съобщение за вас. — Вторият пилот на скака̀леца подаде на Дънкан слушалките. Намираха се на тридесет мину̀ти полет от Оперативна група 78 и Великденския остров и Дънкан вече можеше да различи с просто око приближаващата се брегова линия на Щатите. В момента се движеха със скорост седем хиляди километра в час, което надминаваше възможностите на монтирания на борда радар да „вижда“ напред и да ги предупреждава за опасности.

— Да? — произнесе в микрофона Дънкан.

— Говори майор Куин. Получих странно съобщение, което ни бе препратено от Пентагона.

— Да чуем.

— Някакъв професор Муалама твърди, че открил аирлиански артефакт в Танзания.

— Какъв артефакт? — попита заинтригувано Дънкан.

— Не е уточнено. Човекът, който препрати съобщението, споменава за Нейбингър.

Нейбингър. Лиза си спомняше археолога, който бе участвал в опита на Търкот, Кели Рейнолдс и фон Сеект да спрат „Меджик-12“. Тя свали микрофона, наведе се напред и тупна по рамото пилота.

— Смяна на курса. Поемаме към Танзания.

Пилотът кимна, вече привикнал със странните промени в плановете на Дънкан и останалите членове на групата.

Лиза се върна към разговора.

— Кой още знае за това?

— Новината вървеше по вътрешните канали на Пентагона — обясни Куин. — Смятай, че всички, до девето коляно.

Дънкан знаеше за какво намеква Куин. След случая с предателството на един от членовете на специалния отряд „тюлени“, изпратени със совалката, вече се знаеше, че във военните кръгове съществуват внедрени агенти и на трите групи — *Онези, които чакат*, „Мисията“ или Водачите и Наблюдателите. Питаше се, с кои от тях вече се надпреварва по пътя към Танзания. Единственото ѝ преимущество беше бързината на скакалеца.

— Някакви сведения от Търкот?

— Нищо.

— Дръж ме в течение, Куин. — Тя си свали слушалките. — Майор Луис, карайте с максимална скорост.

За няколко минути прекосиха югозападния бряг на Щатите и навлязоха в Мексиканския залив.

[1] Главно разузнавателно управление (рус.) — Б.пр. ↑

11.

Монтана

35 часа до Разрушението

Високите равнини, които се издигат постепенно към Скалистите планини, не са само стотици километри полюшвани от вятъра треви. В каменистата почва под повърхността им са прокопани многобройни ракетни силизи — останки от американската система за ракетна отбрана, поддържала равновесието на силите между двата блока в годините на студената война, с помощта на заплахата от взаимно унищожение.

Сключените през последните години договори за съкращаване на ядрените оръжия бяха довели до намаляване на бойната готовност в контролния център на системата за балистична отбрана и до препрограмиране на предварително зададените цели в бойните глави на ракетите — вместо към градове в Русия и Китай, те щяха да се насочат към безлюдни райони на океана при случайно или погрешно изстрелване.

В отдалечената източна част на Монтана една от тези ракети бе специално модифицирана по такъв начин, че да преодолее земното притегляне и да излезе в околоземна орбита заедно с ядрения си товар. Това беше в рамките на експериментална програма, ориентирана към засичане и разрушаване на заплашително приближаващи се към Земята астероиди, с която се занимаваха учени от Програмата за проследяване на астероиди в околоземното пространство (съкратено ППАОП).

В момента, когато часовникът отброяваше неумолимо времето, оставащо да крайния срок, обявен от Лексина, екипът в Пусковия контролен център (ПКЦ) на споменатата ракета, обозначена с кодово название „Спирачка“, въвеждаше координати за съвсем различна по характер мисия.

Външният вход на пусковия център бе разположен в средата на просторна затревена поляна с размери на футболно игрище,

заобиколена от висока над три метра мрежа, която завършваше с бодлива тел. На равни разстояния покрай оградата бяха поставени табели с надпис „Преминаването забранено!“ и предупреждение, че при нарушаване на забраната може да бъде употребено огнестрелно оръжие. На покрива на малката сграда в центъра бяха монтирани видеокамери, дистанционно управлявани картечници, сателитна чиния и малък радар, като последните две гледаха нагоре — към безоблачното небе.

На петдесетина метра под земята се намираха двамата членове на екипа в пусковия център. Бяха облечени с черни комбинезони и всеки от тях носеше на дясната си ръка герб, изобразяващ Земята и излизаща от центъра ѝ светкавица, насочена към космоса. На пластмасова табелка на гърдите им бяха изписани името, чинът и поделението, към което се числяха. Капитан Линтън бе мършав, тъмнокож мъж на средна възраст. Носеше очила с дебели лещи и черни рогови рамки. Майор Луиз Грийн, висока блондинка със сурово и самоуверено изражение на лицето, бе командващият офицер на центъра.

Покрай стените на помещението бяха подредени разнообразни апарати. Подът беше боядисан в сиво, а таванът — в светлосиньото на ВВС. Преди дванадесет години, когато Грийн бе постъпила на работа в ракетното поделение, преобладаващите цветове в Пусковия контролен център бяха подбрани така, че да намаляват нивото на стрес в екипа по време на досадните, продължителни дежурства. С промените в световната политика и орязването на бюджета, някой в администрацията сметна подобен лукс за излишен.

Цялото съоръжение представляваше затворена капсула, окачена на четири грамадни противоударни амортизатори, които на теория би трябвало да се задействат при директно попадение с ядрено оръжие. Тази теория все още не бе претърпяла своето бойно кръщение и сред екипа съществуваха противоречиви мнения относно възможностите на техниката от 60-те години.

Доминиращата черта в контролната зала бяха двата пулта в предния ѝ край, с разположените над тях монитори, на които се виждаха изображения от камерите на входа и от разположените в съседство силози.

Вниманието на Грийн и Линтън бе приковано от една червена лампа, която току-що бе започнала да премигва.

— Искай потвърждение на съобщението за задействане на пусковата установка — нареди майор Грийн през рамо, докато се пресягаше с добре отработено движение, за да закопчае предпазните колани на седалката. Червената лампа продължаваше да мига, сигналът се придружаваше от неприятен, опъващ нервите звук. Тя запъна спирачките на колелцата на седалката. След това затрака по клавиатурата на компютъра.

— Имам потвърждение. Нарездат пълна бойна готовност до получаване на съобщението — докладва Линтън от своя пост, без да откъсва очи от екрана.

— Съобщението прието — обяви Грийн след секунда. Тя извади един запечатан червен плик от сейфа под бюрото и го разкъса. След това свери написаното вътре с данните от екрана.

— Кодът на извънредното съобщение е достоверен и валиден — произнесе тя.

— Кодът достоверен и валиден — повтори с механичен глас Линтън.

Пръстите на Грийн пробягаха по клавиатурата. Трептящото съобщение от екрана изчезна, заменено от думите:

„СПИРАЧКА“ ДА СЕ ИЗСТРЕЛЯ ПО ЗАДАДЕНАТА ЦЕЛ

— Имаме нареждане за пуск на „Спирачка“ — обяви Грийн. — Дай ми информация за състоянието на пусковата установка.

— „Спирачка“ се намира в първи силов. Ракетните системи в готовност.

На екрана се появи ново съобщение.

— Получих потвърждение от Щаба на Националното командване. Пускът не е учебна тревога. Отвори силоза.

— Отварям силоза.

На четиристотин метра от входа към контролната зала на ПКЦ имаше друг заграден участък. Зад мрежата с бодлива тел две масивни бетонни врати започнаха да се издигат плавно. Под тях системите на специално модифицираната балистична междуконтинентална ракета ЛГМ-118А „Миротворец“, вече се продухваха с газ под налягане.

— Датчикът за отваряне вратите на силоза свети в зелено — обяви капитан Линтън, който за всеки случай контролираше процеса с видеокамера.

— Датчикът в зелено — потвърди Грийн.

Дълбоко под повърхността на кратера Нгоро-нгоро, Лексина изключи комуникатора, който я свързваше с Етор. Тя се завъртя с фотойла към големия екран пред нея. Получаваше изображение от увеличителните камери на „Уорфайтър“, съсредоточени в момента върху един район в Източна Монтана, чиито координати бе получила току-що.

Мощните камери, монтирани в долния край на спътника, показваха с всички подробности картината на отварящите се бетонни врати на силоза. Лексина изпрати команда до „нокътя“, откъдето да бъде ретранслирана на „Уорфайтър“.

Вътре в пусковия център напрежението нарастваше с приближаването до старта.

— Потвърждавам прехващане на цел „нокът“ — обяви Грийн, докато приключваше с последните проверки на траекторията. В момента „нокътят“ и „Уорфайтър“ преминаваха над западния бряг на Щатите и това бе единственото време, когато двете цели щяха да са в обсега на ракетата, преди изтичане на крайния срок. „Прозорецът“ за изстрелване бе съвсем стеснен и трябваше да се действа изключително бързо.

— Координати на целта потвърдени — обади се и Линтън.

— Преминаваме към пусков режим — заповяда Грийн. Двамата отпуснаха спирачките на седалките си и се преместиха в центъра на

залата, при съответните пултове. Пусковите пултове бяха разположени един срещу друг, но разделени с непробиваемо, плексигласово стъкло. Грийн опря око в ретиновия скенер и компютърът потвърди идентичността ѝ.

— Пусковият оператор идентифициран — обади се механичен глас от високоговорителя на стената. — Можете да въведете ключа.

Грийн извади червения ключ от джоба на ризата си и го пъкна в обозначения процеп.

Междувременно компютърът идентифицира Линтън и той също получи разрешение.

— Всичко е готово — докладва Линтън.

— Да започваме — нареди Грийн и за миг погледите им се срещнаха през стъклото. — На три задействаме таймера на бойната глава. Едно. Две. Три.

И двамата завъртяха ключовете едновременно.

ЛГМ-118А бе готова за изстрелване. В конусообразния ѝ нос бе разположена десеткилотонова бойна глава, чийто таймер бе програмиран да задейства детонатора по времето, когато ракетата излезе на орбита и се доближи до целта на разстояние от четиристотин метра.

Майор Грийн не сваляше очи от екрана. Червените цифри на брояча бяха започнали отброяването.

— Шест минути и десет секунди до старта — обяви тя. — На три задействаме пусковата установка.

Пръстите ѝ стискаха стартовия ключ.

Летящ със скоростта на светлината, изстреляният от „Уорфайтър“ лазерен лъч попадна право в носа на ракетата. Лъчът я прорязва като нож, унищожавайки жизненоважните за полета ѝ навигационни компоненти.

Вътре в пусковия център, Грийн и Линтън мярнаха за миг на външните екрани сиянието на стремително падащия лъч. Всички пултове и монитори се озариха в мигащо червено.

— Старт! — извика Грийн.

И двамата завъртяха ключовете за задействане на стартовата установка. Последва неочаквана тишина. Няколко секунди Грийн и Линтън стояха съвършено неподвижно, загледани един в друг през плексигласовото стъкло, което ги разделяше. Грийн реагира първа. Тя бързо разкопча колана и дръпна малкия портативен предавател, оставен на масата до пулта. Погледна дисплея на таймера, който току-що показва пет минути и пет секунди до старта.

Грийн изтича при люка към междинния коридор и въведе своя код за достъп. Тежката метална преграда се отмести бавно. Преди да се втурне в наклонения тунел, тя махна на Линтън.

— Затвори вратите на силоза. Ще бъда на първи канал — добави, докато си слагаше слушалките.

Линтън кимна и Грийн побягна в тунела. Звукът от тежките ѝ обувки отекваше в бетонните стени на подземие, но тя не обръщаше внимание нито на къntenето, нито на учестеното си дишане, докато се носеше към следващата врата. Оставаха ѝ по-малко от пет минути.

Когато стигна вратата, тя отново въведе кода за достъп. Едва изчака да се отмести и се промуши през тесния отвор. Намираше се някъде по средата на силоза, корпусът на ракетата бе точно пред нея, на не повече от един-два метра. Обърна се, затвори вратата и започна да се катери по стръмната метална стълба към падащата отгоре слънчева светлина.

В пусковия център Линтън изписа командата за затваряне вратите на силоза.

Макар че Грийн се катереше с трескава бързина, тя изгуби цяла една безценна минута, преди да достигне горната платформа, която заобикаляше конусообразния нос. Тук спря за секунда, докато през носа бавно се плъзгаше черна сянка. Вратите на силоза препречваха пътя на слънчевата светлина.

Тя се наведе през парапета на платформата и започна да отвърта с взетия от чантичката гаечен ключ болтовете на капачето на програматора.

Вратите на силоза се затвориха с трясък, превръщайки я в заложничка на задействаната атомна бомба.

— Две минути и тридесет секунди — избуча гласът на Линтън в слушалките.

Трябваше да отвърти шест болта, а тя бе свалила само два. Пръстите ѝ бяха издраскани до кръв, но тя не им обръщаше внимание. Всичко се движеше като на забавен каданс.

— Две минути — обяви Линтън.

Оставаха два болта. Докато ги сваляше, Грийн преговори мислено процедурата за изключване на таймера. По време на учебните тренировки го бе направила за двадесет и две секунди.

Петият болт падна.

— Една минута и тридесет секунди.

Тя постави гаечния ключ върху главата на последния болт. Натисна рамото, но болтът не поддаде. Грийн изруга, премести цялата тежест на тялото си върху дръжката и дръпна отново, усещайки болка в изтръпналите си пръсти. Безуспешно. Тя спря и си пое дъх.

— Една минута.

— Хайде, размърдай се — прошепна Грийн, докато дърпаше отчаяно дръжката. С едва доловим пукот гаечният ключ се скърши на две и горната му част остана заклещена върху главата на болта. Грийн се облеци невярващо в останалата в ръцете ѝ дръжка. Проклет безполезен къс метал за долар и петдесет цента.

— Тридесет секунди! — в гласа на Линтън се долавяше истерия.

Грийн сграбчи заклещеното парче и се опита го освободи.

— Двадесет секунди!

Единият ѝ нокът се счупи, но тя дори не забеляза. С някаква изолирана част на ума си съзнаваше, че вече е твърде късно.

— Десет секунди! Чуваш ли ме? — крещеше Линтън в слушалките ѝ. Тя ги смъкна, жадуваща за последен миг на покой. Обърна се и се облегна на парапета. Погледна окървавените си ръце и строшената дръжка на ключа. След това затвори очи и се люшна напред, сякаш очакваше да я подхване мощен вятър.

Ракетният силовик и Грийн бяха изпепелени до неузнаваемост. Командният център беше разрушен от ударната вълна. Тежащите

двадесет тона бетонни врати на силоза отхвърчаха във въздуха и после ги откриха на километър и половина встрани, но все пак бяха омекотили в известна степен взривната вълна. Кратерът с диаметър сто метра и дълбочина шестдесет бе всичко, което остана от подземния ракетен силов.

12.

*Дар ес-Салаам, Танзания
34 часа и 30 минути до разрушението*

Сто и тридесет килограма „Семтекс“ — произведен в Чехия пластичен експлозив, прилепен към корпуса на една водоноска, бяха причината за страхотния взрив, унищожил през 1988 г. сградата на американското посолство в Дар ес-Салаам. Полковник Накибсу Балеле, офицер от танзанийската армия, бе уредил вноса на експлозива от сигурен източник в Близкия изток и бе поставил собственоръчно детонатора.

Полковникът беше останал безразличен към факта, че при взрива бяха загинали единадесет души, нито го вълнуваше дали е била постигната целта на човека, който го бе наел. По-важното бе, че му платиха добре.

Още докато беше новоизлюпен майор от армията, някакъв непознат веднъж му връчи клетъчен телефон и солидна сума пари. Защо изборът му бе паднал върху Балеле, последният така и не разбра. Парите, обясни му непознатият, били за това майорът никога да не се разделя с телефона. Щяло да има още, много повече, ако следва стриктно инструкциите, които му предават по него. Балеле не посмя да попита какво ще стане, ако не изпълни инструкциите — не беше чак толкова наивен. Човекът му бе внушил страх, какъвто не бе изпитвал никога досега. Беше дочул слуховете за някаква тайнствена фигура, която се подвизавала из средите на терористите от Близкия изток, на име Ал-Иблис.

Телефонът бе звъннал само веднъж през четирите години след първата им среща. Предадоха му подробни указания откъде ще получи пластичния експлозив и детонатора и как да се срещне с шофьора на водната цистерна, която трябваше да откара бомбата до посолството.

След взрива американците стовариха вината върху Бин Ладен, афганистанец, вече обвиняван за подобна атака срещу посолството в

Кения и Белеле го намираше за чудесно, защото по такъв начин следите му се заличаваха.

И ето че сега, докато седеше в канцеларията и разглеждаше списания, телефонът позвъни за втори път.

Кратерът Нгоро-нгоро, Танзания
33 часа до разрушението

Професор Муалама и Лаго проследиха изумено сребристия диск, който се приближаваше към тях от стената на кратера. Беше дълъг двадесет метра в основата си и се стесняваше нагоре до тесния люк на върха. Обшивката на скакалеца беше металическа и съвършено гладка, без никаква вдлъбнатина или дори драскотина. Единственото, което нарушаваше съвършенството на летателния апарат, бяха яркочервените товарни ремъци, прекарани през ръба на диска.

Скакалецът увисна недалеч от тях, после се спусна безшумно на земята. Люкът на върха се отмести и отвътре се подаде женска глава.

— Добър ден! — поздрави приветливо Муалама.

— Добър ден, професор Муалама. Аз съм доктор Лиза Дънкан от КИСПП. — Жената огледа изкопа и предметите около него. — За това ли ни повикахте?

— Да.

Муалама и Лаго я отведоха при саркофага и надгробната плоча. Капакът на саркофага бе затворен и издълженият черен цилиндър изглеждаше недокоснат от времето.

— Какво е това? — попита жената.

Вместо отговор Муалама отмести капака и показа скелета вътре.

— Аирлианец! — Дънкан коленичи до саркофага и огледа останките от трупа, преди да насочи вниманието си към плочата. Тя посочи надписа. — Можете ли да го разчетете?

— Само част от него — призна Муалама. — Надявах се, че вие ще успеете, с помощта на записките на професор Нейбингър.

— Вярно е, че в КИСПП разполагаме с таблица на староруническите знаци и тяхното приблизително значение. Но за нещастие най-важната част от записките на професор Нейбингър беше изгубена, когато той загина в Китай. Нейбингър бе открил нещо

повече, начин да се разбира смисъла на текста, а не да се превеждат отделните му символи. За съжаление тази тайна умря с него. Освен това при катастрофата изгоря и бележникът, в който бе преписал всички открити досега старорунически надписи.

— Нима не е имал копия? — попита Муалама.

— Ние поне не открихме — Дънкан се изправи. — Сега се движим обратно по неговите следи, търсим онова, което той е търсел и събираме огромно количество информация. — Тя посочи плочата. — Това също ще ни е от полза.

— Значи има надежда да преведете надписа?

— Ще ни отнеме време. Трябва да я вземем с нас.

— Но това е археологическо откритие, което принадлежи на нашия народ!

Дънкан го погледна внимателно.

— Чухте ли какво се случи в Южна Америка? Знаете ли за Черната смърт?

— Да, но не виждам каква връзка има това с нас.

— Ние сме във война — заяви Дънкан. — И всяко късче информация има важно значение. Не знаем почти нищо за аирлианците, а ето че най-сетне разполагаме с труп на пришълец, който ще можем да изследваме. Няма начин това да не ни помогне.

Муалама кимна.

— Готов съм да ви сътруднича, ако на свой ред ми предоставите всичко, което имате от Нейбингър.

— Това, което сега ние нужно, — произнесе замислено Дънкан, — е ключът.

— Ключът? — повтори машинално Муалама.

— Ключът към най-долното ниво на гробницата в Циан Лин.

— Но Циан Лин е в Китай. Защо търсите ключа тук?

— Защото това е аирлианец! — отвърна Дънкан и в гласа ѝ се долови отчаяние. — Къде ли може да са го скрили?

— Аз мисля, че... — поде професорът, но млъкна и наведе глава.

— Какво? — подкани го Дънкан.

Муалама вдигна ръка, даде ѝ знак да мълчи и бавно се завъртя в кръг. Когато спря, беше обърнат на североизток.

— Някой идва.

Седнал на предната седалка на оцветения в тъмнозелено руски хеликоптер Ми-24, известен на Запад с прозвището „Кошута“, полковник Балеле забеляза първи приземения на тревата скакалец. Разпозна го веднага, беше го виждал по телевизията, но не очакваше да го срещне тук, в резервата Нгоро-нгоро. Гласът по телефона му бе наредил да попречи с всякакви средства за изваждането на неуточен предмет с извънземен произход от дъното на кратера и да унищожи всички, които участват в това.

Гласът също така му бе обещал един милион долара за успешно изпълнение на задачата, което беше повече от достатъчно, за да се пенсионира и да заживее като богаташ. Но освен това в думите на непознатия се долавяше скрита заплаха — провали ли се, чака го смърт.

— Господин полковник? — пилотът го гледаше въпросително.

Балеле се надигна и се прехвърли в тясното задно помещение, където го очакваха шестима тежко въоръжени войници.

— Унищожете хората и летателния апарат.

Пилотът кимна.

Муалама засенчи очи.

— Това е хеликоптер с военни знаци.

— Мисля, че ще е най-добре да се махаме от тук — заяви Дънкан.

— Ако им оставим плочата, ще я отнесат, или дори по-лошо — могат да я разрушат.

— Нямаме оръжия — вдигна рамене Дънкан. — Скакалецът не е въоръжен.

Решението взе 12,5-калибровата картечница, монтирана в носа на вертолета. Първият откос уцели Лаго, едрокалибрените куршуми го покосиха и изтръгнаха от тялото му късове окървавена плът.

— Лаго! — изкрещя Муалама и понечи да се хвърли върху него, но Дънкан го дръпна.

— Мъртъв е! Последвайте ме! — Теглеше го към саркофага.

Двамата скочиха вътре, Дънкан се озова отгоре, извъртя се и притегли похлупака — тъкмо навреме, защото по стената на

цилиндъра започнаха да чаткат куршуми.

Вторият пилот на вертолета се прицели едновременно с двете противотанкови ракети от типа „Спирала“. Една мигаща лампичка в окуляра на мерника потвърди, че ракетите са прехванали приземения скакалец.

— Изстрелвам първа — обяви той и натисна копчето. — Изстрелвам втора.

Докато двете ракети се носеха към обозначената цел, пилотът пусна още един дълъг откос от предната картучница по черния цилиндър.

Увиснал на отворената странична врата, между зяпащите в почуда войници, Балеле проследи с поглед ракетите, докато попаднаха в целта. Облак от пръст и останки закри за кратко картината.

— Приземи се до черния цилиндър — нареди Балеле. — Там ще... — Той млъкна, внезапно заслепен от нещо. Премигна болезнено и точно за толкова време скакалецът преполови разстоянието между двете летящи тела.

— Завивай! — бе всичко, което Балеле успя да извика, преди острият ръб на летящата чиния да се вреже в предното стъкло на вертолета. Въртящите се перки удариха сребрилата повърхност на скакалеца и се натрошиха, без да оставят и следа по обшивката. За помалко от секунда хеликоптерът бе разсечен през средата и двете му части полетяха безпомощно надолу.

Дънкан чу експлозиите, след няколко секунди и сблъска на нещо масивно със земята недалеч от саркофага, последвано от вторични избухвания. Под нея Муалама дишаше тежко, въздухът в тясното пространство бе съвсем ограничен.

— Има ли начин да отворим капака отвътре? — попита тя.

— За първи път съм от тази страна — отвърна сподавено Муалама, — и със съжаление трябва да призная, че не знам.

Дънкан опря крака в стените и напъна. Похлупакът не помръдваше.

— Няма да стане така.

Изведнъж отгоре засия ярка светлина и в саркофага нахлу свеж въздух. Дънкан вдигна глава и премигна слепешката.

— Госпожо, сигурно ще се съгласите с мен, че трябва час по-скоро да изчезваме от тук — произнесе майор Люис, докато придържаше отместения похлупак върху ръба.

Дънкан приклепна, изскочи отвън и помогна на професора да се измъкне. Наблизо горяха останките от разбития хеликоптер. Върху металната повърхност на скакалеца не се виждаше дори драскотина.

Зад нея Муалама изстена болезнено.

— Какво има? — обърна се Дънкан.

Муалама посочи с палец гърба си.

— О, Божичко — изстена Дънкан, когато забеляза, че отзад се подава парче кост.

— Не е мое — успокои я Муалама и кимна с брадичка към скелета. — Почувствах, че поддава, когато и двамата скочихме вътре.

— И мълчахте през цялото време? — Дънкан опипа неравните краища на подаващата се кост. Невъзможно бе да определи на каква дълбочина е проникнала.

— Извадете я.

— Можем да ви отведем...

— Госпожо — намеси се Люис, който оглеждаше с видимо безпокойство стените на кратера. — Тези типове от вертолета може да не са сами.

Дънкан стисна с пръсти края на костта и я дръпна рязко навън. Парчето излезе лесно. Муалама дори не изстена, само рязко си пое дъх. Дънкан захвърли счупената кост в саркофага и го затвори. Когато приключи, забеляза, че Муалама е коленичил до тялото на Лаго.

— Искам да закачите саркофага и плочата с товарните ремъци — нареди тя на Люис. — Използвайте неговите стоманени въжета.

Люис кимна и изтича при скакалеца. Дънкан доближи Муалама. От раната на гърба му все още течеше кръв. Тя коленичи до него. Беше се навел над трупа на своя племенник и му говореше с тих, монотонен глас, подреждайки ритмично думи на език, който наподобяваше арабския.

Накрая Муалама покри лицето на мъртвеца и се надигна.

— Защо винаги младите умират? — попита наскърбено той.

Дънкан пристъпваше нетърпеливо. Налагаше се колкото се може по-скоро да напуснат опасното място. После щяха да обсъждат случилото се.

— Готови сме за полет — докладва от скакалеца Люис.

— Да тръгваме — тя се пресегна и дръпна Муалама.

Професорът се освободи от пръстите ѝ.

— Откъде са знаели, че сме тук? Никой освен мен и Лаго не беше в течение на тази експедиция.

— Навсякъде има шпиони — обясни спокойно Дънкан. — По-късно ще търсим причините.

— И защо трябва да ви вярвам?

Дънкан разтвори безпомощно ръце.

— Няма как да ви убедя. Колкото и банално да прозвучи, просто нямате друг избор. — Тя посочи горящия хеликоптер. — Скоро други ще последват тези. Съмнявам се, че ще успеете да им избягате с джипа. Освен това, ще ви покажем някои от записките на Нейбингър. — Тя тръгна решително към скакалеца. — Вие решавайте.

Муалама я последва неохотно.

13.

Великденският остров
32 часа до разрушението

— Адмирале! — Гласът на наблюдаващия офицер отекна развълнувано в стените на комуникационната зала на борда на „Джордж Вашингтон“.

Адмирал Полдън се надвеси над пулта.

— Какво има?

— Установих контакт с „Небесен ястреб“. Току-що напусна щита.

— „Небесен ястреб“? Мислех, че са го свалили. Сигурен ли сте?

— Да, сър.

Адмиралът се намръщи.

— Къде, по дяволите, се е забавил?

— Не зная, сър.

— Не трябваше ли отдавна да му е свършило горивото?

— Почти, сър, но този апарат притежава много добри летателни качества. Той е конструиран за продължителен полет. — Офицерът натискаше едно след друго различни копчета. — Връзката ми с компютъра е съвсем слаба. Изглежда има повреда. Сър, предлагам незабавно да приземим самолета на борда. Съмнявам се, че в подобно състояние ще се добере до материка. Освен това така по-бързо ще получим достъп до информацията, която е събрал.

— Можете ли да го приземите на площадката?

— Да, сър.

— Действайте.

Офицерът се надвеси над пулта.

— Поемам управлението. — Пръстите му обхванаха нежно ръкохватката на джойстика. — Доближавам го.

— Ще бъда в залата за управление на полети — обяви Полдън.

Навън дъждът бе поотслабнал и адмиралът можеше да разгледа почти цялата площадка за кацане, но съвсем малка част от бурното

море зад нея.

— Оператор, искам да задържите всички излитания и кацания, докато приземим „Небесен ястреб“ — нареди той.

— Тъй вярно, сър. Държим във въздуха само няколко разузнавателни самолета и те ще се приземят най-рано след два часа.

— Някой от тях да е засичал „Небесен ястреб“?

— Да, сър. „Орел три“ докладва, че го е видял.

Полдън вдигна бинокъла пред очите си и го насочи към носа на палубата. Екипажът долу вече изпъваше обезопасителната мрежа за залавяне на безпилотния самолет. Полдън беше впечатлен от бързината и уменията на хората, въпреки дъжда и хлъзгавата палуба.

— Добра работа — промърмори той.

— Сър — обади се радистът. — Радарът засече приближаващ обект на два километра.

— На какъв курс? — Последното, което би желал сега, бе онзи идиот от контролната зала да удари летателния апарат в кулата или да го разбие на палубата.

— Курс за приземяване, сър.

— Предайте на оператора в залата, ако изгуби управление, да не упорства, а да направи втори опит.

— Тъй вярно, сър.

Полдън отново погледна през бинокъла. „Небесен ястреб“ се появи изведнъж от пелената на дъжда и започна да се спуска плавно. Малко преди да се плъзне по палубата, от долната му част се показаха чифт миниатюрни колела. Самолетът се приземи гладко и продължи по палубата, докато попадна в разпънатата мрежа. Тогава спря внезапно.

Полдън свали бинокъла. Обърна се и тъкмо се готвеше да напусне мостика, когато вик на изненада го накара да се обърне.

— Ей, какво става?

Радистът се бе надигнал и надничаше през прозореца към палубата долу. Адмиралът застана до него.

„Небесен ястреб“ се разпадаше — това бе единствената дума, която му дойде наум. Издължените крила полегнаха върху палубата, после изчезнаха.

Полдън насочи бинокъла надолу и завъртя фокуса. Крилата не бяха изчезнали. Те се разтрошаваха на множество дребни части, които

се пръскаха по палубата. Пълзящ рояк, който достигна краката на един от помощниците, приклепнал до разпънатата мрежа.

Письците на нещастника отекнаха чак на мостика, когато гъмжилото го погълна.

Лиза Дънкан тъкмо бе привършила с превръзката на Муалама, когато Люис си свали слушалките.

— Госпожо, засякохме съобщение от Оперативна група 78, което, струва ми се, трябва да чуете. От борда на един от наблюдателните самолети на групата.

— Включете го. — Дънкан пое слушалките и ги нагласи. Чуваше се само фонен шум. После глас на пресекулки през неравно бръмчене:

— Тук „Орел три“. Повтарям... „три“. Божич... летят... те са... безумие... Край.

Гласът на пилота бе писклив и уплашен. Разнесе се друг глас, който звучеше спокойно:

— „Орел три“ тук капитан Робинет от борда на „Стенис“. Докладвайте за положението. Край.

Отново пукот, после гласът на пилота, този път по-ясно:

— „Стенис“, тук „Орел три“. Не разбирам какво става, по дяволите! Те скачат от палубата! „Вашингтон“ пое курс към острова и се движи с висока скорост! Но задната палуба... просто я няма. Изчезнала е!

Дънкан се наведе напред и притисна слушалките по-плътно.

— Кой скача от борда? — попитаха отсреща. — Можете ли да ме свържете с командира на оперативната група? Приемам?

Гласът на пилота се покачи с още една октава.

— Екипажът скача! Всички се мятат във водата! Нещо става на палубата. Задната част и контролната кула сякаш се топят... разпадат се... Там става нещо, Боже мили! Сигурно е заради онова проклето самолетче!

— „Орел три“. Говори капитан Робинет. Успокой се, синко. Какво самолетче?

— „Небесен ястреб“, сър! Той се върна. Приземиха го на борда и след това се започна.

— Разбрано, синко. А сега, опитай да ме свържеш с командващия. „Орел три“, повтори — разбра ли ме?

— Говори „Орел три“... — последва пауза. — Говорих с контролната кула. Забраниха ми да кацам на борда. Казват, че нещо... нещо атакувало кораба.

— Свържете ме с кулата! — настоя Робинет.

— Момент. — Чу се пукот. После нов глас, който Дънкан познаваше.

— Говори адмирал Полдън. Приемам.

— Господин адмирал, тук капитан Робинет. Какво е положението при вас? Приемам.

— Те завладяха кораба ми. — Гласът на адмирала изглеждаше променен.

— Кои *те*? — попита Робинет.

— Тези неща. Те *изяждат* кораба. Взеха под контрол машинното и щурманската кабина. Насочваме се право към Великденския остров. Разстоянието до брега е само двайсетина километра.

— Какви неща?

— Които дойдоха с „Небесен ястреб“. Той се приземи и започна да се разпада. Толкова са малки, че едва се забелязват! Прояждат дори метал! А когато се доберат до някого... — Гласът на адмирала потрепери. — Моят екипаж... Всички наскачаха през борда. Не можете да се биете с тези неща!

— Но господин адмирал! Какво по-точно ви е нападнало?

— Нямам представа. Толкова са дребни, че не се виждат. Като пълзящ, безформен, черен рояк. Не зная какво е това. Не смея дори да го доближавам.

Някъде отзад се разнесе оглушителна експлозия.

— Господин адмирал?

— Опитват се да ги спрат... някой взриви една авиобомба на палубата... Исусе Христе! — Последва кратка пауза. — Разстояние до брега седемнайсет километра.

Нещо изпука. Чуха се уплашени викове.

— Божичко! Достигнаха основата на мостика. Изгубени сме!

Дънкан натисна бутона за предаване.

— Господин адмирал, говори доктор Дънкан. Какво става при вас?

— Заповядах на останалата част от Оперативната група да се отдалечи с максимална бързина — отговори адмирал Полдън. — Пилотите в наблюдателните самолети ще трябва да катапултират... не разполагат с достатъчно гориво да достигнат сушата.

Люис подаде на Дънкан фотография, изпратена току-що по САТФАКС-а.

— Госпожо, снимка от спътника КХ-14.

Дънкан я погледна. Горната дясна част бе запълнена от извита черна линия, бележеща края на силовия щит. Право срещу него се виждаше заострения тесен контур на „Вашингтон“. Задната част на палубата бе скрита в черна вихрушка.

— Какво, по дяволите, става на кораба, адмирал Полдън? — попита Дънкан. — Трябва да ни кажете, преди да преминете зад щита.

— Вече виждам силовото поле — заговори Полдън, сякаш не чул въпроса ѝ. — На около шест километра, право пред нас. — Чуваха се викове и изстрели.

— Не можете да ги застреляте дори — говореше обезсилено Полдън. — Толкова са малки и толкова много... Те са като вируси, които се разпространяват из целия кораб. Исусе, долу погълнаха още един човек! О, Боже мили! Сега са пред моята врата. Прояждат метала... Ще наредя напускане на кораба...

Нови изстрели и викове.

— Те са тук!

Отекна писък, който продължи няколко секунди, после връзката беше прекъсната.

— Адмирал Полдън? — Дънкан натисна няколко пъти бутона за повикване.

— Нямаме връзка с адмирала — това беше гласът на пилота.

— „Орел три“, тук капитан Робинет. Отдалечете се незабавно от острова.

— Сър, не разполагаме с достатъчно гориво за да стигнем до най-близкото летище!

— Изпълнявайте каквото ви нареди адмиралът! Приближете се до някой от съпровождащите кораби и катапултирайте!

— Слушам, сър.

— До всички кораби от групата, говори капитан Робинет. Изпратете спасителни групи на безопасно разстояние от „Вашингтон“,

за да приберат хората във водата. След това напуснете района.

Люис подаде на Дънкан още няколко сателитни снимки. КХ-14 бе проследил „Джордж Вашингтон“, докато самолетоносачът се приближаваше към непрогледното покривало на силовото поле. Подредени хронологично, те показваха как някаква черна вълна покрива палубата на кораба от кърмата към носа. На една от снимките черната лавина доближаваше корпуса на един Ф-14. На следващата изстребителят беше погълнат напълно.

— Доктор Дънкан, говори капитан Робинет.

— Слушам ви, капитане.

— Получихте ли снимковия материал от спътника?

— Да.

— И какво мислите?

— Момент да проверя нещо. — Тя извади папката с материали, изпратени от Агенцията за национална сигурност, в които се изброяваха учрежденията и информационните страници, посещавани от стража чрез Интерлинк. Междувременно капитан Робинет продължаваше с доклада за текущото положение.

— От щаба на флотското командване наредиха Оперативна група 78 да прибере оцелелите от „Вашингтон“ и да се отдалечи на разстояние двеста километра от кораба.

— А какво е състоянието на „Вашингтон“?

— Все още нямаме представа какво се е случило на борда, но при скоростта и посоката, която поддържа, ще премине през щита след не повече от десет минути.

— Колко от членовете на екипажа са успели да скочат? — попита тя.

— Не разполагаме с точни сведения. Всичко стана толкова неочаквано.

Дънкан спря на една от страниците, когато изведнъж осъзна какво разглежда.

— Майчице мила, ние сме го дали на проклетото нещо!

— Какво? На кого?

— На стража. Нанотехнологията.

— Какво? — повтори Робинет.

— Мисля, че „Вашингтон“ е бил атакуван от вирус.

— От вирус? — повтори недоверчиво Робинет. — Как може вирус да яде метал?

— Защото е синтезиран от метал. Това са микроскопични работи.

— И защо им е трябвало да нападат „Вашингтон“?

— За да се възпроизвеждат.

14.

Великденският остров 33 часа и 45 минути до разрушението

Една на пръв поглед неудържима сила, която среща непоклатим обект. Никога, в цялата история на създадените от човешки ръце творения, нещо толкова голямо не се бе насочвало към нещо толкова солидно с подобна бързина.

Фонтани от пяна бликаха пред носа на „Вашингтон“, докато корабът се носеше със скорост от близо осемдесет километра в час право към скалистия бряг на Великденския остров. Силовият щит се бе изключил за съвсем малко, за да позволи на кораба да премине и сега до сушата оставаха не повече от два километра. С водоизместимост от четиридесет хиляди тона, грамадният плавателен съд бе набрал такава инерция, че в този момент дори до машинното да беше подадена заповедта „пълен назад“, вече нямаше никаква надежда да се избегне сблъсъкът. Само че на мостика нямаше никой, който да издаде подобна заповед, нито в машинното отделение някой, който да я изпълни.

Масивните *моаи*, статуите на човешки лица, подредени край брега на острова, фиксираха с каменните си очи приближаващия се кораб.

На по-малко от двеста метра от брега носът на кораба заора в дъното. В сравнение с тази сцена, сблъсъкът на „Титаник“ с айсберга бе като удар на камион в кофа за боклук. Стоманеният кил разпори двуметровия слой на кораловата обвивка и се заби в скалния пласт под него, но корабът продължаваше да се носи напред.

Докато стомана и скала мереха сили, островът започна бавно да надвива в битката. „Вашингтон“ постепенно забави и накрая спря, като близо сто и петдесет метра от корпуса се намираха на сушата. Средната част на палубата бе хлътнала след взрива и прояждането на носещите конструкции.

Едно последно изскърцване на разкъсан метал оповести победата на скалата и на острова отново се възцари тишина.

— Господи! — сонарният оператор на „Спрингфилд“ си свали слушалките и ги захвърли върху пулта. — Самолетоносачът се удари в острова!

Изправен зад него, капитан Форстър също чуваше ужасяващия звук от сблъсъка на „Джордж Вашингтон“ с брега на Великденския остров, улавян с помощта на някоя от стотиците хидрофонични установки, монтирани на сонарната^[1] сфера в предния край на подводницата.

Звукът продължаваше да се усилва, докато накрая се предаде като вибрация върху корпуса на подводницата. След това настъпи тишина.

„Спрингфилд“ лежеше на дъното, на четиристотин метра под океанската повърхност и в непосредствена близост до външния край на силовия щит. Два „изтребителя фу“ — малки златисти сфери с диаметър около метър, но с достатъчна мощ да разрушат тежковъоръжената подводница — висяха постоянно над нея.

Форстър огледа замислено редицата от премигващи монитори, като същевременно се опитваше да прогони кошмарните сцени за краха на „Вашингтон“, които му подаваше превъзбуденото въображение. Поради невъзможност да използват активните си системи за наблюдение, те бяха почти слепи за всичко, което ставаше наоколо. Бяха проследили последните минути от приближаването на самолетоносача към острова само с помощта на пасивната, хидрофонична апаратура, а сега улавяха и шума на отдалечаващите се кораби от групата.

— Какво е това? — Форстър посочи един от екраните, където се виждаше картина на заобикалящото ги океанско дъно чак до една извита линия на около километър и половина от тях, където преминаваше ръбът на силовото поле. В момента се наблюдаваше малка аномалия по хода на кривината, показваща начина, по който звуковата вълна се бе отразила частично от полето.

— Не зная, сър — отвърна операторът. — Нямахте го там преди, а полето се изключи за около тридесет секунди, докато корабът

премине.

— Наложих отгоре картата на дъното — разпореди Форстър.

Компютърният екран се изчисти за секунда, после изображението бе насложено върху хидрографската карта на океанското дъно. Форстър плъзна пръст по аномалията. Намираше се точно на мястото, където килът на „Вашингтон“ бе прокопал тунел в скалистото дъно. При повторното си включване полето не бе запълнило отвора, тъй като преди той не бе съществувал.

— Мисля, че току-що намерихме дупка в оградата — произнесе замислено капитанът.

Зона 51

31 часа и 40 минути до разрушението

Майор Куин бе отбелязал с дебела синя черта орбитата на „нокътя“ върху земната карта. Корабът се отдалечаваше бавно в източна посока от границите на Щатите, увеличавайки дистанцията с взривения силов в Монтана. Друга дебела, но червена черта бележеше орбитата на „Страцида“ — в момента над Северния полюс в посока юг, към Атлантическия океан.

Куин въведе няколко команди и на екрана двете линии се издължиха с пунктири, докато се пресякоха някъде в средата на Атлантика.

— Надяваш се нещо да се промени, а? — подсмихна се Лари Кинсейд, застанал зад майора.

— Някой би могъл да допусне грешка при проектирането на двата курса.

— Е, няма грешка — въздъхна Кинсейд. — Всичко е само физика и математика. Пресечната точка е след двадесет и четири часа. Трябва да сме доволни, че Лексина не разполага с възможност да маневрира със съдовете и трябва да чака цяло едно завъртане на планетата, преди „нокътят“ и „Страцида“ да се срещнат. Оттам ще продължат към централната част на Щатите и после на изток, през Тихия океан и Азия. Общо тридесет и един часа до целта.

— До целта... — повтори Куин. Неволно си представи ужасния момент, когато върху родината му ще започнат да се сипят

разрушителни бомби. — По-добре дотогава да сме намерили проклетия ключ.

Циан Лин, Китай

31 часа и 30 минути до разрушението

Че Лу продължи да преглежда записките в бележника на Нейбингър, докато буквите започнаха да се мерджелят пред очите ѝ и тя неусетно затвори клепачи.

Облегната на каменната стена, за миг се поддаде на дремещото в нея отчаяние. Всички изходи бяха разрушени, храната и водата, които войниците бяха донесли, нямаше да стигнат за дълго, а на хоризонта не се очертаваше никакво спасително решение.

Елек продължаваше да проучва систематично съдържанието на контейнерите в голямата галерия, но даде да се разбере, че не желае някой да наднича през рамото му. Единствената забележка на Ло Фа бе, че не би било зле, ако злощастният хибрид открие някъде още храна.

Извън редките моменти, в които проговаряше, Ло Фа прекарваше времето си в сън. Наричаше го „съхраняване на енергията“, но фактът, че старият ѝ приятел бе изгубил чувството си за хумор, ѝ действаше потискащо.

Изведнъж Че Лу отвори очи. Тя разлисти няколко страници на бележника, докато откри това, което търсеше. Нейбингър бе прерисувал една колонка със старорунически знаци и срещу всеки от тях имаше цифра. До най-горния бе написано „Земя“.

Предния път беше помислила, че професорът се е опитвал да разчете някаква математическа формула и бе подминала страницата. Съвсем очевидно бе, че е работил над нея точно преди да влезе в гробницата. Тя се загледа в числата и руническите знаци. Изведнъж забеляза къде бе допуснал грешка професорът — не защото не беше разбрал руните, а тъй като не познаваше аирлианците. Че Лу си спомни холографското изображение на пришълеца в един от горните тунели — ръцете му имаха по шест пръста, а не по пет.

Човекът бе избрал десетичната система като основна за своето броене. Логично бе да се смята, че аирлианската ще бъде

дванадесетична. Изключително важен факт, до който, за съжаление, Нейбингър не бе имал достъп.

Че Лу се зае да коригира таблицата.

*Станция „Чьорт“ (руската Зона 51), остров Нова Земя
31 часа и 20 минути до разрушението*

Скакалецът бавно описа кръг.

— Това е станция „Чьорт“ — посочи Яков. — Или по-скоро беше — поправи се той.

Намираха се над най-северната част на острова, който имаше дължина над хиляда и четиристотин километра и разделяше Баренцево от Карско море. Базата беше разположена в тесния провлак от равна земя между ледника от едната страна и планините от другата. От третата страна беше океанът.

— Сега поне знаем защо си изгубил връзка — отбеляза Търкот. От сградите долу бяха останали само разрушени и обгорени стени.

— Знаем защо — подчерта Яков, — но още не знаем със сигурност кой го е направил.

— Едва ли е трудно да се досетим.

— *Онези, които чакат?*

— Или „Мисията“ — кимна Търкот, докато скакалецът се приземяваше на останките от летището. — Не бива да ги забравяме.

— Не, не бива — съгласи се Яков. — Ако е „Мисията“, може да са го направили, за да ни отмъстят за спътника с товара от Черна смърт, който свалихме. Или е дело на *Онези, които чакат*, за да ни попречат да се сдобием със сферата, чрез която се управлява „хищния нокът“. — Яков кимна към останките. — За щастие, по-голямата част от базата беше разположена под земята, също като вашия Куб. Дай Боже да е избегнала гнева на онзи, който е предизвикал разрушението. Съществуваха няколко резервни системи в случай на подобна атака. Единственият тунел, водещ към базата, трябваше да бъде взривен.

— Но това означава да бъдат погребани живи хората вътре!

— Вероятно.

Търкот си спомни мъртвите учени в подземната база на Тера-Лел в Африка — избити малко преди силите на КИСПП да проникнат в

подземието. Всичко, свързано с аирлианците, вещаеше неизбежна гибел.

— Значи няма как да влезем?

— Не и без землекопни машини — отвърна Яков.

— Нима идването ни тук е напразно?

— Не брой билетата, преди да си счупил всички яйца — отвърна поучително Яков. — Знам един запасен вход към подземното ниво, който е известен на съвсем ограничен кръг хора. Всъщност, проектиран е като евакуационен изход в случай че главният асансьор се развали или се подпали.

Търкот кимна.

— Идвал ли си тук и преди?

— Веднъж, но беше съвсем за кратко. Моят началник смяташе, че не бива да се навъртам из станцията, защото това можело да компрометира работата ми. И той като мен виждаше навсякъде очи и уши.

Търкот отвори един метален контейнер и извади отвътре два автомата МП-5. Подхвърли единия на Яков заедно с няколко резервни пълнителя.

— Нима забравихте дамата, майоре? — Катенка показа празните си ръце.

— О, простете. — Той извади още един автомат и ѝ го подаде. След това се покатери по стълбичката и отвори горния люк. Когато и тримата слязоха от скакалеца, Яков поведе групата. Търкот забеляза между заледените отломки да стърчат замръзнали човешки ръце.

— Насам — Яков им показва един нисък бетонен бункер. Стоманените му врати бяха изтръгнати при взрива и сега се полюшваха на пантите. Вратата зееше като разтворена паст на чудовище, очакващо следващата си жертва.

Яков извади мощен прожектор от раницата и го запали.

— Следвайте ме.

Търкот тръгна след него, а Катенка остана отзад. Спуснаха се по наклонения коридор, докато стигнаха още една метална врата. Яков отвори кутията на стената, натисна едно от копчетата и вратата се отмести. Стояха на прага на голям товарен асансьор.

— Аварийното захранване работи — обяви доволно Яков.

— Откъде черпи енергия?

— От малка атомна електростанция, разбира се. Намираме се на полигон за изпитване на атомни бомби. Малко радиация в повече едва ли ще навреди на острова.

— Но кой контролира реактора, след като всички са измрели?

Яков се оглеждаше в кабината.

— Как кой? Работи на автоматичен режим. Може да изкара и месеци, преди да потрябва пренастройка.

— Аха. — Тонът на Търкот сочеше недвусмислено какво е мнението му по въпроса.

Яков вдигна една плоча на пода и освети с прожектора мрака под нея.

— Шахтата изглежда здрава — промърмори той.

— Е, поне в едно нещо да ни проверви — подметна Търкот.

— Няма да се наложи да използваме резервния вход. Слизането до него е ужасно досадно... — Той им даде знак да влязат в асансьора. Вратите се затвориха и Яков натисна бутона за спускане.

— На каква дълбочина? — попита Търкот след около минута.

— Осемстотин метра.

Изминаха пет минути, преди асансьорът да спре с осезаемо разтърсване. Яков внимателно избута Катенка отзад и приготви оръжието за стрелба.

— Не е сега моментът за мъжко самоизтъкване — озъби се Катенка.

— Не става дума за самоизтъкване — възмути се Яков. — Дори и да застанеш отпред, пак аз ще съм целта.

Катенка сви примирено рамене и намести ремъка на автомата на рамото си.

Яков натисна копчето.

Вратите се плъзнаха встрани.

Навсякъде лежаха трупове, останали там, където ги бе сварила смъртта.

— Няма ли опасност? — попита Търкот.

— И да има, вече е късно. — Яков прекрачи в просторната централна зала. Той коленичи до най-близкия труп и го обърна по гръб. — Според мен са използвали нервно-паралитичен газ. Бързодействащ, но отдавна се е разсеял. Инак и ние да сме сега като тях.

Помещението, в което се намираха, беше овално, с няколко тунела, поемащи в различни посоки.

Яков се изправи и бавно се завъртя на пръсти, като оглеждаше наоколо.

— Всички — прошепна той. — Всички са мъртви...

— Съжалявам — добави Търкот. Мислеше за Зона 51 и загиналите там невинни хора. Едва сега си даде сметка, че Зоната е много по-уязвима от руската станция. Дори само защото не бе разположена на такава дълбочина.

— Като гледам... — продължи Яков — тук присъстват почти всички членове на Четвърти отдел. — Той приближи до труп на мъж, облечен в мундир с ордени и превит върху голяма червена ръчка. — Генерал Трофимов, моят пряк началник. — Яков огледа ръчката. — Успял е да я изтегли, но явно системата за саморазрушаване не е действала.

— Или е била повредена преднамерено — отбеляза Търкот. — Кой са били според теб? „Мисията“ или *Онези, които чакат*?

Яков се загърна в дългото си черно палто, макар тук долу да не бе по-хладно отколкото на повърхността.

— *Онези, които чакат* най-вероятно — отговори той. — Преди няколко години заловихме един от агентите им и го доведохме тук. Ето че най-сетне се разплатиха за това.

— Мисля, че не става въпрос за обикновено отмъщение — възрази Търкот. — Къде би трябвало да е онова устройство?

Яков зачете обозначенията над тунелите.

— Научна секция. Офицерски стол. Свързочно отделение. Изследователска лаборатория. Инженерен отдел. Електростанция. Склад. — Той се отправи към последния и другите двама го последваха.

Вървяха около петдесет метра по бетонния коридор и спряха пред масивна метална врата, която зееше широко отворена, а през високия праг лежеше проснато мъртво тяло на часовой.

Прекачиха и се озоваха в още една подземна зала с дължина над осемстотин метра и множество ниши в стените на равни разстояния една от друга. Самите ниши бяха различни по размер, в зависимост от онова, което се съдържаше в тях.

Яков четеше табелките над нишите. Насочи се надолу по централния коридор, като поглеждаше вляво и вдясно. Търкот вървеше на няколко метра зад него. Яков спря при една от малките ниши и въздъхна.

— Тук беше... — той посочи празната рамка.

— Ето как Лексина си е осигурила контрол над „хищния нокът“ — произнесе Търкот. — Затова са нападнали станцията. Дошли са тук, за да си приберат сферата. А ние закъсняхме. Дано Дънкан се справи по-добре от нас. Без ключа сме загубени. — Търкот продължи замислено и спря пред една от малките ниши. Беше затворена със затъмнен стъклен похлупак.

— Какво има вътре?

Яков надникна в табелката.

— Тук пише само: „Намерено в бункер. Райхслаборатория, Авиационен отдел. Берлин, 30 април 1945 г.“ Той докосна стъклото. — Топло е. — Огледа се и добави: — Оттук се отваря.

Резервоарът беше прозрачен, осветен отзад. Светлината се процеждаше през тъмнозелената течност, в която се рееха дузина тъмни предмети.

— Какво е това? — попита Търкот и неволно отстъпи назад.

Пет от предметите бяха с дължина около два метра и дебелина тридесет сантиметра в единия край, а в другия завършваха с тънки израстъци, които наподобяваха триножник. Шестият предмет беше кръгъл, с диаметър около метър и жълтеникав на цвят. От страната, която Търкот виждаше, на равни разстояния бяха разположени тесни процепи с дължина десет сантиметра. Сферата и останалите обекти в резервоара се въртяха съвсем бавно в кръг.

— О, Господи! — възкликна Търкот, когато сферата се завъртя и един от процепите се отвори. Едно черно око се втренчи в него през стъклото.

[1] Сонар — подводен радар. — Б.пр. ↑

15.

Зона 51

27 часа и 30 минути до разрушението

През целия си живот Лари Кинсейд бе работил е учени, той самият също бе учен, но открай време изпитваше пренебрежение към онези свръхтесни специалисти, които не бяха в състояние да програмират дори собственото си видео. А ученият пред него бе точно такъв и Кинсейд се опитваше да се съсредоточи и да следва мисълта му, макар човекът да говореше по-скоро на себе си.

Джо Форестър бе специалист от НАСА — шеф на отдела, ръководещ дейността на телескопа Хабъл. Форестър отговаряше на всички филмови клишета за учен, включително носеше очила с дебели лещи и от джоба му се подаваше калкулатор.

Кинсейд бе един от малцината, останали на работа в НАСА още от онези далечни, героични дни на първите стъпки в космоса. Той самият не беше специалист в конкретна област, но го биваше във всичко, с което се захващаше. Беше ръководил полетите на всички марсиански експедиции, включително и онази историческа мисия, при която бе разкрита аирлианската база в Сидонийския регион на Червената планета. По негов съвет Форестър бе прехвърлен в Зона 51, за да координира наблюдението над аирлианската база.

— Хабъл е в състояние да проследява с еднаква точност както движещи се, така и неподвижни цели — обясняваше Форестър, докато тракаше по клавишите на своя лаптоп, свързан директно с Интерлинк — обезопасената информационна мрежа на Министерството на отбраната. — Изображенията от Марс, които получавахте по-рано, бяха само снимки, направени с една от камерите на телескопа — КЗБО или камера за заснемане на бледи обекти.

Кинсейд имаше богат опит в общуването с подобни типове и знаеше, че поне засега е безсмислено да го прекъсва.

— За проследяването на предварително избран подвижен обект в нашата Слънчева система ние използваме СФН — сензор с фино

насочване, който прехваща няколко ориентиращи звезди от небосвода и започва да движи телескопа успоредно на проследяваната цел, като определя местоположението ѝ по тях. По такъв начин например засякохме и проследихме полета на аирлианския флот до околоземна орбита. Разбира се, тази техника е приложима само при обекти, видимото преместване на които е по-малко от пет дъгосекунди. Тази техника обаче е неудобна за обектите, чието преместване е по-малко от една десета дъгосекунда. В такива случаи ние започваме наблюдението със СФН, след което, когато ориентиращите звезди излизат извън полезрението на СФН-полето, преминаваме към жироскопско управление. Ако разполагаме с достатъчно количество ориентиращи звезди, бихме могли да „предаваме“ следения обект от една на друга, но това може да доведе до сериозни координационни грешки.

С огромно усилие Кинсейд си наложи да не проговори и този път.

— Обектите, които се движат твърде бързо за СФН-контрол, но по-бавно от 7,8 дъгосекунди, могат да бъдат наблюдавани под жироскопски контрол, разбира се, със загуба на точността, което пък налага по-голяма продължителност на наблюдението.

— Можете ли да наблюдавате Марс? — най-сетне вметна Кинсейд.

— Винаги сме можели да го наблюдаваме — отвърна пренебрежително Форестър. — Това, което всъщност искате, е да го наблюдаваме с пълния капацитет на Хабъл и аз се опитвам да ви обясня какво е необходимо, за да го постигнем. — Форестър продължи без видима загуба на ритъма. — Движението на подобни гигантски обекти, каквито са планетите и в частност Марс, зависи от техните орбитални характеристики. Орбиталните характеристики на всички планети от Слънчевата система и на повечето от техните спътници могат да бъдат получени от Системата за сателитно проследяване, поддържана от вашата Лаборатория за реактивни проучвания, до чиято информационна база данни вие бяхте така любезен да ме допуснете чрез Интерлинк.

Форестър сгъна показалец и чукна един клавиш.

— Ето как с помощта на Хабъл ще можем да ви осигурим изключително висококачествено изображение на зоната около

Сидонийския регион, която ви интересува. С много по-висока разделителна способност, отколкото преди.

Кинсейд надникна през рамото на Форестър. На екрана отделните точки меняха бързо цветовете си, оформяйки все по-ясно очертана картина.

Първото, което привлече вниманието му, беше яркото сияние на редицата от слънчеви колектори на вече отворената пирамида. Изглеждаше съвсем незасегната от ядрената експлозия, разразила се само на няколко километра от нея. Постепенно се появи и Крепостта, откъдето бяха стартирали „хищните нокти“ — с разтворен покрив и пустееща вътрешност.

— Добре поне, че не разполагат с резервни кораби — промърмори Кинсейд.

След Крепостта се показва Марсианският сфинкс или Лицето — масивна грамада с дължина два километра и половина, ширина два километра и височина четиристотин метра.

— Питам се, какво ли е това нещо? — произнесе Кинсейд.

— Направихме доста голямо количество снимки на така нареченото Лице — побърза да поясни Форестър. — На всяко едно от получените изображения приложихме дигитална корекция на грешките, очистване от наслоенията и увеличаване на яркостта. Накрая ги картографирахме според проекциите на Меркатор^[1] и ги подложихме на анализ. Избягнахме две неща, които при предишното проучване доведоха до получаването на противоречиви резултати — промяна на съотношението контраст/яркост и подчертаване на контурите. Причината, поради която ги избегнахме, бе, че дори на висококачествени монитори тези техники нерядко водят до формирането на нови, фантомни обекти. Друг проблем, свързан с по-ранните фотографии, е елиминирането на сенките на обектите. Например, падаща от едната страна на хълма светлина е в състояние да доведе до значително изкривяване на наблюдавания обект. За тази цел приложихме един нов метод, познат като „отделяне на очертание от сянка“. В края на краищата се сдобихме с картина, каквато бихме имали, ако бяхме наблюдавали Сидонийския регион от повърхността на планетата.

Кинсейд все още се надяваше да получи смислен отговор на въпросите си. Често се беше питал защо тези хора се величаят като

учени — според него те бяха по-скоро техници, експерти в тяхната област, но с нищожен интерес извън нея и което бе по-лошо — с бедно въображение.

Изображението на Лицето от Марс бе забелязано за първи път някъде през седемдесетте, когато първата орбитална станция „Викинг“ бе изпратила направените от нея снимки. Кинсейд се досещаше, че тайнствената организация СТААР стои зад причината никой в НАСА досега да не се заинтересува от странния феномен.

— Е, и какво получихте?

— Вижте — Форестър завъртя лаптопа и посочи на Кинсейд екрана.

— Прилича на купчина отломки.

— Точно това е.

— Отломки от какво?

— Нямаме представа.

— Можете ли да го разпечатате?

— Разбира се. — Форестър чукна един от клавишите, принтерът избръмча и през процепа се показа разпечатаният лист. Кинсейд го разгледа. Нещо не беше в ред. Вдигна лупата и проучи внимателно изображението. След това разтвори една папка и извади отвътре снимка на същия район, направена от „Наблюдател“ преди да бъде унищожен. Постави двете една до друга и ги сравни.

— Какво, по дяволите, е това?

Сочеше един предмет на новата снимка, в непосредствена близост до слънчевите колектори и Крепостта, обърнат към Лицето. Нямаше го на снимката от „Наблюдател“.

— Можете ли да ми осигурите по-детайлна картина на това място? — попита Кинсейд и посочи малкото, тъмно петно, което бе пробудило безпокойството му.

— Бих могъл да опитам с различни спектри — отвърна Форестър. — Освен това, ще получим малко по-изменени ъгли на изображението тъй като положението между Марс и Хабъл се променя постоянно. — Той изписа няколко команди. — Между другото, вие бяхте прав за Лицето.

— В какъв смисъл?

— В смисъл, че то не е издълбано върху повърхността, както смятат повечето уфолози. Но произходът му също така не е естествен.

Доколкото можахме да определим, то е къс от по-голяма структура с размери на планина, която някога е била разрушена.

— От какво?

— О, това не ни е известно. В района няма следи от вулканична активност, така че може би земетресение?

— Или са го направили самите аирлианци? Някаква идея какво може да е било първоначално?

— Не.

От принтера се показва нова разпечатка. Черното петно не беше изчезнало.

— Какъв е размерът на това нещо? — посочи го Кинсейд.

Ученият го погледна, после извади малка линейка с множество скали. Постави я отгоре и въведе данните в джобния си калкулатор.

— Дължина около петстотин метра, ширина — шестдесет.

— На какво ви прилича?

— На нищо, но изглежда се движи. — Форестър извади една снимка от куфарчето си. — Това е фотография от миналата седмица. Обърнете внимание върху промяната на местоположението. Изглежда се мести от Крепостта в посока към Лицето.

Кинсейд чукна по снимката.

— Нека Хабъл го следи.

Форестър го погледна така, сякаш току-що му бе наредил да ограби банка.

— Графикът на Хабъл е запълнен за две години напред. Ако го отклоним за изпълнение на подобна задача, ще настъпи бъркотия... — Форестър млъкна, забелязал израза на лицето на събеседника си.

Известно време Кинсейд разглеждаше замислено петното на снимката. Какво ли правеха сега аирлианците? От какво е било част Лицето и какво е разрушило по-голямата структура? И защо аирлианците пращат нещо по повърхността към него? Какво, в края на краищата е това, което се движи?

Той вдигна глава, когато в Куба влезе друг специалист. Видът на новодошлия не отговаряше на общоприетите представи. Имаше тънки мустачки, дълга, сплетена на плитка коса и носеше износени джинси и памучна фланела.

— Гордън, дано ми носиш добри новини — произнесе Кинсейд.

Влезният беше компютърен специалист и се занимаваше е твърдите дискове, доставени от базата „Скорпион“. Съдържанието на дисковете беше изтрито по времето, когато агентите от СТААР бяха напуснали базата, но Гордън се опитваше да възстанови „сянката“ на информацията, която е била съхранявана върху тях. Главният проблем, с който се сблъска, бе, че по всяка вероятност, агентите от СТААР се бяха опитвали да направят същото, тъй че от крайната цел го дележа два етапа.

— Все още търсим ключови изрази — както ни посъветва доктор Дънкан — като „Мисията“, „ковчег“ или „ключ“. — Майк Гордън седна срещу Кинсейд и потърка уморено челото си.

— И?

— Нищо, свързано с тези думи.

— Тогава какво?

— Онова име на проктора от Инквизицията — Домека. Среща се на още няколко места.

Кинсейд протегна ръка.

— Дай да видим какво носиш.

Гордън му подаде папката.

— И се връщай на работа — махна му Кинсейд.

*Станция „Чъорт“ (руската Зона 51), остров Нова Земя
27 часа и 30 минути до разрушението*

— Мъртво е — Яков чукна по стената на аквариума, сякаш вътре имаше рибки, чието внимание искаше да привлече.

— Какво е това?

Катенка бе включила миниатюрния компютърен терминал под поставката на аквариума. На екрана се появи текст на кирилица.

— Тук пише, че го наричали „Отдел рукопашний“.

— И какво означава това? — попита Търкот.

Катенка му преведе:

— Буквално би могло да означава Отдел „Ръце“. Тук са го съкратили до „Окпашний“. Ако може да се съди по това, което са написали по-надолу, не са имали никаква представа за какво може да служи.

— Не съм чувал да са откривали подобно нещо — призна и Яков. Катенка продължи да прелиства текста.

— Тук е споменато, че са го намерили в края на Великата Отечествена война, някъде в развалините на Берлин.

— Аха — намеси се Яков. — Нещата започват да се изясняват. Както ти казах и по-рано, Четвърти отдел е бил създаден по време на войната, когато нашите самолети започнали все по-често да докладват за срещи във въздуха с непознати летателни обекти, които вие наричате „изтребители фу“. Но няхаме никаква представа с какво се захващаме, докато не открихме, че германците са ни изпреварили.

Търкот беше добре запознат с интереса на немците към пришълците и свързаните с тях тайнствени явления.

— Нацистите събирали с голяма охота всякакви подобни материали — кимна той. — Изглежда те първи са се досетили за значението на старите руни.

— Да. В архивите им имаше също и много материали за НЛО, в сравнение с които вашият проект „Синя книга“ би изглеждал като нотна тетрадка. Още след първите срещи с летящи чинии те разбрали, че си имат работа с нещо съвсем различно. Луфтвафе е изгубил доста самолети, опитвайки се да свали поне един „изтребител фу“. Известно е също, че са изпратили добре екипирани експедиции към различни точки на света, които да събират всякакви сведения, свързани с паранормални явления. Изглежда Хитлер е бил вманиачен на тази тема.

— Какво общо има всичко това с малкия Ванечка вътре? — попита Търкот и с усилие на волята погледна към дребното същество в зелената течност.

— Вероятно са го открили в същото подземие, където са били съхранявани архивите за срещите с „фу“-тата и останалата информация. Има и друго обяснение — да е някое причудливо създание, получено в нацистките лаборатории, но не ми се вярва.

— Значи това е жив организъм? — вдигна учудено вежди Търкот.

— Да — кимна Катенка.

— Аирлиански питомец?

— Никой не знае.

— Имало ли е край него други предмети, принадлежали на пришълците?

— Тук не пише. — Катенка дочете материала. — Споменават, че са били две. Нацистите са направили аутопсия на другото.

— Всичко това е един организъм? — Търкот се загледа в плаващите части.

— Централната част — Катенка забодде пръст в стъклото — е главата, или поне така са смятали учените. Немците са открили мозък, състоящ се от четири полусфери, скрити под солидна защитна обвивка, далеч по-здрава от череп. Мозъкът е със сложна структура, голям е почти колкото човешкият, но с различен строеж, а да не забравяме и факта, че притежава цели четири полусфери. Останалите неща... вероятно са ръце, крака, тоест крайници. Освен това, всеки от крайниците разполага със свой самостоятелен и доста сложен нервен възел в мястото на съчленение с тялото.

— Защо са отделили ръцете? — попита Търкот.

— Не са. Така е изглеждало, когато са го открили в онази нацистка лаборатория. От аутопсионния протокол излизало, че крайниците могат да се закачват и откачват. Не само с централния корпус. Освен това са взаимозаменяеми. — Тя погледна към монитора и посочи. — Виждате ли тези издатини? Това са местата за залавяне на крайниците, но вероятно това важи не само за тези в аквариума.

— Шегувате се — засмя се Търкот. — Все едно аз да ви дам ръката си.

Катенка само сви рамене.

— Такива са заключенията на учените.

— Но все пак, *какво е това?* — не се предаваше Търкот. — И откъде се е взело?

— Не всичко от архивите е било съхранено до идването ни. В края на краищата, вие получихте от аирлианците атомната бомба. Сигурно има много неща, които и нацистите не са знаели.

Търкот се опита да си представи, че съществува в аквариума оживява, скачва се с трипръстите си ръце и започва да се движи.

Той неволно потрепери.

Зона 51

27 часа до разрушението

Лиза Дънкан спря пред вратата на заседателната зала и огледа крадешком двамата мъже, които вече я очакваха вътре. Майор Куин държеше между пръстите си незапалена цигара и я разглеждаше замислено. Лари Кинсейд седеше пред димяща чаша с кафе, под очите му имаше виолетови торбички, а погледът му се рееше отвъд стените. Часовникът в ъгъла на залата показваше, че до изтичането на определения от Лексина краен срок остават двадесет и седем часа.

Тя влезе и посочи на професор Муалама един стол в далечния край на масата. След това ги представи с делови тон.

— Какво се е случило в Монтана? — обърна се тя към Куин.

Докладът на майора бе кратък.

— Агенцията за национална сигурност разреши изстрелването на една междуконтинентална балистична ракета с кодово название „Спирачка“, въоръжена с ядрена бойна глава, по цели „хищен нокът“ и „Уорфайтър“. По някакъв начин Лексина е получила изпреварваща информация за това намерение и е открила стрелба първа. Ядрената глава се е взривила вътре в силоза. За щастие вратите са били затворени и пораженията от ударната вълна са минимални, но съществува опасност от радиоактивно заразяване. За щастие времето там е тихо й няма вятър.

— По какъв начин Лексина е узнала за подготвяното изстрелване?

Куин повдигна рамене.

— Изтичане на информация. СТААР все още разполага със солиден агентурен апарат във всички военни кръгове и в правителството.

— Агенцията за национална сигурност планира ли други офанзивни действия срещу „хищния нокът“?

— Поне на мен не ми е известно.

— Нещо ново за ключа?

— Нищо.

— А преводът на руническия текст? — Дънкан беше изпратила снимки на каменната плоча от кратера с молба Куин час по-скоро да ги покаже на специалисти по старорунически.

— Никакъв напредък. Продължават да работят върху тях.

— Голяма помощ — произнесе иронично Дънкан. — А скелетът, който ви докарахме?

— В момента е в лабораторията. Изследват го.

— Някакви вестии от Търкот?

— Никакви. Последното съобщение беше, че се приземяват край станция „Чьорт“.

Дънкан се извърна.

— Доктор Муалама, имате ли да кажете нещо?

Муалама сплете пръсти.

— Няма съмнение, че аирлианците са пристигнали на нашата планета преди хиляди години. Откриването на споменатия одева скелет е първата находка на труп на пришълец, за която ни е известно. Характеристиката на почвените слоеве от стените на гроба ме карат да мисля, че възрастта му надхвърля десет хиляди години, тоест приблизително по времето след потъването на Атлантида.

— И без вас знаем, че аирлианците пребивават на нашата планета от доста време — кимна уморено Куин.

— Но това, което не знаете — вдигна пръст Муалама, — е какво въздействие са оказали аирлианците върху нашето развитие. Професор Нейбингър е смятал, че пришълците са преустановили всякакви контакти с нас след разрушаването на Атлантида, което е станало приблизително преди тринадесет хиляди години. Погребаният скелет датира от по-скорошен период, а плочата върху него е само на две-три хиляди години. Някой я е поставил там доста след полагането на самия саркофаг.

Въпросът, на който сега трябва да отговорим, е до каква степен аирлианците са се намесвали в нашата история? Спомнете си откритието на професор Нейбингър в Китай — за участъка от Великата китайска стена в близост до гробницата Циан Лин. Ами вероятната причина за построяването на Голямата пирамида — пак според него? А стражът от Великденския остров и статуите на пришълците по брега? — Муалама се наведе напред. — Сега е моментът да преосмислим всички тези и много други факти от нашата история.

— Сигурно сте прав — кимна Дънкан. — Със сигурност знаем за още случаи, в които пришълците са се намесвали. И не само те. Известно ни е, че Водачите от „Мисията“ са се появявали в различни моменти от историята. Съществуват данни, че Черната смърт, или чумната епидемия през Средновековието, е била предизвикана от

агенти на тази организация. Това, което не знаем, е защо различни аирлиански фракции воюват помежду си от хилядолетия и как се е случило, че ние сме се озовали по средата между тях?

Телефонът иззвъня и Куин вдигна слушалката. Изслуша какво му казват и се обърна към Дънкан:

— Най-сетне — връзка с капитан Търкот по сателитния телефон.

— Прехвърли го на високоговорителите — нареди Дънкан. Тя изчака малко и добави: — Майк, чуваш ли ме?

— Да. — Гласът на Търкот звучеше съвсем ясно.

— Устройството за управление на „нокътя“?

— Откраднато. — Търкот предаде накратко какво се е случило. — Поне знаем причината за нападението срещу Четвърти отдел — приключи той.

Дънкан му разказа за експлозията в Монтана. След това се прехвърли на събитията около Великденския остров.

— Мисля, че знам какво се е случило с „Вашингтон“ — добави тя. Беше прослушала разговорите и знаеше за завръщащия се разузнавателен самолет. Нареди да изпратят сателитните снимки на нападнатия кораб в скакалеца на Търкот. — Според мен стражът е събрал цялата налична информация в Интерлинк за нанотехнологията и я е използвал.

— Не съм чувал за нанотехнологията — отвърна Търкот. — Какво е това?

— За нас — все още теория. Ще ни трябва няколко десетки години, докато я приложим на практика.

— Изглежда при стража този процес е скъсен до няколко дни — отбеляза Търкот.

— Така е — съгласи се Дънкан. — На негово място и аз щях да постъпя по същия начин.

— И какъв по-точно е този начин? — продължаваше с въпросите Търкот.

— Ще ти дам един пример. Представи си как компютрите обработват информацията — могат да я анализират, променят и възпроизвеждат, при това без никакво видимо усилие. Правят го, като раздробяват информационния блок на части, на битове и след това ги обработват и копират. А сега си представи машина, която е в състояние да извършва същата дейност, но на атомно ниво. Все едно, че

синтезира нов, изкуствен вирус и това е почти същото, защото наномашините ще бъдат в състояние да използват нови видове материали, да ги обработват молекула по молекула и да се възпроизвеждат. Нанороботът ще може да разруши молекулата, да я промени и в края на краищата да създаде нов наноробот.

— Такъв вирус ли е нападнал „Вашингтон“? — попита Търкот.

— Да. Нанороботите са разрушили на молекулно ниво материала, от който е бил изграден „Вашингтон“.

— А какво е станало с хората?

— Не зная — въздъхна Дънкан.

— На борда имаше над шест хиляди души екипаж.

— Известно ми е. Спасителните кораби са прибрали около четири хиляди. Повечето са наскачали във водата, след като адмирал Полдън е наредил да бъде изоставен корабът.

— А останалите две хиляди души? Имате ли някакви сведения за съдбата им?

— За някои от тях знаем, че са били убити. По думите на самия Полдън. Другите... не зная, може би най-точният израз е, че са били пленени.

— Нанотехнологията може ли да въздейства на хората? — попита Търкот.

— Да, по различни начини.

— Мътните го взели! — избухна Майк. — Спряхме Черната смърт, а сега дойде и това!

— Нанотехнологията — обясни спокойно Дънкан — е пътят, по който в бъдещето ще се развиват всички отрасли на производството. Тя ще революционизира целия живот. Представи си машини с размери на молекула, които проникват в телата ни и отстраняват болестните изменения. Машини, които могат да почистват натрупания холестерол или да нападнат раковите клетки. Ами в промишлеността? Никакви отпадъци или само такива, които са на молекулно ниво. Невероятно ниско потребление на енергия. Един нанометър се равнява на една милиардна част от метъра. В един нанометър се побират десет атома. Стражът вече се е научил да ги подрежда така, както му е необходимо. А ние тепърва откриваме микротехнологията, където роботите, макар и минатюрни, се виждат с невъоръжено око. А как ще видиш наноробота? Наричам ги вируси, защото те са механични роднини на

органичните вируси. Способни са да се възпроизвеждат и да действат на нива, по-микроскопични дори от тези на вирусите.

— И каква ще е следващата стъпка на стража, щом това вече го може?

— Не зная — отговори Дънкан.

— По-добре бързо да измислим нещо, защото той току-що прибра при себе си най-могъщата оръжейна система на Земята. Колко ядрени глави имаше на борда на „Вашингтон“?

— Осем.

— Страхотно.

— Не забравяй, че „Джордж Вашингтон“ разполагаше също така с два ядрени реактора — добави Дънкан. Тя се наведе напред и понижи глас. — Мисля, че това ще засили позициите на КИСПП. Сега вече ще получат разрешение за атака срещу острова.

— В такъв случай, колкото и страшно да прозвучи, по-добре да се надяваме, че тези две хиляди моряци са загинали — произнесе мрачно Търкот.

— Дори и да не са, когато се отнася до страшна болест, понякога е по-добре да се изреже засегнатият орган.

— Ей! Това си е живо убийство!

— Не исках да прозвучи така — побърза да отговори Дънкан. Тя притисна слепоочията си с пръсти. Останалите присъстващи в залата я следяха с безпокойство, но не знаеха с какво да ѝ помогнат.

— Сигурен съм в това. Сега по-важното е как ли ще погледне на въпроса КИСПП? — каза Търкот. — Всеки път, когато тръгнах на опасна мисия, си задавах един и същи въпрос. Какво ще стане, ако някой от другарите ми пострада и не може да върви с останалите? Лесно им е във филмите — оставят го да прикрива отстъплението с пакет цигари и няколко резервни пълнители, но животът не е като на кино. Защото не е изключено всеки от нас да се озове на мястото на този ранен другар. На този, който трябва да остане сам срещу врага. Този, който сега е на острова, а ние се готвим да го бомбардираме.

— Майк, разбирам те, но не ние решаваме сега.

— Зная, по дяволите, но това са две хиляди души! И Кели Рейнолдс — тя също още е там!

Дънкан въздъхна.

— Майк, остави на КИСПП да се оправя с това. Добре поне, че Великденският остров е изолиран. Каквото и да е намислил стражът, все още има надежда да го задържим. Поне така се надявам. Хайде стига. Сега по-важното е да открием ключа.

— Да знаеш нещо за Че Лу?

— Не сме я чували откакто бомбардираха гробницата. Китай затвори границите си.

— Проклятие. Но това е нелепо! Не стига, че воюваме с пришълците, ами и помежду си.

— Така е, Майк. Затова да се постареем да дадем най-доброто от себе си.

— А ако не е достатъчно? — Последва кратка пауза. — Съветът при теб измисли ли нещо?

— Аз ще се опитам да разчета староруническия надпис от плочата — заяви Муалама. — Надявам се да ни отведе до други важни открития.

— Аз имам нещо — намеси се Кинсейд и отвори папката. — Моите компютърни вълшебници са измъкнали още малко информация от твърдите дискове на пришълците в базата „Скорпион“.

Той раздаде разпечатките на присъстващите и се зае да чете една от тях на глас, докато Търкот слушаше.

Приложение 1. Справка относно „Мисията“ и Домека (доклад от Коридан, 10/21/92)

Съдържание:

Докато проучвах ролята на „Мисията“ в дейността на Инквизицията и най-вече в прословутия съд над Галилей, открих, че ковчезникът-проктор, една от ключовите фигури по време на процеса, в действителност е бил Водач.

Знаем, че в периода от Средновековието до Индустриалната революция „Мисията“ е оперирала на територията на Европа и най-вече в Италия. Тя е оказвала силно влияние на Римската католическа църква, достигнало своя зенит по времето на Инквизицията.

Името на този проктор е Домека, личност, съсредоточила огромна власт, замесена в множество

подобни процеси, с очевидната цел да попречи всячески на човечеството по неговия път към познанието.

Не след дълго *Онези, които чакат* контраатакували структурите на „Мисията“ в Европа и внедрили свои агенти в средите както на реформистите, така и на антиреформистите, което сериозно отслабило влиянието на „Мисията“ в Рим. И което, е още по-интересно — *Онези, които чакат* проявявали силен интерес към онази страна на човешкото познание, която никога преди това не била привличала вниманието на „Мисията“.

Изкуството.

Не случайно най-великите учени от онова време, които избегнали пипалата на агентите от „Мисията“, били надарени художници — като Леонардо да Винчи.

Да се върнем към Домека. Той изниква отново и отново в различни моменти от историята — с ново име и неизменно на важен пост. В Приложение 2, посветено на кръстоносните походи, Домека е споменат като един от главните организатори и дори взема дейно участие в някои от испанските експедиции по море. Според документите, на които се натъкнах случайно, Домека е придружавал Кортес по време на завоевателния поход в Мексико. Не бива да забравяме, че когато крал Монтесума посрещнал Кортес, той е вярвал, че отново се изправя срещу богоподобния Кон-Тики Виракоча (виж стр. 6:32-4). В резултат от това Кортес побеждава във войната срещу многократно превъзхождащ го противник и завладява Мексико.

(Разпадане на информацията — невъзможност за по-нататъшно възстановяване.)

— Много интересно, наистина — проговори Муалама.

Останалите вдигнаха глави от копията, които четяха.

— Ако „Мисията“ наистина е участвала пряко в организирането на кръстоносните походи, целта им е била много по-далечна — продължи Муалама.

— Естествено — кимна Дънкан. — Искали са да държат човешката история под свой контрол.

— О, не само това — поклати глава Муалама. — Говоря за нещо много по-конкретно. Въоръжени отреди от европейци потеглят към Светите земи — може би „Мисията“ ги е използвала, за да търси там нещо?

От високоговорителите прокънтя нов, по-мощен глас, който говореше английски с едва забележим руски акцент.

— Така — Кон-Тики Виракоча е божеството, пред което са се прекланяли аймарите в Тиахуанако. Но кой е Домека? И дали той е първообразът на Кон-Тики?

Дънкан остави разпечатката.

— Получихме нова информация, но и тя не води никъде. Трябват ни сведения за ключа и вероятното му местонахождение. В момента...

Вратата на заседателната зала се отвори и вътре влезе Майк Гордън.

— Извинете, че ви прекъсвам — заговори той и размаха някакъв лист пред лицето на Дънкан. — Мисля, че трябва да прочетете това.

Тя взе листа и плъзна поглед по него. След това зачете на глас:

— Приложение 2, относно връзката на „Мисията“ с Домека. Доклад с дата 10/21/92 от Коридаан. Съдържание: Докато издирвах цялата налична информация за Инквизицията, натъкнах се на частично запазен файл, посветен на историческа личност на име Домека. Без съмнение става въпрос за Водач, който участвал в кръстоносните походи, в процесите на Инквизицията и испанското проникване и завладяване на Новия свят. Съдейки по продължителността на описания период и неизменната поява на упоменатото лице, налага се изводът, че Домека е програмирана личност, която е била пренасяна в различни клонирани тела. Ако може да се вярва на данните, че същата тази личност е участвала в основаването и издигането на власт на нацистката партия в Германия през трийсетте години, като близък съратник на Фюрера, това означава че споменатата личност е живяла над хиляда години. Няма никакво съмнение, че „Мисията“ е въввлечена пряко в изграждането на фашистките концентрационни лагери, а също и в многобройните секретни операции, с цел издирване и събиране на айрлиански артефакти, а именно:

Подводната експедиция до Бимини и търсенето на Атлантида, 1930 г.

Експедицията на командоси от СС до Голямата пирамида, 1941 г.

Експедицията в Тунгуския район, 1934 г.

Копието на съдбата, известно още като ключа на съдбата! — тук гласът на Дънкан видимо потрепери.

— Пише ли къде се намира това копие? — попита Търкот, не по-малко развълнуван от нея.

Дънкан вдигна поглед от страницата и попита с очи Гордън. Той поклати глава.

— За съжаление информацията спира дотук. Опитваме се да възстановим останалата част.

— Може да има и друг човек... — поде Търкот, но Дънкан се бе досетила за същото.

— Фон Сеект — произнесе тя и захвърли листа на масата. — Знаел е повече, отколкото ни е казал!

Горчивият смях на Яков отекна от говорителите.

— Казах ви да не вярвате на онова нацистко копеле!

Дънкан стана.

— Майк, искам да си тук колкото е възможно по-скоро.

— Разбрано — отвърна Търкот.

— Майор Куин и господин Кинсейд. Погрижете се да бъде извлечена още информация от твърдите дискове — всичко, което има за това *копие на съдбата*, или ключа. Искам също да видя медицинските заключения за скелета.

— Слушам, госпожо, — отвърнаха двамата едновременно.

— Професор Муалама. Ще ви бъда ужасно задължена, ако помогнете на нашите лингвисти да разчетат надписа върху плочата. — Тя се обърна към вратата. — На работа, хора. Времето лети. Аз отивам да се срещна с фон Сеект.

Великденският остров

26 часа и 40 минути до разрушението

Кели Рейнолдс бе много по-„жива“ отколкото през предишните дни от връзката си със стража. Сякаш извънземният компютър вече не

се нуждаеше от нея, но и не искаше да я пусне, просто за всеки случай. Онази част от ума ѝ, която все още ѝ принадлежеше, намираше този факт за мрачно забавен, напомнящ ѝ по някакъв странен начин за майка ѝ, която не можеше да хвърля нищо и в края на краищата гаражът и мазето се задръстиха с вещи, които никога нямаше да ѝ потрябват.

Кели не вярваше стражът някога отново да изпита нужда от нея. Сега компютърът разполагаше с връзки с целия свят и черпеше нужната информация от първоизточниците. Кели „знаеше“ за съдбата на „Вашингтон“ и за съобщението, което стражът бе изпратил от нейно име.

В момента стражът вършеше едновременно хиляди неща — поглъщаше информация, издаваше команди, проверяваше теории, планираше действия, поддържаше постоянна връзка с Марс. И макар в сравнение с него човешките компютри да бяха немощни като калкулатори, той все пак си оставаше само машина.

И така, докато той се учеше за хората от нея, тя също го изучаваше.

[1] Меркатор, Герхард фон Крамер (1512–1594) — фламандски картограф, предложил няколко картографски проекции, наречени с неговото име. И днес в морските карти се използва неговата цилиндрично-равногълна проекция за карти на света. Б.ред. ↑

16.

*Станция „Чьорт“ (руската Зона 51), остров Нова Земя
26 часа и 40 минути до разрушението*

Яков, Катенка и Търкот крачеха срещу студения вятър, който духаше откъм Северния ледовит океан и вдигаше снежни виелици над разрушените останки на станция „Чьорт“. Бяха вече съвсем близо до скакалеца, който ги очакваше, за да ги откара у дома.

— Вашата доктор Дънкан е много нападателна — наруши тишината Катенка. Беше слушала разговора по сателитния телефон със Зона 51.

— Все някой трябва да размахва камшика — отвърна Търкот.

— Не е изключено това „копие“, или „ключ“, да се намира в Русия — намеси се Яков, който досега бе мълчал.

— Къде? — попита Търкот.

— Ако е било в ръцете на немците, значи са го държали в Берлин и оттам сигурно е попаднало у нас.

— Възможно ли е да сте го държали в Четвърти отдел?

— О, не е задължително. В КГБ и ГРУ също се придържаха към любимата максима, че знанието е сила. Като познаването на аирлианците и техните всемогъщи оръжия например. Дори преди петдесет години в КГБ е имало такива, които са се страхували от мощта и силата, скрити в складовете на Четвърти отдел. Ами ако именно тук бъде открито някое ново, непознато и страшно оръжие? Как тогава ще се възстанови нарушеното равновесие на силите?

— С други думи, ключът може да е в КГБ?

— Да. — Яков бръкна в палтото си и извади манерка. Предложи на Търкот, но той отказа. Катенка прие.

— Твоите сънародници не разбират какво става в нова Русия — заговори Яков, докато завинтваше капачката на манерката. — В много отношения положението сега е по-лошо, отколкото по времето на комунистите. Тогава имахме работеща система на управление, а сега цари хаос. Ние, руснаците, станахме капиталисти. — Той се изсмя

горчиво. — До такава степен, че най-могъщата сила в страната е мафията. Всеки се бори за парче от кокала, опитва се да си осигури някаква власт и да печели от нея във вакуума, останал след падането на комунистическото управление. Тъй че дори свръхагентите от ФСБ^[1] едва ли ще разполагат със сведения къде се намира ключът.

— Лъончика знае къде е архивът — произнесе Катенка. — Той работи в щаба на ФСБ на „Лубянка“.

— В такъв случай да отидем в Москва и да си побъбрим с този приятел — предложи Яков. — Какво толкова ще му мислим?

— Не можем да отлетим за Москва с това нещо — Катенка кимна към скакалеца. — Едва ли ще мине незабелязано.

— Хубаво де, ще кацнем на едно летище извън града, където имам мои хора — успокои я Яков. — Те ще ни откарат в Москва.

Търкот беше чувал за „Лубянка“. По времето на студената война дори само споменаването на това име — мястото, където бе разположен щабът на КГБ — караше обикновените руски хора да треперят от ужас.

— Оставете ме да помисля малко — помоли ги той. Отдалечи се на няколко крачки и извади сателитния телефон. След това набра номера на капитан Билъм и неговата специална група 055.

Отсреща вдигнаха на второто позвъняване.

— Билъм слуша.

— Търкот е. Излитам за Москва, Яков ще отиде на „Лубянка“ да разговаря с някакъв агент от ФСБ. Ако не излезе, ще се опитам да го измъкна. Ако и аз остана вътре, разчитам на вас.

— Шегувате се, нали? — отвърна незабавно Билъм.

— Никога не се шегувам, капитане.

— „Лубянка“! Щабът на ФСБ! В самия център на Москва! Как си представяте да ви спасим? Е, добре. Разбрано.

— Ще ви се обадя отново, веднага щом пристигнем в Москва.

— Слушам!

— Край на връзката.

Търкот затвори телефона и докато го прибираще, в главата му изникнаха последните думи на Дънкан — беше му наредила да се връща незабавно в Зона 51. Не смяташе за необходимо да я информира за новото си решение. Ако ключът беше в Русия, той щеше да го открие. А тя щеше да се оправи в Зоната и без него.

— Хайде да тръгваме — подметна той на двамата руснаци.

Циан Лин, Китай
26 часа до разрушението

От времето, когато беше студентка, преди повече от петдесет години, Че Лу не се беше занимавала толкова сериозно с математически проблеми. Но ето че най-сетне приключи изчисленията си — общо две колонки, подредени една срещу друга на листа. Таблица за превръщане на дванадесетичната система в десетична и ако се предположеше, че една от стойностите, обозначени от дясната страна, е земният диаметър — 12 753 километра — резултатът беше число, което вероятно отговаряше на аирлианския стандарт за измерване на разстоянията.

Опирайки се на получения резултат, тя продължи със следващия ред от бележника, където се посочваше място чрез две неизвестни величини. Едната бе разстоянието — в аирлиански единици — от Южния полюс. Другата беше географска дължина, но не спрямо нулевия меридиан, който преминаваше през Гринуич, Англия, а спрямо някакъв аирлиански начален такъв. За съжаление Нейбингър не бе отбелязал местонахождението на тази линия, ако въобще му е било известно.

И все пак, колкото повече професорката размишляваше върху задачата, толкова по-близък и достижим ѝ се струваше отговорът. Вече разполагаше с няколко познати обекта, които също бяха споменати с техните координати — гробницата Циан Лин, Великденския остров и най-вероятно платото Гиза. Достатъчно материал, за да определи мястото на нулевата линия.

Тя се захвана отново за работа.

Марс
24 Часа до разрушението

Стоманеният връх одраска червенокафявата скала и се плъзна по нея, преди да попадне в крайната цел. Ако това се бе случило на

Земята, щяха да бликнат искри и да се разнесе стържещ шум. Но в разредената марсианска атмосфера нямаше нито звуци, нито искри. Стоманеното острие принадлежеше на един сгъваем механичен крайник с дължина два метра, еднакъв с останалите седем, които стърчаха от тялото.

Върху горния и долния край на овалното тяло имаше малки глобуси, „очи“, стърчащи на четиридесетмилиметрови стойки, крито се въртяха на 360 градуса и улавяха всички излъчвания около движещия се обект.

Кракът продължи да се плъзга по неравната повърхност, докато стигна предварително набелязаната точка. Следвайки командите, механичният оператор протегна голямата прехващаща ръка и вдигна един кръгъл камък. Като балансираше внимателно върху хлъзгавата скалиста повърхност, той измина два километра в обратна посока, след което се освободи от товара си. Не беше сам, още поне хиляда подобни апарата щъкаха напред-назад по повърхността, наподобявайки армия от метални мравки.

Механичният оператор се завъртя и пое обратно. Но всеки десет минути от близкия тунел излизаше по един нов работник и се присъединяваше към групата.

*Великденският остров
22 часа до разрушението*

Само няколко часа бяха необходими, за да бъде разглобено и асимилирано това, което работниците от корабостроителницата „Нюпорт Нюз“ бяха строили цели три години. Стражът бе заповядал на микророботите да изключат двете атомни електроцентрали, за да се избегне опасността от атомна верижна реакция.

От мостика бе останало само металното скеле. По-голямата част от палубата, площадката за кацане и хангарите със самолетите бяха разглобени и подложени на щателно проучване. Неуморни механични носачи отнасяха метални плочи, а зад тях оставаха да стърчат стоманени релси като ребра на оглозган динозавър.

Но със същата бързина течеше и обратният процес — на сглобяване на новата конструкция, която в някои случаи бе далеч по-

съвършена от своя първообраз.

По-голямата част от общо 6286-те души на борда бяха успели да избягат. Много от останалите бяха загинали по време на атаката срещу кораба. Те бяха щастливците.

Пленените тела сега бяха подредени по края на централната площадка за излитане, ръцете и краката им бяха приковани за пода с метални скоби, поставени от един голям механичен оператор, подобен на тези, които извършваха изкопните работи на Марс. Моряците бяха разпределени на групи от по десет, наредени в кръг с главите навътре. Всички пленници бяха в безсъзнание, в резултат от мощен електромагнитен импулс, подаден от стража веднага щом корабът бе проникнал отвъд щита.

Но с течение на времето мъжете и жените започваха да се пробуждат и всеки път, когато се размърдваха, към тях се насочваше робот от съвсем различен тип. Той приближаваше групата, търкаляйки се на своите колела и спираше извън оформения кръг от човешки тела. След това от предния му край се показваше една тръбичка и увисваше точно над центъра на групата.

Тръбичката разпръскваше малък облак, след това роботът се отдалечаваше.

Зад него, докато различните видове нановируси се спускаха върху проснатите тела, други механични помощници извличаха събраната информация и я препращаха на стража.

В някои случаи обработката вървеше според предвижданията, в други — съдейки по отекващите от време на време писъци — не толкова гладко.

*Въздушното пространство на Невада
21 часа до разрушението*

Големият черен хеликоптер УХ-60, с който Лиза Дънкан летеше от Зона 51 към авиобазата Нелис, се носеше над пясъчните дюни на пустинята Невада. Лиза си спомни един друг момент от миналото, когато летеше в обратна посока, към Зоната, за да сложи край на престъпната дейност на „Меджик-12“. Толкова много неща се бяха

случили от тогава, но всяка новооткрита истина бе донесла със себе си още загадки.

Мислите ѝ бяха прекъснати от бръмченето на сателитния телефон. Тя отвори апарата и натисна копчето.

— Дънкан слуша.

— Доктор Дънкан, обажда се Лексина.

Дънкан затвори очи и мислено се подготви за борба.

— Пак ли ще ме питате за ключа?

— Времето ви изтича.

— Вие знаехте, че совалките ще бъдат атакувани, нали?

— Знаех, че автоматичната защита на „нокътя“ функционира.

— Но оставихте онези хора да загинат. А твърдите, че защитавате човечеството. Вие унищожихте и Четвърти отдел, за да си възстановите контрола над „нокътя“.

— Напредвате... — отговори Лексина. — Но не чак толкова бързо.

— Знаете ли колко души загинаха във Флорида, когато разрушихте „Атлантис“? — продължаваше Дънкан.

— Не разбирате ли, че трябва да ми дадете онова, което искам от вас? Нужен ми е ключът.

— Вие взривихте нашата ракета в Монтана и убихте още невинни хора.

— Защото възнамерявахте да я изстреляте по „нокътя“, а аз не можех да ви позволя подобно нещо. Колкото повече упорствате в игрите срещу нас, толкова по-жестоки ще ставаме.

— По-жестоки? — повтори Дънкан. — Та ние едва спасихме света от ужасната епидемия на Черната смърт, създадена в лабораториите на „Мисията“ — без никаква помощ от вас, ако ми позволите да добавя — а сега ме заплашвате, че щяло да стане по-страшно? Какво сте намислили — да се съюзите с „Мисията“ срещу нас?

— Дайте ми ключа.

— Само срещу отговори на моите въпроси.

Телефонът замлъкна.

20 часа до разрушението

Макар по специалност Муалама да не беше лингвист, работата с древните езици му се удаваше. Докато наблюдаваше как специалистите от КИСПП се потят над безкрайните колони от цифри, изписвани върху екраните на техните свръхмощни компютри, той си помисли, че да си аматьор понякога е предимство. За разлика от тях той не беше скован от научни предразсъдъци.

Познаваше добре йероглифното писмо. Беше посещавал почти всички прочути археологически находки в Египет. На два пъти се беше срещал с Нейбингър, макар че той не споделяше почти маниакалния интерес на Муалама към кивота и някои други мистериозни библейски предмети. Все пак Нейбингър беше лингвист, докато Муалама се занимаваше само с археология и нищо повече. Нищо, сега ще навакса.

На големия екран в дъното на залата бяха изписани символите, чието значение вече беше известно — едва една шеста от знаците върху надгробната плоча.

Муалама се досети, че разполага с още едно предимство. Имаше напълно достоверно предположение за какво можеше да се говори в посланието. Освен това знаеше и митологичните названия, които се срещаха вътре.

Така че, докато учените разговаряха възбудено помежду си и въвеждаха данни в компютрите, Муалама седеше кротко в ъгъла, разглеждаше надписа, мислеше и нанасяше бележки в тефтера си. И постепенно нещата започнаха да се проясняват.

Беше оставил скрити в раницата си ръкописа на Бъртън и скиптъра. Не смяташе да ги показва на никого, поне докато не отпаднаха някои от подозренията му. Имаше чувството, че може да се довери на доктор Дънкан, но от друга страна все някой беше докладвал на противника за откритието му в кратера Нгоро-нгоро и този някой сигурно работеше за американците. Муалама беше прекарал десетилетия под постоянно напрежение, а и смъртта на Лаго го караше да бъде нащрек.

*Авиобазата Нелис, Невада
20 часа до разрушението*

Изправена до леглото на умирация старец, Лиза Дънкан си наложи да овладее чувствата си. Фон Сеект трябваше отдавна да е в отвъдния свят, но старият учен се беше вкопчил в живота с необяснимо за Дънкан упорство.

— Ще дойде ли в съзнание? — попита тя доктора, който я бе довел в стаята.

— Но той спи и... — поде докторът. Дънкан го прекъсна.

— Не ме интересува дали спи и дали ако проговори, ще умре побързо. Събудете го. Заповядвам ви.

Докторът я изгледа продължително, но накрая се наведе над табличката с лекарства и вдигна една спринцовка.

— Не мога да поема отговорността...

— Не ме интересува — отрязва го Дънкан. — Вие сте на служба също като мен, но аз разполагам с повече пълномощия. — Тя посочи стареца. — Този човек е работил в Пеенемюнде, помагал е в конструирането на ракетите Фау-1. Бил е член на СС и дълги години ни е лъгал. Не се опитвайте — няма да пробудите в мен дори капчица съжаление.

Докторът ѝ протегна спринцовката.

— Вие го направете. Нека отговорността бъде ваша.

Дънкан я пое, обърна я с иглата нагоре, изкара въздуха, после пъкна иглата в гумичката на системата и натисна буталото. Изпразни съдържанието, извади спринцовката и зачака.

След няколко минути клепачите на стареца потрепнаха. Докато чакаше, тя се зае да обмисля тактиката на предстоящия разговор. На времето фон Сеект ѝ бе разказал за тайната дейност на „Меджик-12“ в Зона 51. Беше попаднала на името му, докато бе преглеждала документите, посветени на операция „Кламер“.

Официално се твърдеше, че операция „Кламер“ била задействана през зимата на 44-та, когато войната в Европа вървяла към своя край, но Дънкан имаше чувството, че началото е било няколко години по-рано, когато фон Сеект е бил прехвърлен от Англия в Щатите.

Фон Сеект бил заловен в Египет от британски командоси, докато се завръщал от свръхстрогосекретна и крайно необичайна мисия. Нацистки учени съумели да разчетат старорунически текстове и карта върху една подводна плоча край бреговете на Бимини и така узнали за

съществуването на тайна галерия в основата на Голямата пирамида в Гиза. Фон Сеект, тогава още млад учен и член на СС, бил избран да участва в експедицията до Египет, въпреки че войната вече бушувала в пустинята и маршал Ромел се приближавал към отрупаната около Кайро британска армия.

Фон Сеект и хората му пробили отвор в стената на пирамидата, открили търсената галерия, а вътре, в един саркофаг, се натъкнали на черно метално ковчеже, което така и не могли да отворят. Докато се прокрадвали назад към фронтвата линия, те попаднали в засада на британски командоси и фон Сеект бил пленен. По-късно го прехвърлили, заедно с радиоактивното ковчеже, от Англия в Щатите и когато най-сетне учените от „Меджик-12“, успели да го отворят, те открили вътре атомно взривно устройство, което им помогнало да завършат разработките на подобен, но далеч по-несъвършен модел, в хода на прочутия Манхатънски проект.

От 1942 г. фон Сеект заживял в Зона 51, където скоро започнали да пристигат и други нацистки учени, измъкнати направо от съдебните процеси в Европа под прикритие на операция „Кламер“. След като войната свършила, американците и руснаците започнали да гледат към бъдещето и осъзнали, че в пепелищата на Третия райх има истинско съкровище, и това са нацистките учени. Наистина, повечето от тях били участвали в различни античовешки изследвания, но това нямало никакво значение за създателите на операция „Кламер“.

И тъй, докато други фашисти били изправяни пред съда по обвинения в зловеци престъпления, в периода между 1945–46 г. голяма група нацистки учени били прехвърлени тайно в Щатите — въпреки че президентът Труман подписал декрет, забраняващ имиграцията на нацисти.

В „Меджик-12“ освен фон Сеект попаднали още неколцина прочути нацисти, които се занимавали с първите изпитания на скакалците и кораба-майка. И докато имената на някои от германците, взели участие в разработките на НАСА, бързо станали обществено достояние, по-голямата част от завербуваните от агенти на „Кламер“ били запазени в тайна. По-късно, през 47-ма, информацията за дейността на „Кламер“ стигнала до медиите и избухнал грандиозен скандал, след което организацията била официално разпусната. Но

Дънкан знаеше, че програмата продължила да се изпълнява и десетилетия след това.

Ако можеше да се вярва на сведенията за „Мисията“, събрани от Дяволския остров, именно нейни агенти бяха основали и използвали за свои цели операция „Кламер“, за да се доберат до каймака на немската научна мисъл след разпада на Третия райх.

И така, докато една част от немските учени бяха продължили работата си в „Меджик-12“, а друга в НАСА, основната група — предимно специалисти по химическа и бактериологична война, сред които небезизвестният генерал Хемщад, бяха изчезнали безследно. Оказа се, че генералът бе участвал в разработването на новата Черна смърт, до Гибелта си на Дяволския остров.

Изведнъж фон Сеект ококори очи и се втренчи в надвесената над него доктор Дънкан.

— Schutzstafeel — прошепна му Дънкан. — Погледни ме, нацистка свиня.

В очите на немеца проблеснаха гневни пламъчета.

— Не ми говори така — простена той. — Аз ти спасих живота. Предупредих те за опасността в Зона 51.

— И защо го направи? Ето това искам да знам. Защо постъпи така?

— Стар съм вече. Знаех, че ако корабът-майка излети, това ще предизвика катастрофа...

— Лъжеш.

Фон Сеект повдигна хърбавите си рамене.

— Както кажеш.

— Искам да чуя истината.

— Истината... — повтори фон Сеект, сякаш произнасяше проклятие.

— Искам ключа.

— Какъв ключ?

— Ключът към най-долното ниво на Циан Лин. Копието на съдбата.

Фон Сеект затвори очи и стисна устни.

Дънкан реши да опита нова тактика.

— Кой е този Домека?

Клепачите на стареца отново трепнаха. За първи път, откакто беше дошла, тя забеляза страх в блестящите, сини очи. А фон Сеект не беше от хората, които лесно се плашат.

— Домека — повтори неумолимо Дънкан.

— Аххх... — изстена нацистът.

Дънкан се върна при табличката и взе втора спринцовка. Върна се и пъкна иглата в системата.

— Ако не ми кажеш ще те убия! Още сега!

Фон Сеект поклати глава.

— Убий ме...

Дънкан разбра, че е безполезно да го заплашва.

— Казал си на Търкот, че искаш опрощение заради работата си над Манхатънския проект. Че си го направил, защото тогава си смятал, че участваш на страната на правото дело. Повторил си пред него думите на Опенхаймер, произнесени при взривяването на първата атомна бомба през 1945-та. Всичко това мислеше ли го, или просто искаше да се измъкнеш?

— Казах истината — отговори фон Сеект, който сякаш едва сега се бе озовал в стаята.

— Част от истината, но не цялата истина. Хайде, говори, човече. Защото иначе ще изгубим войната — войната срещу пришълците и техните слуги. На чия страна си? Говори де!

— На чия страна ли? Какво знаеш ти за тези неща?

— Тогава кажи ми!

— Домека — фон Сеект произнесе името със страхопочитание.
— Откъде научи за него?

— Първо ти ми кажи откъде знаеш за него?

— Откъде знам ли? Откъде знам. Това е името, с което се е подвизавал много отдавна. На латински означава „водач“. Дали не е бил римлянин? Не, имало го е и преди Рим. О, да. Той е много стар. Честно казано, не зная истинското му име. Имената му са легион. Дори през време на краткия ми живот го разпознавах под много различни имена. Не помня кое беше първото.

Дънкан извади иглата от системата.

— Но откъде да започна? — фон Сеект изглеждаше дълбоко замислен. Когато заговори отново, той рязко смени темата.

— Хитлер беше провал за нашия народ. Много историци са изучавали внимателно живота му. Известни са всички факти. Но как такъв човек, негоден за нищо, извървя пътя до световното господство? Казват, че пострадал при газова атака през Първата световна война — войната, за която твърдяха, че щяла да сложи край на всички войни. Не се отличил с нищо особено по време на службата. Със сигурност е имало хиляди други ветерани, които са се проявили като истински храбреци. По-способни от Хитлер.

След войната живеел от спестяванията на починалата си майка. Заминал за Виена, за да стане художник, но не го допуснали да следва в тамошната Художествена академия. Опитал си късмета в Университета по архитектура и отново му хлопнали вратата. Какво да прави тогава този гневен млад мъж? Преглътнал обидата и започнал работа в библиотеката... — фон Сеект се засмя, но смехът му премина в задушаваща кашлица.

Дънкан чакаше търпеливо. При първото споменаване на Хитлер кожата ѝ беше настръхнала. Страхуваше се да чуе онова, което фон Сеект се готвеше да ѝ каже, но знаеше, че няма друг изход.

— Знаеш ли какво има в Хофбергската библиотека? — попита фон Сеект и продължи, без да чака отговор. — О, книги, разбира се. Много книги. Но има и нещо друго. Едно древно копие. Наричат го Копието на Лонгинус. — Фон Сеект я погледна. — Чувала ли си за него?

Дънкан помисли, преди да отговори.

— Мисля, че Лонгинус е бил един от легионерите, приковали Христос на кръста.

— „Мислиш“! — Фон Сеект се засмя отново. Сякаш набираше сили с всяка казана дума. — Добре, така е, съгласен съм. Не зная дали този Лонгинус наистина е съществувал. Но там, в библиотеката, има едно копие и специалистите твърдят, че било неговото. Копието на съдбата. Наистина било средство за въздействие върху съдбата, както се оказало в случая с Хитлер. Защото човекът просто не бил предназначен за онова, което последвало. Така или иначе, Хитлер останал очарован от легендата. Стоял часове наред пред витрината и не откъсвал очи от копието. По-късно дори споделил, че именно съзерцанието на реликвата променило съдбата му. Излъгал, разбира се.

— Какво искаш да кажеш?

— Да не мислиш, че само като гледаш едно копие и бъдещето ти ще се измени? Не, има много повече. Нацистите не са се появили от въздуха. Първо е трябвало да се подреди сцената. По онова време във Виена живеел един човек. Казвал се Лист. — Фон Сеект внезапно млъкна.

Дънкан чакаше, после изведнъж разбра всичко.

— Лист е бил Домека?

Фон Сеект я награди с вяла усмивка.

— Така мисля. Името, което използвал в онзи етап от своя живот, било Гуидо фон Лист. За първи път се съобщава за него като за виден член на Австрийското алпийско общество, което използвало поздравата „хайл“. Лист твърдял, че е наследник на древна германска група шамани, наричани армани. Емблемата на групата му била свастика. Езикът, на който пишели, бил старорунически.

— Божичко! — възкликна Дънкан.

— Тези факти ги има в много исторически книги — кимна фон Сеект. — Не са тайна за никого. Вярно, че аирлианците се появиха наскоро, но учените изглежда още не са свързали едното с другото. Лист дори написал книга за руните, която публикувал през 1908 г. Обичал да цитира римския историк Тацит, който живял през първи век след Христа, но не уточнявал източника на тези цитати.

— Да не би Тацит да е бил Домека?

— Навярно. Лист изпитвал траен интерес към всякакви окултни теми. И, разбира се, Копието. Също така Светия граал, кивота. Хитлер споделил с някого от виенските си познати, че Лист извършвал странни обреди и че самият той бил обект на един от тях. Ритуалът на пречистването. Пречистване на раса и на кръв. Ето от кой момент датира промяната на Хитлер.

— Какво е направил с него Лист?

Фон Сеект не ѝ обърна внимание.

— Знаеш ли как ме откри тук Нейбингър? Всички нас? Сдобил се с кинжала ми от СС от един египтянин — Наблюдател — в Голямата пирамида. От едната страна бе изписано името ми. От другата — думата „Туле“. През тридесетте „Туле“ бе официалното название, под което се прикриваха различни окултистки организации в Германия. Все последователи на Лист. И на Хитлер също. „Туле“ издигна Хитлер на власт. Чела ли си една книга — *Bevor Hitler Kam*, „Преди да дойде

Хитлер“? Едва ли, авторът ѝ беше застрелян, а всички екземпляри — иззети и унищожени от СС. Привържениците на „Туле“ вярвали в съществуването на Атлантида — и не са били чак такива глупаци и наивници след онова, което узнахме за аирлианците. Твърдели също така, че някогашните обитатели на изчезналия континент приличали на каменните статуи от Великденските острови. Какво забележително съвпадение, не мислиш ли?

— И откъде са научили тези неща?

— А, това е забулено в тайна. След войната подобни спекулации се смятаха за глупост. Истината е обаче, че вътрешният кръг на обществото на „Туле“ се е готвел за общуване с нечовешки, далеч по-мощен интелект.

— Аирлианците? — Дънкан имаше чувството, че ѝ се вие свят. — Стражът-компютър? Имало ли е такъв в Германия? Колко са всъщност стражите?

— Не зная — вдигна рамене фон Сеект. — Чувала ли си за Анербе?

Дънкан поклати глава. Нямаше време за лирични отклонения.

— Къде е Копието сега?

Фон Сеект не даде вид, че е чул въпроса ѝ.

— Малко са онези, които знаят за Анербе. Това е нацистка служба за проучване на родословието. Тя беше в основата на кадровата политика на СС — Schutzstaffel, както ме нарече в началото. Тайната на тази служба е, че се занимаваше с генетични проучвания. Както знаеш, бях изпратен в Голямата пирамида, за да откроя онова черно ковчеже. Имаше и други групи, формирани от есесовци по лична заповед на фюрера, които се отправиха към различни места на планетата, за да търсят подобни мистериозни предмети. Свещения граал. Кивота. Реликви от стари легенди. Може да ти изглежда като налудничава идея на умопобъркан и самозабравил се фанатик. Така е, но заради Хитлер загинаха четиридесет и седем милиона души.

Фон Сеект се отпусна уморено назад. Лицето му беше насечено от дълбоки бръчки.

— Хайде, говори — подкани го неумолимо Дънкан. — Разкажи ми за Копието!

— Уморен съм — прошепна фон Сеект. — Искам да спя.

— Не сега. Онова копие от библиотеката — то ли е Копието на съдбата?

— Да не смяташ, че предмет с подобна сила ще остане да се въргаля зад някаква витрина? — попита фон Сеект и отмести поглед към прозореца. — Нощта на Дългите ножове — произнесе той. — Тринадесети юни, 1934-та. Хитлер прочисти редиците на собствената си партия и се съюзи със СС. Два месеца по-късно се обяви за фюрер и всички военни трябваше да се закълнат в лична вяроност към него — не пред държавата, а пред водача ѝ. Забележително, нали?

Дънкан започваше да губи търпение заради непрестанните опити на стареца да избегне въпросите ѝ за Копието.

— Искам да знам... — заговори тя, но фон Сеект я прекъсна с махване на мършавата си ръка.

— Да, да, за Копието. През 38-ма, в деня, когато Хитлер анексира Австрия, той посети лично Хофмузеум и взе оттам така нареченото Копие на съдбата. Заповяда да го отнесат в Нюрнберг, градът, който според водачите на „Туле“ бил духовната столица на нацистка Германия.

— „Така нареченото“ — повтори Дънкан. — Значи не е било истинското?

— Не, то беше за пред обществото. Така другото можеше да бъде скрито. Фарсът продължава и до ден днешен. Според легендата тъкмо копието на римския центурион Гай Касий Лонгинус било забито в тялото на Христос, когато той бил разпънат на кръста. Съществуват четири различни копия, на които се придава това историческо значение. Първото било изпратено през 1492 г. от турския султан Баязид Втори на Папа Инокентий XVIII и било зазидано в една от колоните на базиликата „Свети Петър“. Второто било донесено в Париж от свети Луи, след завръщането му от един кръстоносен поход през тринадесети век. Третото — което съм виждал с очите си — е в Полша, в Краков, но то е само майсторска репродукция на четвъртото и — според специалистите — вероятно истинското Копие, във Виена. Същото, което Хитлер видял в библиотеката. Последното има дълга и странна история.

— Която завършва в днешна Русия?

— Не. Сега отново е в онази библиотека. Истинското Копие на съдбата не е нито едно от изброените и в действителност е айрлиански

артефакт. Вярно, че прилича малко на копие и затова са го объркали с легендарното оръжие на Лонгинус. Кой знае как е станало?

— Виждал ли си го? — попита развълнувано Дънкан.

Фон Сеект кимна.

— Носехме го с нас през 42-ра, когато влязохме в Голямата пирамида.

Дънкан чакаше продължението.

— Не зная откъде се е сдобил с него Хитлер. Виждал съм го само веднъж. Носеше го водачът на нашия патрул, един майор от СС. Никога не го изпускаше от ръце. Знаели са, че е ключ, но от какво — това не им е било известно. Може би са смятали, че е от вратата на Голямата пирамида. Затова ни го бяха предоставили. Но не беше това. Наложих се да пробием отвор във вратата, за да стигнем до бомбата.

— И как изглеждаше?

— В черен калъф. Метален — от гладък, аирлиански метал, същия като обшивката на кораба-майка. Самото копие е сребристо. Много остро, дълго шестдесет-седемдесет сантиметра и десетина сантиметра широко. Всъщност, по-скоро прилича на острие на копие — с връх в единия край и отвор за дръжка в другия.

— И какво стана с него?

— Когато попаднахме в засадата, майорът се измъкна в тъмнината. Повече не чух нищо за него. Или се е добрал до немските линии, или е попаднал в ръцете на арабите. Първото е по-вероятно.

Дънкан стисна перилата на леглото.

— Ако Копието е било в Германия, къде може да е сега?

— При руснаците. Те взеха всичко, което намериха в Берлин. Всичко...

Майк, помисли си Дънкан. Бил е на вярното място, но е вървял по погрешна следа.

— А ако е у арабите?

— Каджи. Наблюдателят от Гиза. Най-вероятно е попаднало в неговите ръце. — Фон Сеект затвори очи. — Сега трябва да поспя.

Дънкан се изправи и напусна стаята. Веднага щом се озова в коридора, тя извади сателитния телефон и набра номера на Търкот.

[1] Федерална служба за безопасност (рус.) — Б.ред. ↑

17.

*Площад „Лубянка“, Москва
18 часа до разрушението*

— Да знаеш само колко мои сънародници са влизали в тази сграда, без да излязат никога след това — промърмори Яков. — Небето над главите им е било последното късче свобода, което са виждали.

Търкот беше впечатлен от „Лубянка“. Разположена почти в центъра на Москва, сградата доминираше над площад със същото име. Четири или пет етажа, облицовани с жълти плочки, които ѝ придаваха мрачен изглед. Яков бе изгубил няколко безценни часа, докато разбере къде точно е кабинетът на Лъончика и да уговори среща. Търкот бе отброявал всяка минута от тези часове като тътен на неумолимо приближаващата се гибел.

— А това е „Детский мир“ — Катенка кимна към една квадратна постройка от другата страна на площад „Лубянка“. — Детски свят — преведе тя. — Най-големият магазин за играчки в света. Винаги съм се чудила как може да построят подобни сгради една срещу друга. Каква ирония на съдбата, нали?

Тримата седяха в малко бистро в южния край на площада. Заведението беше жалко подобие на локалите от модерните европейски градове. Търкот искрено се съмняваше, че течността, която се клатушкеше в чашата му, имаше каквото и да било родство с кафените зърна.

— Сега там има музей на КГБ — продължаваше да обяснява Катенка. — Водят туристи, показват им. Има и дискотека, на първия етаж, денем е клуб на ветераните от КГБ. В центъра на площада преди имаше статуя на Феликс Дзержински — основателят на ЧК. Първата тайна полиция на комунистите. Статуята я махнаха през август 1991, когато и на нас ни светна пред очите.

— „Светнало ни пред очите“? — повтори Яков и се изсмя. Той се наведе към Търкот. — На няколко пъти се опитвах да ти обясня нещо, което едва ли може да бъде обяснено. — Той се чукна по слепоочието.

— Руската душа. Много странно явление. Първо са ни управлявали царе, после комунистите. И едните и другите са си цяло бедствие. Но ако добавим и заплахата от чужди страни. Всички тези нашествия през вековете. От Наполеон до Хитлер. Вие, американците, нямате ни най-малка представа колко много сме страдали. Дори загубите ви през Втората световна война са нищо в сравнение с нашите жертви. Двадесет и седем милиона души! Един от всеки четирима, мъж, жена, или дете. С подобни заплахи стремежът към властта тук е различен от този във вашата страна. Вие създадохте Доналд Тръмп, ние — Сталин. Парите тук не значат нищо. Властта — всичко.

Яков посочи с пръст сградата на „Лубянка“.

— Спомни си какво ти казах, когато вляза там. — Наблизо мина келнер и Яков му викна нещо на руски. След минутка на масата имаше три водки. — Пий — нареди Яков, вдигна чашата си и я опустоши. След това кимна на Катенка. — До скоро виждане.

— До скоро — отвърна Катенка. Тя се надигна и изчезна сред тълпата на площада.

Яков положи ръка на рамото на Търкот.

— Ако не излезеш до час... съветвам те да се прибереш у дома.

— А Катенка какао ще прави?

— Трябва да се обади на началника си. Не забравяй, официално тя не работи за мен, а за ГРУ.

— Гледай да се върнеш до час — рече Търкот. — Не ми се ще да влизам вътре да те търся.

— Ако влезеш, значи ставаме двама изчезнали безследно.

— Няма да си тръгна оттук без теб.

— Лесно е да се каже, приятелю — въздъхна Яков. — Но след час ще си мислиш друго.

Търкот си свери часовника.

— Имаме осемнадесет часа. Точно. — Телефонът му иззвъня и той го разтвори.

— Ало?

— Майк, разбрахме какво е ключът. Нарича се Копието на Съдбата. Има две възможности — или руснаците са го взели от немците в края на войната, или е в Египет. Връщай се в Русия.

Търкот преглътна информацията, преди да отговори.

— Аз все още съм в Русия, Лиза. Точно в центъра на Москва. И ако копието е в руснаците, двамата с Яков сме на правилен път.

— Хубаво. Аз пък отивам в Египет да проверя на място втората възможност. — Тя му разказа накратко онова, което бе узнала от фон Сеект.

Яков очакваше края на разтвора с повдигнати в нем въпрос вежди.

— Пази се — предупреди я Търкот.

— И ти също.

Телефонът замлъкна. Търкот се обърна към Яков и му предаде накратко информацията за Копието.

— Значи е в КГБ — заяви руснакът и се надигна решително. — Отивам да го намеря.

— Не забравяй какво ти казах — припомни му Търкот.

— Няма — обеща Яков.

Търкот отвори телефона и набра друг номер.

— Билъм слуша.

— Тук Търкот. Намирам се на площад „Лубянка“. Яков влиза.

— Този Куин е невероятен. Намери ни планове на „Лубянка“. Можем да приземим скакалеца право на покрива и да действваме оттам. На кой етаж да ви търсим?

— Дано докато дойдете, узная.

— Ние сме въоръжени и готови за излитане — докладва Билъм. — При максимална скорост полетът до вас ще продължи тридесет и шест минути.

— Дано не се наложи — отвърна Търкот. — Искам да следите и доктор Дънкан. Край. — Той затвори телефона, прибра го в джоба и погледна часовника.

Зона 51

17 часа и 40 минути до разрушението

Майор Куин се надвеси над професор Муалама.

— Как върви преводът?

— О, много интересно — отвърна Муалама. Той се пресегна към раницата и извади скиптъра. — Знам закъде е предназначено това.

Куин се облеци при вида на жезъла.

— Ей, това е аирлианско!

— Да. Открих го в саркофага.

— Дявол го взел! — избухна Куин. — И защо чак сега ни казвате?

— Исках първо да разбера за какво служи.

— А ние търсим ключа за Циан Лин от...

— Това не е ключът за Циан Лин — прекъсна го Муалама. — Знаех го от самото начало. Това, което не знаех, бе какво е предназначението на скиптъра и дали мога да ви се доверя.

Куин си даваше сметка, че не може да му се сърди. При толкова много шпиони Муалама е бил прав да проявява подозрителност.

— И сега знаете какъде е предназначен скиптър? — попита той.

— Знам.

— Не мърдайте. — Куин извади сателитния телефон и набра номера на Дънкан.

„Лубянка“, Москва

17 часа и 30 минути до разрушението

— Оказваме пълно съдействие на КИСПП според разпоредбите на нашия президент и парламента — произнесе мъжът срещу Яков. Името му беше Лъончика, беше облечен в скъп костюм, нещо необичайно за коридорите на ФСБ дори в тези дни. Яков знаеше, че причината Лъончика да носи лъскави дрехи може да е във връзките му с московската мафия. Такива бяха законите на новото време.

— Всъщност, шпионите са проникнали във вашата организация — продължи Лъончика. — И унищожиха вашата база. Защо идвате при мен?

— Защото имам основания да смятам, че в КГБ са задържали извънземни артефакти и информация, които по право са принадлежали на Четвърти отдел. Материали, открити в края на Великата Отечествена война.

Лъончика се облегна в дълбокото, кожено кресло. Бюрото му беше масивно, от полирано черно дърво. Прозорците зад него гледаха към площада. Намираха се на третия етаж, където бяха най-

престижните кабинети, защото на същия етаж беше разположен бившият щаб на КГБ, а сега ФСБ. Само през три врати от тук.

КГБ бе сменил името си на ФСБ, но Лъончика изглеждаше точно като някогашните сътрудници, които Яков бе привикнал да мрази. Набито, охранено тяло, което едва се побираше в лъскавия костюм, масивни клепачи, очи, които избягваха прекия контакт, безизразно, сякаш непознаващо обикновените човешки радости, лице. Човек, който би удушил дори собствената си майка, ако това му осигури издигане в службата.

— КГБ вече не съществува — обяви Лъончика.

— Но архивите са у вас и...

— Не, не са у нас — прекъсна го Лъончика. — Повечето бяха унищожени, когато комунистите паднаха от власт. Сега вече сме свободна страна. Нямаме право да държим архиви, каквито имаше в КГБ. Освен това — добави Лъончика с хладна усмивка, — да не забравяме и досиетата. Много от тях бяха изгорени собственоръчно от хората, които сега ни управляват.

Яков поклати глава. Даваше си сметка, че е назрял моментът да опита друг подход. Очевидно Лъончика не беше впечатлен от колегиалната му молба и от това, че двамата работят в сродни учреждения. Интересите на такъв човек бяха съвсем другаде.

Както всичко друго, престъпният свят също бе претърпял своите промени в Русия. Преди, по времето на комунистите, дори най-големите престъпници бяха постоянно следени от органите за сигурност. Но след падането на комунистите, престъпниците и политиците се сродиха. За последните десет години мафията бе концентрирала в себе си толкова власт, че сега със сигурност можеше да се каже, че управлява страната. Хитрите и безскрупулните — като Лъончика, го бяха осъзнали още от самото начало.

— Предполагам, че Комитетът ще бъде склонен да заплати добре за подобен артефакт — произнесе той.

Дебелите клепачи се повдигнаха подигравателно.

— Да не се опитвате да ме подкупите? Това е незаконно.

— И да искам, не бих могъл. Нали сам казахте, че не разполагате с информацията, която ми е нужна. Споменах само, че КИСПП е готов да плати за подобна информация. Вие заговорихте за подкуп.

— Много хитро — Лъончика сплете дебелиите си пръсти върху бюрото. — Но аз не обичам да си играя на думи. Кажете ми, знаете ли кой е разрушил станцията „Чьорт“?

— Да, зная. Наричат ги *Онези, които чакат*.

Лъончика кимна.

— Колко жалко. Американците също здравата са го загазили. Тяхната Зона 51 беше атакувана от космоса, нали? Говори се също, че се взривила някаква ракета. Пострада една от совалките им. Правителството им, разбира се, отрича тези слухове. Казват още, че техният флот край Великденския остров имал проблеми.

— Не знам подобно нещо.

— А искате информация от мен. — Лъончика извади бутилка и две чаши от бюрото. Наля юнашки порции, бутна едната към Яков и той я взе.

— За Матушка Русия — предложи тоста Лъончика.

— За Матушка Русия — съгласи се Яков, но ръката му замръзна във въздуха, когато чу следващите думи на Лъончика.

— Не мисля, че поставяш родината над всичко.

Яков остави чашата.

— Вдигаш тост за Русия, а работиш за американците — обвини го Лъончика.

— Не работя за американците.

— Тогава защо отиде при тях, след като разрушиха Четвърти отдел? Май не гориш от желание да отмъстиш за загиналите си другари.

— Има по-важни неща.

— По-важни от Русия?

— По-важни от Русия.

— Няма нищо по-важно от Русия — заяви безизразно Лъончика.

— Светът е по-важен — възрази Яков.

— Не и за мен — Лъончика отпи от чашата. — Не и за мен, другарю. Русия е над всичко. Русия, със стариците, които чистят снега с тежки лопати, с децата, играещи в парковете, с работниците в техните фабрики. Ето на кого служа аз. — Той неочаквано смени темата. — Американският „Меджик-12“ не беше ли инфилтриран от агенти на пришълците?

— Да. Един компютър-страж от Тиахуанако в Боливия контролираше умовете им. Докарали го в лабораторията в Дълси, Ню Мексико, и оттам им нареждаше да задействат двигателя на корабамайка.

— Известно ми е — кимна Лъончика. — А не смяташ ли, че сред нашите може също да има марионетки на пришълците?

Яков кимна.

— Винаги съм имал едно наум.

— Да не мислиш, че и аз съм от тях?

— Възможно е.

— Щях ли да знам, ако е така?

— Нямам представа.

— А ти? Ако беше, щеше ли да го знаеш?

Яков не отговори. Чудеше се накъде върви разговорът.

— В Четвърти отдел не заловихте ли един от тези хибриди?

— Аха — кимна Яков. — Беше преди години. Предпочете да умре, вместо да отговаря на въпросите ни. При аутопсията се натъкнахме на данни за клониране. И на генетичен материал от нечовешки произход.

— Хубаво, само че другите, марионетките, тези които стражът държи под контрол, не са толкова лесни за откриване. Един от космонавтите на американската совалка избил целия екипаж. — Лъончика завъртя учудено глава.

— А пък тези, Наблюдателите, взривили другата совалка. Враговете сякаш се множат. Ето че сега затягат примката. Американският президент заплашва нашия с ответен удар, ако „Страцида“ бъде използвана срещу неговата страна, макар вече да не разполагаме с контрол над спътника. Не съм нито прогресивист, за да настоявам за сътрудничество с пришълците, нито изолационист, за да твърдя, че не бива да им обръщаме внимание. Но заплахата си е заплахата. Аз съм руснак. И вярвам, че трябва да се бием с тях. — Лъончика се наведе напред и продължи с по-тих глас. — Но те са навсякъде около нас. И преди са опитвали да се доберат до мен. Не можеш да вярваш никому. — Той стовари месестата си лапа върху бюрото.

— За да ги спрем, ще ни е нужно нещо по-специално — заговори с поверителен тон Яков. — Нещо, което може би е в архивите.

— И какво по-точно ни трябва?

— Един ключ. С него ще си върнем контрола над „Страцида“.
Льончика обмисляше внимателно следващите си думи.

— Архивите, които търсиш, действително съществуват. Добре, ще ти помогна. Но запомни, Русия преди всичко. — Льончика му побутна смачкана бележка през бюрото. — Чакай ме там тази вечер.

Зона 51

17 часа и 30 минути до разрушението

Куин завъртя скиптъра и рубинените очи блеснаха с отразена светлина. Не приличаше на предмета, който фон Сеект бе описал.

— Тежък е. Има нещо вътре.

Муалама кимна.

— Предполагам, че това е някаква машина, която функционира като ключ.

И двамата вдигнаха глави, когато вратата на заседателната зала се отвори и влезе Дънкан. Беше се върнала в Зоната, след като Куин ѝ съобщи за находката на Муалама.

Майорът положи скиптъра на масата пред нея и тя го вдигна. Не продума и думичка на професора, сега не беше време за обвинения. Оставаха им само седемнадесет часа.

— За какво служи? — попита тя.

— Успях да превода в най-общи линии надписа върху плочата — обясни професор Муалама. — След като разбрах, че това — той посочи скиптъра — е ключът, всичко останало си застана на мястото.

— И там пише, че служи за пропуск към най-долното ниво на Циан Лин?

— Циан Лин? — повтори учудено Муалама.

— Императорската гробница в Китай.

— Мила госпожице, зная какво е Циан Лин. Вярно е и че Китай се споменава върху плочата. — Той обърна бележника и посочи едно място. — Ето тук пише: „В годината 2038 адмирал Чинг Хо донесе силата и ключа. Силата остана. Ключът бе предаден на дошлите от вътрешното море.“

— Това ли е ключът за Циан Лин?

— Не мисля.

Дънкан затвори очи и се опита да си събере мислите.

— На коя година от западния календар съответства 2038-ма от китайския?

Муалама направи кратки изчисления наум.

— 656-та преди Христа.

— Кой е този адмирал Чинг Хо?

— Нямам представа.

Дънкан отново втрени поглед в превода.

— Силата — възможно ли е това да е рубинената сфера, която открихме в Голямата цепнатина?

— Напълно възможно — кимна Муалама.

— Но щом са предали ключа от Циан Лин — това какво е? — тя посочи скиптъра.

— Друг ключ.

— Друг ключ — повтори Лиза и седна уморено. — Добре, едно по едно. Казвате значи, че това не е ключът от Циан Лин?

— Да, така мисля. Според надписа на плочата...

Дънкан махна с ръка.

— Ясно. Но знаете ли къде е ключът от Циан Лин?

— Ако е ключът, за който става дума в надписа — заговори Муалама, — бил е предаден на хората от вътрешното море. Така са наричали тогава Средиземно море. През 656 г.пр.н.е. възможностите са няколко. Рим все още не е бил основан, но гърците са владеели значителна част от крайбрежието. Асирийската империя, която управлявала териториите от днешна Турция до Египет, със столица Ниневия, също била в разцвета си.

— С други думи, не знаете къде точно е бил отнесен ключът.

— Онзи ключ — да. Има един начин, предполагам, да проследим пътя му.

— Как?

— *Този* ключ би могъл да ни отведе при информацията за *онзи* ключ. Дори нещо повече — би могъл да ни разкрие истината. Цялата истина.

— Какво искате да кажете? — попита Дънкан. — Щом не е ключ за Циан Лин, за какво може да е бил предназначен скиптърът?

— За едно място — едно скривалище.

— И къде е това скривалище?

— Мисля, че това е ключът за Залата на познанието.

— Каква Зала на познанието?

— Според легендата — обясни Муалама — съществува скрита стая, в която се съдържа цялата изгубена история на човечеството. Описаното в архивите датира далеч от преди онова, което съвременната наука е успяла да възстанови. Говори се за един остров на име Атлантида и за фантастичното царство, съществувало там.

— Сега вече и ние знаем, че Атлантида е съществувала — отвърна Дънкан. — Следователно, възможно е наистина да е имало подобна Зала. Но тя не е ли била разрушена заедно с потъналия континент?

— Не и според легендата.

— И под каква форма са тези архиви?

— Не зная под каква, но подозирам, че за известно време са се намидали в кивота. Госпожице Дънкан, трябва да ме изслушате. Прекарал съм много години по следите на легенди и слухове. Преводът на руните вероятно се различава от този на специалистите, защото използвах интуицията и познанията си. Освен това...

— Професоре — прекъсна го Лиза, — през последните няколко месеца бях свидетелка на много странни неща. Видях тайнствени места, за чието съществуване никой не е подозирал. Така че, моля ви, говорете спокойно. Готова съм да приема всичко.

— Е, добре — кимна Муалама. — Според мен, писмената история на нашето човечество се съдържа в кивота, който от своя страна се намира в Залата на познанието.

— Но къде точно е тази Зала?

— Според надписа от плочата, тя е скрита в недрата на Акерското плато, в едно от шестте отделения на Дуат, край Пътя на Росту. Мисля, че това, което търсим, лежи под Големия сфинкс на платото Гиза.

Ето пак Гиза, помисли си Дънкан. Още една причина да се отиде там.

Муалама продължи.

— За мен Сфинксът винаги е бил една неразрешена загадка. Археолозите не могат да намерят общо становище по въпроса кога е

бил построен, макар да няма никакво съмнение, че това е станало много преди вдигането на трите пирамиди зад него.

— Колко преди? — попита Дънкан.

— Някъде около пет или шест хиляди години преди пирамидите.

— Тоест почти по времето, когато на Атлантида е процъфтявала айрианската цивилизация. — Тя даде знак на Куин и майорът включи един от вградените в масата компютри.

— Точно така — кимна Муалама. — Други дори смятат, че възрастта му е над 10 000 години.

— Нима е възможно да е толкова стар? — попита Дънкан.

— По мое мнение — да. Запозната ли сте с египетската история?

— Коя част?

— Най-древната, естествено. Има толкова въпроси, на които все още няма подходящ отговор. Като например ориентирането на пирамидите по звездите. Ако се съди по начина, по който са били изградени тунелите и техните входове, трите пирамиди трябва да са вдигнати по времето на Четвъртата династия, между 2613 и 2494 г.пр.н.е., но подготовката и планирането на строежа е станало поне няколко хиляди години преди това. Доказаха го някои проучвания на звездните карти с помощта на съвременни компютърни средства, но кой знае защо никой не говори за това. А най-изумителният и напълно необясним факт е липсата на каквото и да било развитие в цивилизацията на древния Египет. Цивилизация, която просто възникнала от нищото по времето на управлението на фараона Менес и останала горе-долу на това технологично ниво до самия си упадък. Помислете върху това. Ако бяхте археолог от бъдещето и извършвахте разкопки около Кайро, щяхте да откриете огромни различия в архитектурния стил между деветнадесети и двадесети век. Сега това ви се струва естествено, а става дума само за някакви си сто години. Но погледнете историята на древния Египет. Хиляди години без никаква промяна. Да се върнем на Сфинкса. Знаете ли как са определили възрастта му? По един надпис и нищо повече. Без да се прави оценка на състоянието на материала, промените от времето и климата. Един-единствен знак, за който дори съществува мнение, че е бил поставен там по-късно. Знак от надпис, посветен на фараон Тутмос IV, който по времето на своето управление, между 1401 и 1391 г.пр.н.е., накарал да почистят Сфинкса и да определят възрастта му. По

негово нареждане поставили *стела* — каменна плоча между лапите, където на тринадесетия ред се среща думата *Хаф*. Според египтолозите това е името на фараон Хафре или Хефрен, управлявал между 2520 и 2494 г.пр.Хр., и вероятно по негово време — сметнали специалистите — е бил построен Сфинксът. Виждал съм тази *стела*. Повърхността ѝ е толкова изгладена от времето и вятъра, че не може да се различи нищо. Как, ще попитате, тогава са разчели надписа? Много просто — някъде съществувало негово копие. Какво излиза — става дума за копие на нещо, което никой не е виждал. Ето по какъв начин е определена възрастта на Сфинкса! Друго обаче привлече вниманието ми в онзи надпис. Там се споменава, че Сфинксът съдържал в себе си велика вълшебна сила от създаването на света.

Повечето египтолози подкрепят тезата, че съществуват общо три епохи в развитието на древния Египет. Първата е епохата на *нетеру*, или боговете. Според съвременните учени тя не е съществувала реално, а е плод на въображение и тема на многобройни легенди и предания. През тази епоха боговете воювали помежду си и тя завършила със зачеването на Хор, сина на Изида и Озирис. Втора е епохата на Шемсу Хор, което означава Последователите на Хор. Краят ѝ наставка, когато Менес обединява Горното и Долното царство и полага началото на първата династия от управлението на фараоните. Вниманието на всички историци и археолози винаги е било съсредоточено върху онова, което последвало след управлението на Менес, а за предишните две епохи се смята, че са митични. Ами ако не са? Какво пречи *нетеру* да са всъщност аирлианците? Според легендата те имали светла кожа и червена коса, доста необичайна комбинация за тази част на света, но напълно съвпадаща с представата за пришълците в наше време. В такъв случай нищо чудно Шемсу Хор да са хората, оцелели след потапянето на Атлантида, и тъкмо те да са положили основите на египетската цивилизация.

— Значи смятате, че ако Сфинксът е бил построен преди повече от 10 000 години, то той е дело на аирлианците, така ли?

— Или на хора, които са управлявани от тях. Кой знае защо Сфинксът винаги е убягвал от вниманието ни, за сметка на трите пирамиди. А има много интересни факти, свързани с него. Ето, лицето му например. Никой не знае чие е това лице. Не е изключено чертите му да са били променени, при някоя от многобройните реконструкции.

Арабите наричат Великия сфинкс Бащата на ужаса и названието буди недоумение. Откъде се е взело то? Сфинксът е разположен на западния бряг на Нил и гледа на изток — към изгряващото слънце. Тялото на статуята е било изсечено от масивна, гранитна скала. Не зная точните размери, но е доста голямо.

— Височината на лицето от долния край на брадата до челото е пет и половина метра — намеси се майор Куин, който гледаше екрана на компютъра. — Ширината му е малко по-голяма. Тялото е дълго петдесет и пет метра, а височината му, заедно с постаментата, е двадесет метра. Според официално приетите данни, бил е построен около 2500 г. преди Христа, най-вероятно по времето на фараон Хафре. Но всички знаем, че не винаги може да се има доверие на официално приетите данни — добави Куин.

— Точно така — съгласи се Муалама. — Един интересен аспект, свързан с определяне действителната възраст на Сфинкса, е, че според направено проучване на повърхностния слой, основата и каменните плочи от храма са проядени от влага. Както знаем, платото Гиза лежи в източния край на Сахара, един регион, който е сух от близо девет хиляди години. Съществуват обаче предположения, че преди това време, някъде около десет хиляди години преди Христа, районът е бил покрит с гъста растителност, а коритото на Нил било по-широко и образувало езера. Кое то и може да обясни водната ерозия. Друг интересен факт е, че макар тялото на Сфинкса да е от монолитна гранитна скала, основата, лапите и оградата около него са направени от гранитни плочи, подобни на тези, от които била изградена Голямата пирамида. Разликата е само в това, че плочите на Сфинкса достигат тегло до два тона. Питам се, ако съвременната наука не е дала отговор на въпроса как египтяните, с тяхното ниво на развитие, са могли да местят значително по-малките каменни блокове, от които са вдигнати пирамидите, то цяло чудо ще е да си обясним по какъв начин са премествали плочите под Сфинкса. Дори в наше време в целия свят съществуват само два крана, способни да вдигат и местят подобни тежести.

Учените смятат, че съществува вход към сложна подземна мрежа от тунели и той е разположен между лапите на Сфинкса. Ако кивотът наистина не е само измислица, мисля, че скривалището му е там

някъде. Според легендата, има два входа към Пътищата на Росту, единият по суша и другият по вода.

Дънкан остави скиптъра на масата.

— Можем да си седим тук цял ден и да си говорим за Сфинкса. Аз мисля, че ще е по-добре, ако проверим всичко това на място. Професор Муалама, каня ви с мен на разходка до Египет.

— А разрешение? — попита Муалама. — Египетското правителство е особено ревниво, когато стане въпрос за изследвания, свързани с пирамидите и най-вече — със Сфинкса и тунелите под него.

— Ще се свържа с КИСПП и ще ги накарам да попритиснат египетското правителство — обеща Дънкан.

— Египет стои вдясно от центъра — произнесе замислено Муалама, — що се отнася до позицията им спрямо движението на изолационистите. Доколкото знам, мюсюлманските фундаменталисти са енергични противници на съюзяването с аирлианците.

— Ще се опитам да внуша на ръководството от КИСПП, че въпросът е от първостепенна важност. Дано номерът ни мине.

— Има още нещо.

— Какво?

Муалама извади загърнат в мушама пакет.

— Този ръкопис. Написан е на един древен език — академски. — Той разказа накратко за ръкописа и връзката му със сър Ричард Франсис Бъртън. — Ако успеем да го преведем, ще ни бъде от голяма полза. Освен това вътре може да се споменава за ключа, който търсите.

— Защо досега крихте от нас за тези находки? — попита Дънкан, макар че вече имаше известна представа какъв ще бъде отговорът.

— Не ви вярвах — отвърна лаконично Муалама и потвърди подозренията й.

— Майор Куин? — Дънкан се изправи и посочи ръкописа. — Дали може да намерите някой, който да четете академски?

— Ще опитам.

Вратата на заседателната зала се отвори и човекът, който влезе, подаде тънка папка на майора. Той я отвори и прегледа написаното вътре.

— Какво е това? — попита Дънкан.

— Резултатите от медицинските изследвания на фон Сеект, проведени по ваше нареждане. И резултатите от изследванията на

аирлианския скелет. — Той ѝ подаде документите.

— Господи! — възкликна Дънкан, след като ги прочете. Тя тупна Муалама по ръката. — Да побързаме.

Манхатън, Ню Йорк
15 часа до разрушението

От четиридесет и осем часа снайперистът не беше напуснал позицията си. Стоеше неподвижно до прозореца на стаята, както го бяха учили, изтеглил дулото на пушката на шестдесет сантиметра от стъклото. Само аматьор би положил дулото на перваза на прозореца, така че да се вижда отвън. Стаята тънеше в мрак и той бе невидим за всякакво външно наблюдение.

Имаше идеален ъгъл за обстрел на тази част от Пето авеню. Предния ден беше преброил знамената покрай фасадата на сградата на Обединените нации между Четиридесет и втора и Четиридесет и осма улица. Точно сто осемдесет и пет на брой, подредени по азбучен ред на държавите от организацията — от Афганистан до Зимбабве^[1] — в посока север — юг.

Снайперистът беше изтеглил бюрото до самия прозорец и бе разгънал триножника на пушката върху него, а подложката на дървения приклад бе опряна на рамото му.

Пушката, образец М-39, тежеше точно единадесет килограма и осемстотин грама заедно с амунициите. Беше я разглобил на три части — приклад, цев със затвор и пълнител, за да я пренесе незабелязано до тази стая. Цевта бе изработена от хромирана сплав и имаше голяма фуния в края си, за да улавя излитащите пламъци.

Оръжието беше голямо и тежко, защото стреляше с куршуми 50-ти калибър. С диаметър от почти два сантиметра и дължина десет, тези куршуми бяха основното въоръжение на изстребителите през Втората световна война. За сметка на това далекобойността на пушката беше до над километър и половина, макар че целта, която снайперистът очакваше, щеше да се появи в обсег най-много до шестстотин метра. Големият калибър имаше и друго предимство — при попадане на куршума в целта пораженията бяха ужасяващи. М-89 на практика бе конструирана за поразяване на неголеми стратегически оперативни

цели като кули на ретранслационни станции или наредени на писта самолети.

Снайперистът отдели око от окуляра и погледна часовника на бюрото. Наближаваше очакваният момент. Мъжът протегна бавно ръка и изтегли ръчката на затвора. С едва доловимо щракване куршумът се премести от пълнителя в цевта. Той постави пръст на спусъка и съвсем леко го сгъна, колкото да усеща извития метал. Отново се наклони напред и надникна през телескопичния мерник. След това урегулира дишането си, поемайки бавно, с пълни гърди, преди да издиша продължително и равномерно. Можеше да стои в тази позиция часове наред. Долавяше ясно ударите на сърцето си и ги използваше като метроном, който да отчита ритъма.

За съвсем кратко този ритъм се ускори. Снайперистът дръпна рязко глава назад и я разтърси, почувствал остра болка в слепоочието. Огледа се, сякаш не знаеше какво търси тук, с тази пушка в ръце, насочена към сградата на Обединените нации на Пето авеню, после очите му се изцъклиха, лицето му се изкриви в болезнена гримаса и той отново зае позиция за стрелба. Постепенно треперенето го напусна, пулсът му се успокои и лицето му отново стана безизразно.

Питър Стърлинг, председателят на КИСПП — Комитета за изследване следите от пребиваване на пришълци — тъкмо излизаше от главната сграда и се насочваше към паркираната до тротоара кола. Вървеше изправен, с енергична походка, макар лицето му да носеше следи от преживяното през последните две седмици върховно напрежение. Все пак настроението му бе поразведрено, след като при последното заседание на Съвета за сигурност бе успял да убеди членовете му за едно по-твърдо и безкомпромисно отношение към пришълците и техните марионетки на Земята. И докато изолационистите печелеха все повече привърженици в Генералната асамблея, Стърлинг се надяваше да наклони везните в Съвета за сигурност и да прокара резолюция, позволяваща на сили на ООН да се опитат да открият и обезвредят други центрове на „Мисията“. Освен това да бъде наложена пълна изолация на Великденския остров и да бъдат подновени възстановителните работи в разрушената база Дълси, Ню Мексико.

Спусъкът на М-39 бе нагласен за натиск от 1 килограм. Снайперистът си пое бавно дъх и задържа дишането. Кръстообразният мерник следеше целта, изпреварвайки я съвсем леко, за да отчете движението. Умът му следваше ритъма, подаван от сърцето, и в пролуката между следващите два удара снайперистът дръпна спусъка.

Стърлинг тъкмо обмисляше как да накара Борис Иванов, заместник-председател на Комитета и представител на руската страна, да го подкрепи открито при гласуване на резолюцията, когато 50-калибровият куршум превърна тази негова мисъл в последна.

Куршумът попадна точно в дясното слепоочие на Стърлинг, проби си път през мозъка, разкъсвайки тъканите, и излезе от другата страна, отнасяйки със себе си половината от главата, която остави кървава диря върху паважа с дължина над пет метра.

Снайперистът не се съмняваше, че жертвата е мъртва. Но сега той не следваше правилата, на които го бяха приучвали години наред, и това пораждаше конфликт в съзнанието му. Някакво неясно противоречие, като слаб полъх на вятъра.

Той изтегли ръчката назад, вкара нов куршум в цевта и се прицели. Долу цареше хаос, към трупа вече се приближаваха двама полицаи. Мерникът легна върху останките от главата на убития. Без да изчаква следващата пауза в дишането си — този път целта беше неподвижна и по-лесна — снайперистът натисна спусъка.

Куршумът попадна в окървавения череп и почти обезглави конвулсивно потръпващия труп. Двамата полицаи побързаха да залегнат, крещейки в радиопредавателите си за подкрепление.

Снайперистът свали пушката и я положи на бюрото. Стана и се приближи до прозореца. Някои от хората гледаха нагоре, дочули откъде идват изстрелите. Снайперистът се изкатери на перваза и застина за миг, загледан в дребните фигури под него.

Някакъв неясен спомен проби пелената на промития му от пришълците мозък. Припомни си, че бе идвал на посещение в сградата

на ООН като дете, по време на една училищна екскурзия до Ню Йорк. Опитва се да проследи източника на спомена, но непрогледна завеса отново забули тази част на ума му.

Той прекрачи в пустотата. Не изпитваше страх, докато летеше надолу от височина петнадесет етажа. Сблъсъкът с паважа му донесе краткотрайно освобождение от чуждия контрол и той почувства ужас от онова, което бе извършил... и което бяха направили с него.

След това издъхна.

[1] Z е последната буква от английската азбука. — Б.ред. ↑

18.

*Край стените на Кремъл, Москва
14 часа до разрушението*

Търкот бе праметнал на ремък своя МП-5, скрит под дългото палто, което Яков му бе дал. Беше се притаил под сенките на Москворецкия мост, съединяващ двата бряга на река Москва, съвсем близо до стените на Кремъл. Катенка бе скрита малко по-нататък, зад един храст по затревените склонове на „Набережная“, които се спускаха от Кремъл към реката. Само Яков бе на открито, на определеното от Лъончика място за среща.

Търкот почти беше решил да повика групата на Билъм за подкрепление, но после сметна, че ще е по-добре, ако я остави на разположение на Дънкан. Току-що бе научил новината за убийството на Стърлинг и този факт засилваше безпокойството му.

В уговорения час по тротоара откъм църквата „Свети Василий“ на Червения площад се зададе едра фигура. Търкот спусна предпазителя на автомата. В този час движението по моста бе съвсем оскъдно и над града цареше глуха тишина.

Яков се обърна, за да посрещне новодошлия и леко разпери ръце.

— Добър вечер — поздрави той.

— Зная, че си разположил постове — бе хладният отговор на Лъончика. — Нареди им да излязат. Веднага.

Яков даде сигнал на Търкот.

Лъончика се завъртя и пъкна ръка под сакото си. Яков го прикова с масивната си лапа.

— Спокойно. Той е приятел.

Лъончика поклати глава.

— Няма приятели. — Той огледа свъсено приближаващия се Търкот. — Ах, американец. Не е ли този, който разруши кораба на пришълците?

Търкот не отговори. Въпросът бе по-скоро риторичен.

— Е, мисля, че можем да му се доверим, след като го е направил — въздъхна Лъончика.

— Хубаво — одобри Яков — Какво ни носиш?

— Ще дойдете с мен — Лъончика посочи на запад, където се издигаха кремълските стени. — Там ще ви покажа това, което искате да видите.

— Чакай — спря го Яков. — Имам още един човек. Също приятел.

— Имаш твърде много приятели за работата, с която си се захванал — меко каза Лъончика, но гласът издаде гнева му. — Къде и кой?

Яков даде знак и Катенка се приближи към тях.

Когато я позна, Лъончика поклати глава.

— Тя е от ГРУ! Това вече е прекалено. Обещах да помогна на теб — той тупна Яков по гърдите, — не на цял комитет.

— Тримата работим заедно.

— Но не и аз — завъртя глава Лъончика.

Търкот постави пръст на спусъка, но не извади автомата. Чакаше Яков да се справи с трудното положение.

— Слушай, другарю, вече няма връщане — заговори едрият руснак. — Рано или късно ще трябва да се изправиш срещу пришълците и техните марионетки. По-добре сега. След по-малко от дванадесет часа „Страцида“ ще бъде над Щатите.

— Тъй да бъде — изрече Лъончика и плю ядно на паважа. — Елате с мен. Хайде. — Той пое нагоре по хълма към Кремъл. Стигнаха високата стена, която заобикаляше крепостта, и Лъончика сви на запад, а другите бързаха след него.

Когато приближиха металната врата, затваряща портала на крепостната стена, Лъончика извади от джоба на самото си пластмасова карта.

— Като си представя, че до скоро тук имаше брави и постове — произнесе той и прекара картата през процепа на идентификатора, след това набра кода върху циферблата. Вратата се отмести встрани, зад нея се показа още една, също метална. Лъончика спря при стената между двете, където бе монтиран същия идентификатор. Отново прокара картата и набра друг код, вратата зад тях се затвори, а

предната се плъзна на релси встрани. Зад нея имаше стълбище, което водеше надолу.

— Хайде, размърдайте се — подкани ги Лъончика.

Тунелът беше тесен и мрачен. Единствената светлина идваше от мъждукащата лампа на тавана. Търкот стисна дръжката на автомата, опасявайки се, че може да са им устроили засада в мрака. В далечния край лъщеше още една метална врата.

Когато я доближиха, Лъончика се наведе над поредния идентификационен уред. Този път се оказа ретинов скенер, защото Лъончика трябваше да изчака, докато лазерният лъч се плъзне по окото му, преди вратата да се отвори към още един спускащ се коридор.

— Бързо.

Лъончика пое пръв по коридора. Стените му бяха боядисани в тъмнозелено, таванът — в сиво. Беше съвсем прав, далечният му край се губеше в сивкава пелена. Вратата зад тях се хлопна с трясък.

— По време на Великата Отечествена война — заговори Лъончика, докато вървяха, — Сталин наредил да построят просторно бомбоубежище под самия Кремъл. Строежът продължил и след смъртта му — при студената война. Все по-надолу и по-надолу. Целта била да се изгради подземен щаб и жилищни помещения, които да издържат дори ако Москва е подложена на атомни бомбардировки. С течение на времето били прокопани тунели, които да свързват подземния комплекс с други важни учреждения. Всичко това, разбира се, струвало милиарди рубли. Цяла подземна мрежа, по която може да се стигне до различни точки на Москва. Има дори тайна подземна железница, излизаща на осемдесет километра извън града, към резервен команден пост.

Лъончика отвори една масивна врата.

— Оттук. Намираме се точно под Кремълския дворец. На петдесетина метра дълбочина.

Тунелът беше по-тесен и по-стар. Прокопан направо през скалата, с неравни, потъмнели от влагата стени и хлъзгав под, озарен от светлината на стърчащите от тавана голи крушки. Няколко от тях бяха изгорели.

Продължиха навътре около стотина метра, където пътят им бе блокиран от още една врата. Беше дървена, много стара, обкована с ръждиви метални пирони. Търкот забеляза един малък електронен

датчик вляво над вратата, който контрастираше рязко с останалата картина.

Льончика махна с ръка към датчика. Вратата се отмести, придружена от съскането на хидравлична инсталация, и те влязоха.

Дебело, очевидно непробиваемо за куршуми стъкло, преграждаше стаята на две равни части. Вдясно имаше врата, направена от същото стъкло.

Жена на средна възраст, с прошарени коси и едро тяло, вдигна глава от пулта пред нея.

— Я виж, кого довял вятърът — произнесе тя в малкия микрофон. Ръцете ѝ не се виждаха.

— Паша! — поздрави я засмяно Льончика.

Жената си придаде служебен израз.

— Пристъпете към металните детектори — нареди им тя. Зад гърба ѝ се виждаха две стоманени врати. И двете бяха затворени.

Търкот забеляза детекторите от двете страни на вратата. Когато ги приближи, отекна звук на аларма и червената лампа отгоре замига. Резултатът бе същия и при останалите.

— Приятелите ти са въоръжени. Моля извадете оръжията и ги поставете в сандъка — нареди жената. — В противен случай ще бъдете унищожени.

Една от плочите на стената под пулта се плъзна встрани и отдолу се показва широкото дуло на гранатомет. Под него имаше голям метален сандък.

— Девет — произнесе Паша.

— Направете каквото ни казва — посъветва ги Льончика.

Търкот погледна въпросително Яков.

— Осем.

Едрият руснак измъкна автомата изпод палтото си и го положи в сандъка. Търкот и Катенка го последваха. Докато стигне до „четири“ всички оръжия бяха вътре.

— Обратно пред детектора — заповяда Паша.

Отново преминаха през вратата. Този път алармата мълчеше.

— И ти се доверяваш на тези хора? — обърна се Паша към Льончика.

— В противен случай нямаше да съм тук — той извади една вносна цигара от кутията и я постави в сандъка. Капакът хлопна. Паша

се надигна и ръцете ѝ се показаха за първи път. В едната държеше цигарата, в другата — малък десантен автомат. Тя праметна ремъка на автомата през рамо, извади от джоба запалка и си запали цигарата.

Търкот познаваше оръжието. ЛК-74 беше великолепна изработка, умален вариант на прочутия ЛК-47 и стреляше с по-малките 5,45-милиметрови куршуми, които заради по-високата си скорост и въртеливо движение нанасяха по-сериозни поражения от бавните 7,62-милиметрови.

— От месеци не си се вясвал насам — рече укорително Паша. Тя вдигна голям плетен шал и заметна раменете си. Лъончика разпери ръце.

— Ах, Паша, нали знаеш какъв е животът на разузнавача. Непрестанно ни пращат насам-натам...

Търкот беше изненадан от внезапната промяна в поведението на Лъончика. Държеше се мило, като към близък човек.

— А, не — размаха пръст Паша. — На няколко пъти те търсих. Казаха ми, че си в Москва.

Стъклената врата се отвори с металическо изщракване.

— Уф, най-сетне — простена Лъончика, дръпна вратата, заобиколи зад стола на Паша и положи нежно ръце на раменете ѝ. — Паша, миличка. Да знаеш колко често си спомнях за теб. А и тези студени нощи...

— О, я престани. — Тя кимна към Яков. — Този го познавам. Той е от Четвърти отдел. Носеше се слух, че нещо се е случило със станция „Чьорт“.

— Взривили са я — потвърди Лъончика. — Всички са загинали.

Паша погледна уплашено към вратата за тунела.

— Те са все по-близо — произнесе уплашено тя.

— Кой *те*? — попита Яков.

Паша не му обърна внимание.

— Да знаеш, миличък, направо не издържам повече тук — обясняваше тя на приятеля си. — От тръбите често се чуват писъци. — Тя посочи вентилационната шахта в ъгъла.

— Задава се по-голяма опасност — възрази Лъончика. — Трябва да влезем при архивите. — Той бръкна под ризата си и извади окачен на верижка ключ. Паша извади същия ключ от деколтето си. Двамата се отправиха към срещуположните ъгли на стаята, където на стената

бяха монтирани еднакви контролни кутии. Всеки вкара ключа в процепата, Лъончика преброи до три и ги завъртяха едновременно.

— Ако допуснем дори най-малката грешка — обясни Лъончика на останалите, — архивите ще бъдат изгорени.

Стоманените врати се плъзнаха встрани и зад тях се показва голям асансьор. Влязоха и петимата и Паша натисна бутона за затваряне на вратите.

Търкот почувства лека безтегловност, когато се понесоха надолу.

— На каква дълбочина отиваме?

— Осемстотин метра — отвърна Паша.

— Кой отговаря за това място? — бе ред на Яков да пита.

— Аз — рече Лъончика. — Службата по събиране на информация за пришълците е била създадена веднага след края на Втората световна война. Вие си имахте Четвърти отдел, но той е само прах в очите на ръководството. Тук, в КГБ, не вярваме никому. Както всъщност и в ГРУ — добави той и погледна Катенка. — Три организации и всяка се пази от останалите. Голяма конспирация. Постепенно обаче се уверихме, че пришълците продължават да действат сред хората и тогава ограничихме до минимум числото на посветените. — Той погледна усмихнато Паша. — След дълги години на подозрителност и чистки май посветените останахме само аз и Паша. Дори сегашният директор не знае нищо за архивите.

Кабината спря с леко разтърсване. Вратата се отвори, сякаш ги подканваше да пристъпят във влажния, мрачен и зле осветен коридор.

— Вярно, че ни орязаха бюджета за поддръжка — оплака се Лъончика. — Малкото, дете го измъквам, отива за алармените инсталации. — Той спря и се огледа. — Насам.

Вървяха около петдесет метра по коридора.

— Колко още? — попита Катенка.

— Архивите са много по-дълбоко — обясни Лъончика. — С асансьора е най-лесната част. Тепърва ще се поизпотим.

— Има ли още врати и инсталации?

— Не — отговори Лъончика. — Ние сме... — Той не довърши изречението. Катенка измъкна светкавично подострено пластмасово шило за лед и с точно премерено движение го заби в шийната артерия на Паша. От раната шурна светла кръв. Без да губи време, жената

дръпна малкия автомат от пръстите на ранената Паша и го насочи към тримата мъже.

— Нали ти казах! — извика Лъончика на Яков. — Казах ти да не... — гласът му замлъкна, когато Катенка изстреля един откос право в лицето му.

Търкот стоеше неподвижно, загледан в двете тела на пода.

— Защо го направи, Катенка? — попита Яков със смесица от гняв и отвращение.

Жената държеше автомата насочен към Яков, но Търкот не се съмняваше, че ще го простреля, ако направи и най-малкото движение, за да спаси приятеля си. Тя поклати глава.

— Вече не си ми нужен, другарю, така че, моля те, не ме ядосвай с въпросите си.

С крайчеца на окото Търкот забеляза, че зад гърба ѝ Паша се размърдва. Лежеше в локва от кръв, но ръката ѝ се местеше трескаво.

— А ми каза, че ѝ вярваш! — произнесе Търкот по-силно, отколкото бе необходимо. — Руска свиня!

— Млъквайте и двамата — Катенка местеше дулото от единия към другия. — Нищо не разбирате вие! Като изгубени в тъмнината деца сте.

Яков се извъртя и сграбчи Търкот за пешовете на палтото.

— Не смей да ми говориш така, американско лайно!

Търкот забеляза, че Паша държи нещо малко и черно. Тя вдигна капачето му с палец и отдолу се показа червен бутон. Майк вече знаеше какво ще последва и почти бе готов да предупреди Катенка, но дисциплината в него взе връх над всичко останало.

С последни усилия на замиращото съзнание Паша си наложи да натисне бутона. Един след друг избухнаха взривовете, поставени по протежение на асансьорната шахта. Надолу по коридора отекна още една експлозия. Бяха се озовали в капан.

Катенка изкрещя като побесняла, завъртя се и изпразни целия пълнител в бездиханното тяло на Паша. Куршумите се забиваха беззвучно в трупа или рикошираха с искри от каменния под. Яков използва този момент да атакува, като запрати Търкот право в Катенка. Майк, подготвен за това, се извъртя във въздуха и сграбчи дулото на автомата в момента на стълкновението. Той изруга сподавено, когато

дланта му едва не залепна за нагорещената цев, досущ както бе станало преди няколко месеца в Германия.

Майк изтръгна оръжието, а Яков сграбчи Катенка отзад и я прикова към стената. Избухна и последният взрив, от който в кабината на асансьора се посипаха едри бетонни късове. Тунелът се изпълни с прах, който още повече ограничи видимостта.

— Какво си ти? — извика Яков на жената, която се гърчеше в ръцете му.

Търкот доближи автомата до слепоочието ѝ, но тя не му обърна внимание. Яков разреши проблема, като изви силно ръката ѝ. Жената изсъска, но се усмири.

— Ако продължаваш да се опъваш, ще ти счупя ръката — предупреди я руснакът. — Казвай за кого работиш!

Катенка се обърна и плю в лицето му. Изведнъж по тялото ѝ преминаха конвулсии и очите ѝ се затвориха. Тя се строполи на земята. Яков коленичи до нея и опипа шията ѝ.

— Господи! Мъртва е!

— Как го направи? — попита Търкот.

Яков не го чу. Гледаше натъжено жената.

— А аз ѝ вярвах. Жалко...

Търкот също коленичи до трупа на Катенка. Повдигна единия клепач и почувства, как под пръстите му нещо се измества. Контактна леща. Под нея имаше кървавочервени зеници.

— *Онези, които чакат.*

Яков кимна.

— Разбрали са за архивите. Лъончика ги е залъгвал от години, а ние взехме, че я доведохме право при тях. — Яков се надигна и доближи тялото на Паша. Извади шилото, взе пистолета и няколко малки осколочни и заслепяващи гранати от колана и ги разпредели между двамата. След това покри лицето ѝ с шала.

Търкот се изправи и погледна часовника. В известен смисъл инцидентът с Катенка му бе вдъхнал нови надежди, защото означаваше, че са на правилен път. Това, което им беше нужно, се намираще в Русия.

— Да вървим — той пое навътре в коридора. Яков го последва, а зад тях останаха само трупове.

Полковник Толин чакаше търпеливо, докато хората му разчистваха асансьорната шахта. Веднага щом привършиха и се отдръпнаха, той се надвеси над отвора и освети дъното с мощен прожектор. През облаците прах се виждаше таванът на кабината, засипан от бетонни парчета.

Толин беше полковник от ГРУ, разузнавателния отдел на руската армия. Двамата с Катенка работеха заедно от доста години и нямаха тайни помежду си, макар полковникът да бе неин подчинен. Катенка го бе инструктирала да остане отвън и да се намеси само при нужда, но разрушаването на асансьора не беше обсъждано между двамата като възможност и сега той не знаеше как да постъпи.

Полковникът носеше окачена с ремък през шията малка метална кутия. Той я отвори и включи копчето, което задействаше миниатюрния екран. Екранът се раздели и от двете страни изгря по една светеща точка. Левият край на екрана показваше хоризонталните координати, а десният — вертикалните. Обектът, който се засичаше с помощта на прибора, бе силно радиоактивен изотоп.

— У кого са плановете? — попита Толин.

— У мен — един млад инженер си проправи път между тежковъоръжените барети, които заобикаляха командира, коленичи до него и разгърна плановете на пода. — Само че са стари. Не зная кога за последен път са нанасяни корекции. Подземните тунели нерядко преминаваха от една организация в друга.

Толин не му обърна внимание. Извади молив, надникна в прибора и нанесе точката на пресичането на съответното ѝ място.

— Къде е това?

— В северна посока, на около триста метра. Дълбочината е осемдесет метра. Този тунел за щастие е отбелязан. По-надолу се пресича с друга галерия. Съвсем близо е до мястото, което ви интересува.

— Можем ли да слезем долу? — попита Толин.

— Няма да е лесно. Има един таен проход под Арсенала, а оттам... — инженерът млъкна, осъзнал, че говори на себе си. Толин вече бе тръгнал.

*Зона 51, авиобазата Нелис
10 часа до разрушението*

Дънкан отново рееше поглед из пустинята през прозрачната стена на скакалеца.

— Преди да отлетя за Египет, трябва да свърша още една дребна работа — обясни тя на Муалама. — Има един човек, с когото ми се ще да разменя няколко думи. Казва се Вернер фон Сеект.

Муалама кимна.

— Чувал съм за него. Бил е с немската група, посетила през 42-ра Голямата пирамида, откъдето взели аирлианската атомна бомба.

Дънкан го погледна изненадано. Информацията все още бе строго секретна.

— Откъде знаете?

— Бил съм на много места през изминалите години — отвърна безгрижно Муалама. — Включително и в пирамидите. Уверен съм, че сър Ричард Бъртън е знаел за онова черно ковчеже.

Болницата на авиобазата вече се виждаше. Пилотът насочи скакалеца към въртолетното летище.

— Но защо го е запазил в тайна?

— Дал е дума. Научих много неща за него, като посетих местата, където е бил и той. Накарали са го да обещае, че ще го запази в тайна. Но сигурен съм, че в ръкописа ще намерим повече информация.

Дънкан поклати глава.

— Ах тези англичани, с техните разбирания за чест.

— Честта не е лошо нещо — възрази Муалама. — Може да се окаже най-важното достойнство по пътя към истината.

Дънкан се канеше да отговори, но в този момент скакалецът се приземи.

— Е да вървим.

*Великденският остров
9 часа и 50 минути до разрушението*

Слънцето огря скалните склонове на Великденския остров, разкривайки призрачна сцена. Няколко от съществата, които стражът

бе пленил на борда на „Вашингтон“, бяха мъртви. По заповед на стража роботът-биоманипулатор бе проверил жизнените им функции, забивайки метална игла в телата. Нямаше никаква реакция. Другите обекти даваха повече надежди — дърпаха се в напразни опити да се освободят от оковите си и викаха за помощ.

Ала вниманието на стража бе съсредоточено върху една конкретна групичка от живи същества. Биоманипулаторът я приближи, поклащайки се върху стоманените си крака, и камерата му проследи равномерното повдигане на гърдите. Очите на образците бяха отворени, но погледът им бе изцъклен, насочен право към заслепяващите лъчи на слънцето.

Стражът отчете това като положителен признак и нареди на биоманипулатора да махне оковите. Дори и след това мъжете и жените — десет на брой — продължиха да лежат неподвижно, без да забелязват, че са свободни.

А междувременно стражът стартира нова команда и разпрати необходимите разпореждания.

Един по един хората се надигаха и пристъпваха несигурно. Един не можа да се справи, препъна се, тупна и остана да лежи неподвижно. Още двама последваха примера му, но другите седем се държаха. Започнаха да се движат с трескави движения, но скоро неколцина от тях също паднаха.

След три минути всичките лежаха неподвижно. Бяха мъртви.

Но стражът се беше сдобил с важна информация. Той разпрати нови заповеди до своите роботи, произвеждащи нановируси.

Мозъкът на Кели продължаваше да съществува, макар тялото ѝ да гъмжеше от различни нановируси. Мозъкът ѝ бе свързан със стража посредством един златист псевдопод от уплътнено електромагнитно поле и тя получаваше информация от него по същия път, който стражът използваше, за да черпи от нея нужните му сведения.

Докато следеше изпитанията, които се провеждаха с членовете на екипажа на „Вашингтон“, по бузата ѝ се търкулна една сълза — единственият външен признак, че още е жива.

Кели имаше повече възможности отпреди да прониква в различни части от базата данни на стража, тъй като компютърът на пришълците сега бе зает от сложната задача да подава серия от

команди до нановирусите, да възстановява ефективните модели, да разрушава ненужните и дефектните и да конструира нови.

Сълзите по бузите ѝ се смесваха с потта, която се стичаше от челото ѝ, докато тя бе съсредоточила всичките си сили в оформянето на една единствена мисъл — нищо повече от опит за кратка команда, която остана незабелязана сред многобройния лабиринт от сведения и разпореждания. Мисловният ѝ импулс потъна сред морето от безброй подобни, вливайки се в единния поток.

*Авиобазата Нелис, Невада
9 часа и 40 минути до разрушението*

Дънкан разглеждаше мислено лицето на стареца, докато чакаше лекарствата да го върнат в съзнание.

— От толкова отдавна ни лъжеш — поде тя без предисловия, след като той отвори очи. — Някога въобще казвал ли си истината?

— Казвал съм ви повече истини, отколкото предполагаш — отвърна фон Сеект.

— За Копието на съдбата истината ли каза?

— Да.

Дънкан не знаеше дали да му вярва, но причината да дойде отново тук бе друга.

— За да влезеш в СС... беше подложен на изпитание, нали?

Фон Сеект не отговори и тя извади един лист.

— Накарах да изследват кръвта ти и да я сравнят с тази на хибридите — агентите на СТААР. Открихме следи от извънземен генетичен материал. Сега ще говориш ли?

— Нима го има... след толкова много години? — зачуди се фон Сеект.

— Откъде се е взел?

— Направиха ми една инжекция, когато встъпвах в редовете на СС. За да ме пречистят, да ме върнат към корените ми — така ми обясниха тогава. Обвиняваш ме, че лъжа, а нацистите лъжеха за всяко нещо. Говореха за чистота на расата, а на практика вършеха точно обратното. Историците кой знае защо често подминават този факт от нацистката история. Това го измисли Лист. Да, пак той. Имаше един

сътрудник, Ланц, някога бил монах. Ланц беше основал група, която се подвизаваше с прозвището Орден на новите тамплиери.

— Тамплиери? — прекъсна го Муалама. — Чувал съм, че рицарите тамплиери^[1] имали нещо общо с историята на кивота. Тогава те...

Дънкан скрита Муалама под леглото, след това лекичко поклати глава.

— Разкажи ми за Ланц — обърна се тя към фон Сеект.

— Ланц беше от Виена, града който създаде Хитлер. Като малък мечтаел да стане рицар тамплиер, но тъй като позакъснял за тази възможност, на осемнадесетгодишна възраст постъпил в цистерцианския^[2] манастир на Светия кръст. Около година по-късно написал трактат за споходило го видение от времето на Кръстоносните походи. В него се описвал могъщ войн, който се сражавал със странно същество, наподобяващо звяр. Според Ланц това била метафора на борбата между чистокръвния представител на истинската арийска раса и нечистата човешка природа. Монасите оценили възгледите му като еретични и го изгонили от манастира, след което той основал свой собствен орден и избрал за символ свастиката. Купил замък в Долна Австрия, над който развял червено знаме с пречупен кръст върху него. Освен това твърдял, че расово чистите екземпляри притежават електромагнитна и радиационна сетивност, която им придавала особени способности.

— Като „изтребителите фу“ и стража-компютър? — попита Дънкан.

Фон Сеект разпери ръце.

— Всичко това го знам от разкази. Повтарям само каквото съм чул и чел. Не зная какво точно е имал предвид Ланц. Двамата с Хитлер се срещнали за първи път през 1909 г. Засичали се още няколко пъти след това. Един интересен факт — когато през 38-ма нацистите завзели Австрия, Хитлер забранил Ланц да бъде публикуван. Лист и Ланц имали силно влияние върху Хитлер, но когато се издигнал, той престанал да ги слуша.

— И в какво по-точно се изразявало влиянието на Ланц върху Хитлер? — попита Дънкан.

— Ланц се занимавал с това, което сега интересува и теб. Опитвал се да разбере миналото. Интересувало го всичко до най-

ранните дни от зараждането на човешката цивилизация. Той разделял първобитните хора на две групи. Арийци и човекомаймуни. Първите, разбира се, били светлокожи, руси, синеоки и съсредоточавали в себе си всички достойнства и добродетели. Другите били измет. Образът на арианката, насилвана от нечистокръвни човекомаймуни, е един от често срещаните пропагандни трикове по времето на Хитлер. Ланц създал таблица, с чиято помощ подбирал кандидатите за създадения от него орден. В нея се давали показатели за цвета на очите, кожата и косата, дори за размера и формата на черепа. Нарекъл своята система Rassenwertigkeitindex^[3].

Фон Сеект изкриви устни в презрителна гримаса.

— Внушавали на младите хора да се кръстосват само с жени от тяхната расова принадлежност, но от най-древни времена се знае, че не бива да се вярва на жените. Жените са източник на световното зло, госпожице Дънкан.

— Спести ми лекцията и карай по същество — прекъсна го Лиза.

— Това са фактите — отговори фон Сеект. — По-късно подобни принципи са били използвани при формиране групите на СС.

— Откъде в СС са се сдобили с аирлианска кръв?

Фон Сеект повдигна рамене.

— Предполагам, че от някое от съществата хибриди. Помня, че ми инжектираха съвсем незначително количество.

— Но достатъчно, за да останат следи и след петдесет години. Дали пък това не е причината да си още жив? Докторите не могат да си обяснят как болестта не те е надвила досега.

— Може би — въздъхна фон Сеект. — Не зная. Тогава бях толкова млад и...

— Не започвай пак с лъжите — прекъсна го Дънкан. — „Мисията“ ли управляваше Хитлер?

— Никой не можеше да управлява Хитлер. Предполагам, че „Мисията“ — чрез Лист или Домека — му е дала първоначалния тласък. Но той отиде твърде далеч. Ето Хес например — той беше верен приятел и съратник на Хитлер, негов съкилийник, дори съавтор на „Майн кампф“. Но когато през 41-ва видя накъде вървят нещата, избяга в Англия. Досега никой не е могъл да обясни защо го е направил. Аз ще ти кажа защо. Търсеше *Онези*, които чакат. Нуждаеше се от помощ, за да спре Хитлер.

— Но защo в Англия? — обади се за първи път Муалама. — Защо ще търси хибриди точно там?

— Не зная — отвърна фон Сеект. — Хес беше идеалист, Хитлер — опортюнист. Когато Хес кацнал в Англия, открили в дрехите му малка спринцовка. Интересно, по-късно този факт не се споменава. Все си мисля, че е носел образци от кръвта, която използваха в СС за пречистване.

— Чела съм, че в спринцовката имало отрова — за Хес, в случай че мисията му се провали.

Фон Сеект се изсмя дрезгаво.

— Но никой не знае каква е била целта на неговата мисия, нали? Защо тогава си мислят, че в спринцовката е имало отрова? — Фон Сеект поклати глава. — Безумни времена бяха тогава. Хитлер прати експедиция чак в Тибет, за да търси останките от гиганти, които според него живели някога на Земята. Нашият всемогъщ Фюрер се вслушваше в съветите на окултисти и медиуми, според които зимата на 41-ва нямало да е студена и не се налагало зимна екипировка за войниците на Източния фронт. Но историята показва каква фантастична грешка бе това. Зимата на 41-ва бе една от най-студените за последните двадесет години и елитът на германската армия бе погубен сред снеговете на Русия. Нима се усъмнихме тогава? Не. Продължихме да воюваме и да вярваме. Вършихме ужасни неща, изпълнявахме нечовешки заповеди и смятахме, че сме на правия път. Подчинявахме се безпрекословно. Властта в СС бе съсредоточена в ръцете на дванадесет офицери, които се срещаха редовно в един манастир край Февелсбург. Химлер им беше председател.

— Дванадесет? — повтори Дънкан и кой знае защо се сети за „Меджик-12“. — Да не са били Водачи?

— Не зная. Навярно.

— Във Февелсбург имаше ли извънземен страж?

— О, не мисля. Всъщност, не съм съвсем сигурен, че са се срещали там. Така се говореше. През цялата война Хитлер и СС все търсеха нещо.

— Но какво? — попита Дънкан.

— Вероятно къде е попаднало истинското Копие на съдбата — отвърна фон Сеект. — Хитлер знаеше, че то е ключ. Ключът към нещо всемогъщо. Фюрерът мислеше, че става въпрос за оръжие и се

надяваше то да му осигури власт над цялия свят... — Фон Сеект въздъхна. — Но така и не откри своето Копие.

— Питам те още веднъж — посочи го с пръст Дънкан. — Каза ли ми всичко, което знаеш за Копието?

— Да.

— И смяташ, че е в Русия?

— Да.

— Да вървим — обърна се Дънкан към Муалама.

— Накъде се разбързахте? — попита фон Сеект.

— Не е твоя грижа — отвърна Дънкан и спря при вратата. — Един последен въпрос. По твое настояване попречихме да излети корабът-майка, но тогава ти работеше за „Мисията“. Значи дори те не биха желали двигателят на кораба да заработи, така ли?

Фон Сеект кимна.

— Работех за „Мисията“, когато бях съвсем млад. Бяха ни внушили, че двигателите не бива да се включват при никакви обстоятелства.

— Защото от космоса дебне заплаха — произнесе Дънкан.

— Така е написано и така се предава от далечни времена в „Мисията“.

[1] Орденът на рицарите тамплиери (от фр. temple — храм) е основан в Йерусалим около 1118–1119 г. Смятали се за воините на Христа, призвани да бранят Светите земи (Божи гроб). По-късно се занимават с търговия и лихварство. През 1312 г. по заповед на папа Климент V орденът е забранен. Забраната се предшества от процеси срещу ордена, вдъхновени от френския крал Филип IV Хубави. — Б.ред. ↑

[2] Католически монашески орден, основан през 1098 г. Първият манастир на ордена е в Цисторциум (близо до гр. Дижон, Франция). По-късно (през 12 век) цистерцианците започнали да се наричат бернардинци (по името на св. Бернар, реформатор на ордена). — Б.ред.

↑

[3] Индекс за расова пълноценност. Б.ред. ↑

19.

Зона 51

9 часа до разрушението

Когато часовникът на стената започна да отброява деветия час, синята линия, съответстваща на „хищния нокът“ върху главния екран на Куба, се пресече с червената линия на „Страцида“. Майор Куин и Кинсейд наблюдаваха събитието от дъното на залата, надявайки се двата обекта да продължат по предварително следваните траектории.

— Колко още? — обърна се Куин към Кинсейд.

— Ами... около минута.

В стаята се възцари тишина. Всички погледи бяха вперени в екрана, върху който се изписваше информацията, предавана от Космическия център, разположен дълбоко под Скалистите планини.

Екранът премигна за кратко, докато приемаше корекциите в ситуацията.

Двете линии се изместиха заедно на около два сантиметра в източна посока.

Пунктираната линия, сочеща предполагаемата траектория на „Страцида“, изчезна.

— Закъсахме — промърмори Кинсейд.

20.

Околностите на Великденския остров 8 часа и 30 минути до разрушението

Капитан Холс бе заобиколил и бе поел западно от мястото, където предполагаше, че са разположени корабите на Американския военноморски флот. През цялото време поддържаха радиомълчание, прослушвайки ефира на различни честоти, но изглежда нищо не се беше променило в съотношението на силите около острова.

Капитанът знаеше, че американците могат да го засекат на радара, но се надяваше, че ще успее да се доближи достатъчно, за да разтовари тези лунатици с техните надуваеми моторници, преди някой да е отскочил насам, за да провери какво става.

Но ето че островът почти се виждаше, а наоколо нямаше и следа от военен флот. Всъщност, капитанът само предполагаше, че островът е там отпред, зад непрогледната завеса на щита.

— Изглежда не очакват посетители — подметна той, изправен на мостика. Лъчите на изгряващото слънце падаха косо върху океанската повърхност.

— Ще бъдем допуснати — отвърна безизразно Паркър.

Внезапно в небето над тях отекна грохот. Един Ф-14 прелетя съвсем ниско, описа широк завой и отново се насочи към тях.

— Те няма да ни спрат — обяви невъзмутимо Паркър. Холс наблюдаваше приближаващия се самолет. Пилотът поклати крила.

— Мисля, че иска да говори с нас — рече капитанът. Насочи се към радиорубката, но Паркър неочаквано му препречи пътя.

— Не. Никой не може да ни спре. — Той посочи кръжащия изстребител. — Тези хора дръзнаха да нападнат аирлианците. Те убиха Аспасия. Ние няма да разговаряме с тях!

— В такъв случай съветвам те да изкараш хората си на палубата и да им наредиш да подготвят лодките. Защото пилотът горе вече е известил където трябва за появата ни.

Паркър напусна мостика, без дори да погледне през рамо. Не след дълго прогресивистите наизлязоха на палубата и започнаха да надуват лодките си. След като ги спуснаха и се подредиха около „Южна звезда“, десетина от тях се отделиха от образувания конвой и се насочиха право към черното поле. Изтребителят се спусна съвсем ниско в бърснещ полет между лодките и щита, но хората вътре сякаш не го забелязваха.

— Включи радиото — нареди Холс на радиста. — На приемане...

Разнесе се пукот, следван от глас с металически тембър:

— До неидентифициран кораб, тук „Торн“, кораб от блокадният флот на Обединените сили около Великденския остров. Незабавно променете курса на деветдесет градуса.

Холс вдигна микрофона.

— Тук „Островен бриз“. Разбрано. Променяме курса на деветдесет градуса.

Гласът изгуби служебния си тон.

— С кого говоря?

— Аз съм капитан Холс от „Островен бриз“. Разбрах ви, изпълнявам заповедта.

— Капитане, говори капитан Норис. От тридесет минути опитваме да се свържем с вас. Кой, по дяволите, са тези хора в малките лодки, за които ни предаде пилотът?

— Аз не отговарям за тях — рече Холс. — Тълпа прогресивисти, тръгнали да се поклонят на своя всемогъщ компютър.

— Божичко, човече, никой от вас си няма понятие какво става тук! Трябва да ги спрете незабавно!

— Казах — не отговарям за тях.

— Според морския закон те са пасажери от вашия кораб и в момента животът им е изложен на опасност.

— О, какво толкова? — завъртя глава Холс. Той погледна през стъклото на кабината. Първите надуваеми лодки вече приближаваха щита. — Ще се ударят в щита, ще отскочат назад и ще се върнат обратно. Те си мислят... — Холс млъкна, забелязал, че от щита се подава нещо. — Това пък какво е, мътните го взели?

Приличаше на черен облак, но менеше формата си непрестанно, сякаш бе живо.

— Пълен напред, дясно на борд — нареди Холс. Носът на кораба започна да се измества бавно в посока към острова. Холс вече различаваше фигурата на Паркър, изправен в една от първите лодки.

— Аз изчезвам от тук — разнесе се гласът на пилота по радиото и в потвърждение изстребителят направи остър завой и започна да се отдалечава от щита.

— Какво става? — извика Холс.

— Не зная — отговориха по радиото. — Прилича на същото, което сполетя „Джордж Вашингтон“.

Холс премигна уплашено. Беше виждал кадри със самолетоносача по телевизията. Знаеше, че не може да става и дума за сравнение между неговата тенекия и мощния авионосец.

Черният облак се спусна ниско и покри хората в лодките. Докато корабът извиваше встрани, Холс забеляза, че екипажите на лодките са завладени от паника. Някой се свличаха на пода.

— Измъкни ни от тук, кормчия — произнесе той по вътрешната уредба, макар да не се съмняваше, че в машинното изстискват и последната капчица мощност от двигателите.

Изведнъж хората в първите лодки започнаха да се изправят. Холс вдигна бинокъла и го насочи към тях. Отново забеляза Паркър, по този път Водача гледаше право към „Островен бриз“. Тялото му потръпваше конвулсивно, но очите му бяха неподвижни и сияеха със същата безумна светлина, на която Холс бе станал свидетел неведнъж по време на пътуването. Холс завъртя настройката, но внезапно пръстите му застигнаха неподвижно. Кожата върху лицето на Паркър се белеше, сякаш под повърхността ѝ се криеше някакво друго живо същество. Холс огледа другите хора в лодките — навсякъде картината бе подобна. Една от жените вдигна ръце и дръпна провисналите остатъци, а под тях шурна кръв. Жената разкриви уста в писък, който Холс не можеше да чуе. Тя се олюля и падна зад борда.

Един мъж в съседната лодка се удряше в гърдите и викаше. Той се строполи на пода и започна да ритя, но после утихна.

Черният облак беше изчезнал, но Холс забеляза, че гумената повърхност на лодките е покрита с тъмен слой, който сякаш се движеше на вълни. Той насочи вниманието си отново към челната лодка. Паркър движеше окървавените си устни, сякаш издаваше нареждания на хората в съседните лодки. Холс свали бинокъла. Две от

лодките смениха курса и поеха към „Островен бриз“. Останалите продължиха към щита.

— Увеличете скоростта! — извика Холс в рупора към машинното.

Холс знаеше, че леките, снабдени с извънбордови двигатели надуваеми моторници могат да го настигнат без особено усилие. Нямаше никакъв начин да им се изплъзне. Той насочи бинокъла си към най-близката от преследващите го лодки. Върху лицето на човека, който стоеше изправен в нея, бе разцъфнала злорада усмивка.

Изведнъж се разнесе грохот и над палубата прелетя изстребителят — толкова ниско, че едва не закачи една от мачтите. От лявата му страна бликаше огън и Холс долови пронизителния вой на високоскоростната самолетна картечница. Едрокалибрените куршуми вдигаха фонтани от пръски, които се приближаваха към предната лодка. Внезапно лодката и екипажът попаднаха под един откос и всичко се превърна в кървав водовъртеж. Когато изстребителят се издигна нагоре, във водата вече нямаше нищо.

Холс отново премести бинокъла. Въпреки че бяха станали свидетели на кървавото меле, екипажът от втората лодка не се беше отклонил и на сантиметър от курса. Сега вече тя беше само на триста метра от борда на кораба и приближаваше с бързи темпове. Хората вътре разглеждаха „Островен бриз“ с мрачни и решителни изражения.

Изстребителят се върна за втора атака и резултатът бе същият. Холс, който наблюдаваше всичко през бинокъла, видя как един от хората в лодката бе улучен от двадесетмилиметров куршум, с размери на малък снаряд. На гърдите на нещастника зейна грамаден кървав кратер и тялото му прелетя над петнадесет метра, преди да цопне във водата.

— Проклет да съм — възкликна Холс след ужасяващата сцена.

Радиото изпука и от говорителя се разнесе познатият глас:

— Говори капитан Норис. Следвайте настоящия курс, докато забележите моя кораб. Ще изпратим група да ви посрещне. Разбрано ли е?

— Прието и разбрано — въздъхна Холс.

Москва

8 часа и 30 минути до разрушението

— Лоша работа — поклати глава Яков.

Майк Търкот гледаше към отрупаните наред тунела отломки. Бяха се отдалечили на около километър от мястото на престрелката, където тунелът извиваше плавно наляво и се спускаше надолу. През целия път нямаше нито една странична врата или разклонение. Бяха разровили първото срутване, предизвикано от взривовете, и това им бе струвало безценни минути. Ето че им предстоеше още едно подобно усилие.

Без да разменят и дума повече, двамата се наведоха и започнаха да разчистват натрошените късове. Работата продължи около час и накрая Търкот пръв даде знак за почивка. Яков се присъедини към него и извади от джоба си винаги пълната си с водка манерка. Той отпи жадно и я подаде на Майк, който отказа.

— Подозираше ли, че Катенка е от *Онези*, които чакат? — попита Търкот.

Яков въздъхна и едва тогава отговори.

— Ако съм имал някакви подозрения, нямаше да я допусна толкова близо до себе си, нито пък щях да я оставя да действа зад гърба ми.

— С други думи, не си я подозирал — поклати глава Търкот. — Интересно защо? Нали ти ми изнесе цяла лекция за ползата от недоверието?

Яков мълча доста време, преди да отговори.

— Тя ме прельсти. — Той вдигна ръка, в знак, че не е свършил. — Не само с хубостта си — макар че имаше на какво да се наслади окото, а с това тук. — Яков се блъсна в гърдите. — Толкова години търчах насам-натам, скитах се по света. Мислех, че съм безсърдечен човек, но явно няма такъв на Земята. И ето че Катенка ми влезе под кожата — сигурно затова ти завиждах малко за доктор Дънкан. Е, не го признавах и пред себе си. Има една стара руска поговорка, че ако не ти дава покой нещо в другите, по-добре погледни вътре в себе си. Виж, не се вслушах в нея и ето докъде я докарахме. Попаднахме в капан.

— Време е да се измъкваме — заяви Търкот.

Търпението на полковник Толин се изчерпваше бързо. Беше коленичил до военния инженер, който отново се ровичкаше в разгънатите на земята планове, а отзад неспокойно пристъпваха двадесетината барети. Не беше предполагал, че под Москва може да има толкова тунели и проходи, останали от последната война.

— Накъде? — попита Толин за трети път, откакто бяха спрели. От челото на инженера се стичаше пот, няколко капки паднаха върху картата.

— А-а, хм, мисля, че трябва да се върнем до последното разклонение и оттам да тръгнем надясно, а не наляво, както направихме.

— Мислиш, значи — повтори Толин и си погледна часовника. Катенка му бе наредила да я следва на не повече от пет минути, а ето че сега от часове не можеше да я открие. Имаше лошото предчувствие, че събитията не са се развили според предварителния план. Той изруга полугласно и погледна назад. — Да се връщаме.

В полет

8 часа до разрушението

— Какво искаше да кажеш за рицарите тамплиери? — попита Дънкан. Скакалецът летеше на височина 12 000 метра над Атлантическия океан и вече доближаваше бреговете на Африка.

Професор Муалама бе изпаднал в необичайно за него мълчание, откакто бяха напуснали болницата на авиобазата Нелис. Дънкан го остави на спокойствие, защото тя също имаше нужда да премисли информацията, получена от фон Сеект. Куин я бе осведомил, че Търкот не отговаря на сателитния телефон, което допълнително подхранваше безпокойствието ѝ.

Муалама изпружи дългите си крака напред.

— Според мен отговорът е скрит в ръкописа на Бъртън. И ние като него събираме късчета от истината. Само че той е посветил целия си живот на това.

— Какви късчета?

— Като например легенди и митове, които всъщност са нещо съвсем друго. Трябва, също като Бъртън, да разберем кои свършват в

миналото и кои продължават до наши дни. Каква е връзката между тях, ако съществува такава, и докъде води всичко това. Ето на какви въпроси трябва сега да си отговорим.

— Но защо Бъртън е пазел в тайна заниманията си? — попита Дънкан.

— Вече ви казах. Дал е обещание да не говори за онова, което са му показали. А и в онези дни светът не е знаел нищо за пришълците, нито е бил изправен пред катастрофа.

— Имал е късмет — въздъхна Дънкан. — Да се надяваме, че ще се справим по-добре от него, защото не ни остава още много време.

Зона 51

7 часа до разрушението

Капитан Билъм бе разгънал върху голямата маса в заседателната зала карта на света.

— Това ли е районът на действие? — попита усмихнато сержант Грег Болц.

— Можем и да го смалим.

— Как? — намеси се в разговора Куин, който току-що бе влязъл, придружен от майор Ремик, пилот на една от совалките.

— Дънкан лети за Кайро, а Търкот е в Москва. — Билъм постави по един пръст на всяко от споменатите места. Той се обърна към майор Ремик. — Колко дълго можете да останете във въздуха?

— Ако не пипам приборите за управление, ще увиснем над земята дотогава, докато отново ги докосна.

Билъм събра двата си пръста.

— Значи ако спрем тук, над Черно море, ще бъдем по средата на пътя между Дънкан и Търкот и много по-близо до всеки от тях, отколкото сме сега. — Той потърси с очи Куин, за да види реакцията му.

— Готови за път — нареди Куин, но докато вървяха към вратата, им махна да спрат. — Още две неща. Вашата екипировка за САПО е натоварена на борда. Добавих от себе си един пакет с интересно съдържание.

*Кратерът Нгоро-нгоро
6 часа и 30 минути до разрушението*

Двете тела в прозрачните, изпълнени с кехлибарена течност цилиндри, бяха напълно оформени. Лексина ги разпозна по очертанията, макар главите и на двамата да бяха скрити от черни шлемове, от които излизаха множество кабели и тръбички с хранителни разтвори.

Само преди часове бе присъствала на смъртта на Коридан и Гергор — другари от незапомнени времена. А ето че сега ѝ предстоеше да наблюдава раждането им. Оставаше да бъде осъществена само още една стъпка.

Лексина извади двете Ка^[1]-огърлици, които бе свалила от умиращите си другари. Тя застана пред цилиндъра с Коридан и пъкна медальона във вместилището на пулта. Съвпаднаха идеално. Пултът се озари от златисто сияние, което означаваше, че в момента спомените и личността, кодирани в медальона, се записват върху чистия като бял лист ум под шлема.

След няколко минути сиянието отслабна. Кехлибарената течност започна да напуска цилиндъра. Лексина отвори вратата и свали шлема от тялото, след това подхвана новия Коридан и внимателно го положи на пода.

Коридан пое със свистящи гърди въздух и отвори очи.

— Добре дошъл отново, стари приятелю — посрещна го Лексина.

*В близост до Великденския остров
6 часа и 30 минути до разрушението*

„Анзио“ беше ракетен крайцер от клас „Тикондерога“ с управляеми ракети на борда. Построяването му бе струвало един милиард долара, а основното му предназначение бе да оказва огнева поддръжка и да отбива атаките срещу самолетоносача и групата, към която бъде назначен. Задача, с която — имайки предвид трагичната участ на „Вашингтон“ — ракетоносецът не се бе справил успешно.

След провала бойният дух на екипажа бе спаднал до най-ниската възможна точка, а положението допълнително се бе влошило, когато на борда започнаха да пристигат първите оцелели от катастрофата на „Вашингтон“.

„Анзио“ вече беше получил едно бойно отличие във войната срещу айрлианците, след като с помощта на бомба с ядрен заряд бе унищожена базата на „изстребителите фу“ северно от Великденския остров.

Когато от командването в Пърл Харбър бе пратено съобщение да се пригответи ракета с атомен заряд, която да бъде изстреляна срещу острова, екипажът посрещна новината с облекчение и радост. Тези чувства бързо се смениха с униение, когато стана ясно, че близо две хиляди моряци от „Вашингтон“ са останали на острова в плен на стража и сега ще трябва да стрелят по тях.

Както бяха постъпили в случая с базата на „изстребителите фу“, оръжейните специалисти на борда на кораба отвориха една от ракетите „Круз“ от типа ВГМ-109 „Томахоук“ и започнаха да разглобяват сложната насочваща система.

Капитанът на „Анзио“ изпрати съобщение до „Спрингфилд“ да се пригответят за действие.

В отговор на командата, която бе успяла да подаде в системата, микроскопичните машини, проникнали в тялото на Кели Рейнолдс, започнаха да го напускат, като изминаваха пътя по кръвоносните й съдове до иглата, въведена в шийната й вена, откъдето излизаха навън.

Когато и последният микроробот си тръгна, частта, която все още беше Кели Рейнолдс, бе далеч по-голяма и силна от жената, спуснала се преди дни в подземията на Рано Као. Тя все още поддържаше телепатична връзка чрез златистия псевдопод със стража, но тази връзка бе значително по-слаба, защото от известно време компютърът бе прехвърлил отговорността за контрола над нея върху микророботите в тялото й.

Възвърнала донякъде свободата си, Кели се опитваше да постигне нещо повече.

[1] Ка — в Древен Египет съществува концепцията за Ка — двойник на човека, носител на неговата личност както в света на живите, така и в отвъдния свят. Медальоните на Коридан и Гергор съдържат тяхната Ка и е тяхна помощ те продължават съществуването си в нови тела. — Б.ред. ↑

21.

Москва

6 часа до разрушението

Не за първи път Яков и Търкот бяха обсъждали възможността срутването да е по-голямо, отколкото са възможностите им да се справят с него. Търкот си даваше сметка, че отреденото им време неумолимо изтича, но отдавна бе приучил ума си да се съсредоточава върху непосредствената задача. Ръцете му бяха разкървани от острите краища на отломъците, които повдигаше и отнасяше назад с машинални движения, но той не обръщаше внимание на болката. Бяха прокопали нещо като тунел в тунела, с дълбочина четири-пет метра. На няколко пъти камъните под краката му се бяха размествали, които го навеждаше на мисълта, че не е изключено същото да сполети и тези отгоре. Вътре в тунела беше тъмно и се налагаше да работят пипнешком.

Търкот познаваше добре възможностите на тялото си и границите, отвъд които би могъл да го тласка. Предполагаше, че ще издържи най-много още три часа, преди да се наложи да спре за почивка. По-нататък щеше да е все по-трудно, заради болките в мускулите и наранените пръсти. Но най-голямата грижа бе липсата на вода. В подобни условия двамата с Яков щяха да издържат не повече от два дни в тунела.

Търкот си погледна часовника и осъзна, че за неговите сънародници този период е още по-къс — не повече от пет-шест часа.

Ако не намерят ключа.

Кайро, Египет

5 часа и 30 минути до разрушението

Пристигането на Дънкан и Муалама в Кайро не остана толкова незабелязано, колкото биха искали. Въпреки ранния час хиляди зяпачи

се бяха стекли край летището, за да зърнат с очите си легендарния извънземен кораб при неговото първо посещение в Кайро. Дънкан би предпочела да се приземят непосредствено пред Сфинкса, но египетското правителство не им бе разрешило и бе поискало да кацнат на летището.

Дънкан нямаше никаква представа по какъв начин се е разпространила новината за пристигането им, но предполагаше, че е дело на КИСПП. Още щом се приземиха, двамата излязоха навън, изпълнени с желание колкото се може по-скоро да потеглят за платото Гиза. В колата, която ги очакваше, седеше председателят на Египетския върховен археологически съвет и Муалама го позна веднага. Двамата се бяха срещали на няколко конгреса, но досега не бяха разговаряли. Доктор Хасар имаше мрачен и навъсен вид.

— Хайде, качвайте се бързо в колата — подвижна им той през отворения прозорец и посочи полицаите, които едва задържаха тълпата.

Дънкан и Муалама се мушнаха при него и Хасар кресна на шофьора да тръгва. Докато приближаваха вратите на летището, Муалама подаде ръка на чиновника.

— Доктор Хасар, приятно ми е да се срещнем отново.

Хасар се направи, че не забелязва ръката му. Той чукна с пръст по стъклото.

— Бронирано е. Наложил се да помоля мой приятел от Министерството на отбраната да ми отпуснат колата. — Той посочи тълпата. — Да не мислите, че са тук заради скакалеца? Вече се разнесе слухът, че искате да слезете в тунелите под Сфинкса. Сами виждате какво е мнението им по въпроса.

Дънкан бе предупредена, че ще попаднат право в гнездото на осите. Знаеше за нежеланието на египетското правителство да се допускат изследователски екипи в историческите паметници в страната, особено когато ставаше дума за чужденци. Не бяха рядкост и случаите на атаки срещу туристи от групи мюсюлмански фундаменталисти.

— А вашето мнение какво е? — изстреля направо Дънкан.

Хасар изглеждаше изненадан от неочакваната атака.

— И моето е същото. Но не защото мисля, че е светотатство да се отварят гробници, както смятат мюсюлманите.

— А тогава защо?

— Защото е загуба на време.

Муалама се извърна на седалката.

— Но открай време се знае, че под Сфинкса съществуват неизследвани тунели и кухни.

— Да, така е — кимна Хасар. — Една японска изследователска група го доказва съвсем наскоро с помощта на специално пригодно за целта радарно устройство. Откриха голяма кухня в южна посока, съвсем близо до Сфинкса.

— Знам за подобна на северната страна — добави Муалама. — Прилича на тунел, който върви от север на юг и минава под статуята.

— Съмнявам се — бе коментарът на Хасар.

— Аз пък се питам какво може да има между лапите — рече Муалама.

— Плочата, която лежи там, е поставена по-късно. От римляните. Всъщност, вие го знаете.

— Мисля, че там долу се намира Залата на познанието — заяви Муалама.

Хасар въздъхна.

— Залата на познанието? Видението на Кейси? О, това са брътвежи на безумец.

— Вярно е, че теориите му не допадат на много учени. Но в тях определено има нещо — не се предаваше Муалама.

— Ах! — изстена Хасар и се плесна по челото.

Муалама разбираше неприязненото отношение на Хасар, той самият в началото бе посрещнал по същия начин теориите на Кейси. Едгар Кейси беше американец, роден в Кентъки в края на деветнадесети век и умрял в годината, в която свършила Втората световна война. Смятаха го за един от най-великите физици на века, макар изследванията му извън областта на физиката да бяха предизвикали смесени чувства на насмешка и негодувание сред специалистите.

— Кейси е бил искрен привърженик на мита за Атлантида — продължи Муалама. — А ето, сега всички знаем, че митът е действителност.

— Все още няма емпирични доказателства за съществуването на Атлантида — тросна се Хасар.

— Но разполагаме с изявленията на професор Нейбингър по въпроса — контрира Муалама. — Каменните плочи от Бимини и историята на аирлианците.

— Нейбингър бе под влиянието на стража — произнесе непреклонно Хасар. — Готови сте да повярвате на всяка негова дума, а в същото време КИСПП изпраща оцелелите членове на „Меджик-12“ пред съда?

Предградията на Кайро се изнизаха зад тях и трите големи пирамиди вече се виждаха на отсрещния бряг на Нил. Сфинксът бе притиснат в пространството между пирамидите и реката.

Муалама не се предаваше.

— А как ще обясните кораба-майка? Ами скакалците? Аирлианците на Марс?

— Не е необходимо да ги обяснявам, също както не вярвам, че е съществувал остров Атлантида. — Хасар забодя пръст в гърдите на професора. — От дълги години едни хора ме притискат да им разреша разкопки под Сфинкса.

— Какви хора?

— От някаква организация, която възхвалява Кейси и го смята за истинския... истинския... — Хасар размаха ръка, неспособен да открие подходящата дума. — Аз си имам задължения. Цялото това плато — той вдигна ръка към прозореца. — Имате ли представа какъв сериозен проблем е градското замърсяване на старините? Кайро е толкова близко. Знаете ли колко много хора пристигат тук, изпълнени с налудничави идеи и нови хипотези? И всеки иска да му позволим да прави разкопки и да провежда опити. Други настояват да им бъде разрешено провеждането на религиозни ритуали в Голямата пирамида, включително и човешки жертвоприношения на самия връх! Представяте ли си с какви откачалки си имам работа! Мислят си, че пирамидата е портал към един по-добър свят...

— Но Кейси действително е предрекъл наличието на тайна камера под Голямата пирамида — прекъсна тирадата му Муалама. — Същата онази, която са открили германците през Втората световна война. С бомбата вътре. И която е била преоткрита по-късно от Едмъндс. Та вие сте бил там! Помислете само, Кейси е разказвал за тази камера далеч преди германците.

Хасар нямаше никакво намерение да отстъпва и на крачка от позициите си.

— Съвпадение и нищо повече. И други са изказвали хипотези за тунели и камери под пирамидата, някои дори са се потвърдили. Лесно е да се правят предсказания. Но защо не споменавате и другите предсказания на Кейси — тези, които не се сбъднаха?

Муалама избегна отговора на този въпрос.

— Аз вярвам — рече натъртено той, — че под Сфинкса се крият важни находки.

Колата спря. Големият сфинкс се издигаше точно пред тях — загладеното му от вятъра и времето лице бе осветено от прожектори.

Навън бе съвсем тихо, само в далечината се чуваше тътнежът на големия град. Дори туристите си бяха отишли. Дънкан спря и се загледа в неразгадаемото изражение върху лицето на грамадната статуя.

— Искам да си изясним едно нещо още сега — заговори Хасар. — Не споделям първоначалното решение на моето правителство да сътрудничи на КИСПП. Не съм съгласен, че вие двамата трябваше да бъдете допуснати тук.

— И защо не сте съгласен? — попита Муалама.

— Защото е опасно — отвърна Хасар. — Знаете какво се случи преди няколко години в Долината на царете с една туристическа група. Тукашните фундаменталисти не обичат да приказват. Първо стрелят.

— Страхът никога не е бил добър съветник — натърти Муалама.

— Вие сте преди всичко учен — каза Хасар. — Ето защо не разбирате.

— Какво искате да кажете?

Хасар го погледна, сякаш разговаряше с безумец.

— Говоря за пришълците. За самата идея, че съществуват. Тя въздейства на умовете. Вас ви вълнува, защото го разглеждате като възможност да надникнете в миналото и да го сравните с представите си. Но археолозите и антрополозите са малцинство в този свят. Обикновеният човек живее с всекидневните си проблеми. Не го интересуват миналото и бъдещето. Ето защо отказва да повярва. Затваря си очите и обръща гръб. Но не само това. Ами религията? Имате ли поне малка представа какво проповядват всички големи религиозни институции през последните месеци? Как отговарят на

доказателството — на очевидното доказателство, че пришълците съществуват? Че нашата планета е била база на извънземни в продължение на десет хиляди години? Че аирлианците са стъпили на Земята преди Христос, преди Мохамед и Буда?

Дънкан и Муалама се спогледаха.

— Не, нямам — призна професорът.

Дънкан знаеше, но предпочете да замълчи.

— Нямате. А знаете ли какъв е броят на самоубийците от последните месеци? Казвали ли са ви, че е нараснал неимоверно? Че култовете никнат като гъби? Вчера четох за един новообразуван, който „почитал“ Лицето от Марс? А после идва ред на тези, които се боят — от пришълците и тяхното отмъщение. В Рим цари паника. Папата направи изявление, в което с много думи не казва всъщност нищо съществено. А и какво да каже? Ако има Господ, следователно той е създал и аирлианците. Дали тогава Синът Божи ги е посещавал, за да им отнесе благата вест? Имат ли си пророк като Мохамед, който да им покаже правия път? Ако е така, къде стоим ние в картината? Какво ще стане с връзката ни с Бога? Мнозина вярват, че идването на аирлианците е всъщност Второто пришествие Христово. Представяте ли си, доктор Дънкан, как са погледнали тези хора на убийството на Аспасия? Тъкмо те са двигателната сила на прогресивисткото движение. Добре, да забравим католицизма, той не е доминираща религия в тази част на света. Нека ви кажа как гледа на събитията ислямът. Подобно на ангелите и демоните от християнската вяра, в Корана се говори за нечовешки същества като Ал-Малак и Ал-Джин. Ал-Малак са създанията на светлината. Ал-Джин пък са се появили преди човека. В Корана е написано, че Мохамед бил изпратен да проповядва както сред човеците, така и след Ал-Джин.

— Всяка свещена книга си има свои чудновати същества — произнесе примирително Муалама. Близостта на Сфинкса му действаше потискащо. — Ангели, демони, дяволи.

— Истина е — съгласи се Хасар. — Но за мюсюлманите написаното в Корана е закон. Как сега да си обяснят появата на пришълците? Ако това са митичните Ал-Малак, тогава силите на КИСПП са атакували божествените ангели. Ако са Ал-Джин, това означава, че са дяволи — но в Корана се казва, че дори Ал-Джин могат

да бъдат спасени. Предводителят им се нарича Ал-Иблис и на различни места го описват или като демон, или като ангел.

— Доктор Хасар — намеси се Дънкан, — може би, ако...

— Слушал съм изказването на професор Муалама — прекъсна я Хасар. — Миналата година, на общоафриканския конгрес. Темата ви, ако не ме лъже паметта, беше силата на митовете и легендите. Но нима не разбирате? Това, което става тук, в Египет, се случва и по целия свят. Ангели и демони. Прогресивисти и изолационисти. — Хасар тупна с крак по каменната плоча, на която стояха. — Тук вече не става дума за преследване на чисто научна цел! Става въпрос за различни миогледи — вашия и техния!

— КИСПП получи разрешение от вашето правителство да бъдем допуснати тук — припомни Дънкан.

— КИСПП *беше* получил разрешение! — поправи я Хасар. — Знаете ли, че в Ню Йорк е бил застрелян Стърлинг?

Дънкан кимна. Докато летяха насам беше разсъждавала върху това коя от вражеските формации носи отговорност за убийството или то е работа на религиозни фанатици.

— Имаше и други политически убийства — продължи Хасар. — Това принуди нашето правителство да преосмисли становището си. Засега молбата ви е отложена за преразглеждане.

— Какво означава това? — пристъпи напред Дънкан.

Хасар повдигна рамене.

— Означава, че е сложена в папката с още стотина подобни молби, които никога няма да бъдат одобрени.

— Но ние сме тук в израз на добра воля... — заговори Дънкан, но Хасар я прекъсна.

— И в израз на същата добра воля аз ви посрещнах лично. Опитах се да ви обясня, че това, което искате да правите, е като да пъхате пръчка в гнездо на разярени скорпиони. Че рискувате твърде много заради малко или нищо. Под Сфинкса няма нищо. Нищо, разбирате ли? — Хасар извади една снимка от вътрешния джоб на самото и я подаде на Муалама. Дънкан се надвеси над рамото на професора. Видя избеляла черно-бяла фотография. Двама мъже с тропически шлемове под яркото слънце, застанали почти на мястото, където сега стояха Дънкан и Муалама.

— Направена е през 1922 г. — обясни Хасар.

— И?

Хасар посочи дясната лапа на Сфинкса.

— Тези двамата отворили вратата, която и вие искате да отворите. И намерили празно помещение.

— Ще наема местни работници, за да преместят плочата — заяви решително Муалама.

— Моля ви — Хасар се пресегна и сграбчи Муалама за ръката. — Моля ви, не го правете.

— Трябва. — Професорът постави големите си черни ръце върху раменете на Хасар. — Ще се постарая да запазя целостта на Сфинкса. Но трябва да видя с очите си. — Той бръкна в раницата си и извади скиптъра. Наклони го към Хасар така, че рубинените му очи засияха.

Макар и неохотно, Хасар трябваше да признае, че е заинтригуван.

— Какво е това?

— Ключ — обясни кратко Муалама.

Хасар го взе и премери на ръка теглото му.

— Откъде го взехте?

— От кратера Нгоро-нгоро.

— От кратера Нгоро-нгоро? — повтори учудено Хасар. — Някой го наричат Райската градина. И се въргалияше просто така, в тревата?

— Не.

Хасар не бързаше.

— Беше в един саркофаг. Върху саркофага имаше плоча.

— А какво имаше в саркофага?

— Скелет на аирлианец — Муалама си взе скиптъра.

Хасар въздъхна и премести поглед към Нил. За Дънкан не беше скрит, нито необясним конфликтът, който бушуваше в душата на египетския чиновник. Посветил целия си живот на изследване и пропагандиране на великата древна история на неговата страна, сега той бе изправен пред необходимостта да я замени със съвсем нови и неочаквани факти.

— А копие намирано ли е долу? — попита тя.

Хасар сбърчи чело.

— Моля?

— По време на Втората световна война. Дали е имало копие в Голямата пирамида?

— Не.

— Къде е Каджи? — продължаваше с въпросите Дънкан.

— Не познавам никой с такова име — Хасар се надигна. — Та както ви казах, не мога да ви разреша да правите разкопки в този район.

— Няма да си тръгнем така лесно — закани се Муалама.

— Предупредих ви. Докоснете ли и едно камъче на платото, ще ви държа лично отговорни.

Марс

5 часа до разрушението

Стоманените ракоподобни клещи се заровиха в песъчливата марсианска почва и удариха нещо твърдо, но не беше скала. Информацията беше предадена мигновено до подземния контролен център и всички роботи преустановиха работа.

Последва нова команда и роботите започнаха отново да копаят, но далеч по-предпазливо. Скоро под лъчите на далечното слънце се показа черна метална стена, скрита от него в продължение на много хиляди години. Краищата на металната плоча бяха разкъсани и назъбени от някаква неистова сила.

Сантиметър по сантиметър, стъпка по стъпка, роботите разчистваха мястото на катастрофата.

Москва

5 часа до разрушението

Пръстите на Търкот драскаха по плочата, опитвайки се да я задържат, когато тя неочаквано се изтърколи *напред*. Беше толкова изтощен, че трябваше да изминат няколко секунди, преди да осъзнае какво означава това. Той се изправи, пренебрегвайки остриите болки в гърба, и погледна напред. Тъмнината бе все тъй непрогледна. Търкот вдигна ръце и заопипва пред себе си.

— Хей, излязохме — викна той на Яков, доловил лек полъх по лицето си. — Идвай насам!

Руснакът го чу, захвърли камъка, който носеше, и се пъхна обратно в тунела. Колкото повече напредваше, толкова по-тясно му ставаше. Уплаши се, че ще се заклепти, също както тогава, в Афганистан, когато попаднаха в засада. Напъна с яките си плещи и дочу звук на разпарящ се плат. Издиша, за да смали гръдния си кош и се оттласна, доколкото намери от какво, с крака. Изведнъж се промуши от другата страна и тупна на пода. Докато Търкот му помагаше да се изправи, тунелът, който бяха прокопали, внезапно се срути, отрязвайки пътя на светлината.

— Тук електричеството явно е прекъснато — промърмори Яков.

— Прекъснато, казваш — повтори саркастично Търкот. — Излишно е да питам — не разполагаме с никаква светлина, нали? За такова нещо никога нямаше да получиш значка на добър бойскаут.

— Всеки отговаря за себе си — рече Яков. Изведнъж в ръката му блесна ярка светлина. — Да вървим — той насочи миниатюрното фенерче към тунела.

След десетина минути трябваше да вземат първото решение. Тунелът се разклоняваше на два ръкава. Яков огледа всеки от тунелите. Лявото разклонение беше по-тясно и слизаше надолу, дясното запазваше размерите си и вървеше равно.

— Е? — попита Търкот.

— Да хвърлим монета? — предложи Яков.

— Аз предлагам да изберем левия. Все си мисля, че архивите ще са надолу.

— Има логика — съгласи се Яков и се приведе, за да не одраска темето си в ниския тунел. Продължиха навътре, но само след няколко крачки спряха. Яков заяви, че дочул шум отляво. Освети наоколо и долу проблеснаха няколко чифта очи.

— Плъхове — подметна той на Търкот.

Но Майк бе забелязал нещо друго.

— Я прегледай стената.

Яков отново насочи светлината встрани. Стената вече не беше бетонна, а метална. Намираха се в нещо като голяма желязна тръба с диаметър близо метър и седемдесет. Въздухът беше влажен, а по стената имаше ръжда.

— Прилича на канализация — изсумтя Яков.

— Я да се размърдаме.

— Дали не трябваше да хванем другия... — Яков млъкна, когато под краката му неочаквано се разнесе зловещо скърцане. Двамата погледнаха надолу, накъдето руснакът бе насочил светлината.

— О, мамка му... — успя да изпсува Яков, забелязал, че по металната повърхност пълзят пукнатини по-бързо, отколкото можеше да ги следи с очи. Той се огледа за нещо, за което да се хване, и в същия миг тръбата под него поддаде.

Краката му пропаднаха и веднага се удариха в друга извита тръба, която бе разположена под известен ъгъл спрямо първата. Опита се да забави движението, но в същия момент отзад го застигна Търкот и двамата продължиха да се хлъзгат надолу, все по-бързо и по-бързо, докато тръбата зае почти вертикално положение.

Полковник Толин изруга. Бяха стигнали само на двеста метра от източника на радиосигнала, когато светещата точка на екрана му отново започна да се движи — първо хоризонтално, а след това и вертикално, при това с невероятна скорост. Наложиха се да смени мащаба на екрана, за да я следи.

— Ще трябва да слезем още по-ниско — каза Толин на инженера, без да откъсва поглед от екрана, като се питаше как другите могат да се движат толкова бързо.

Не знаеше дали не е време да потърси още помощ. Беше наел двадесетина барети от охраната на Кремъл срещу доста солидна сума, осигурена му от Катенка. На всичко отгоре от известно време предавателят бе изгубил всякаква връзка с повърхността и това го притесняваше допълнително. Измъчваха го най-различни предположения. Или Катенка се е справила с другите и сега се прибира спокойно, или се е провалила и вече не се нуждае от него.

Независимо от всичко, задачата му беше да открие архивите и да премахне всеки друг, добрал се до тях.

22.

Великденският остров 5 часа до разрушението

Цели шест месеца са необходими на един изстребител Ф-17 „Томкет“, за да измине конвейерната линия от началния до крайния пост в калифорнийския завод за военна авиация „Грумман“. Микро и нанороботите от Великденския остров бяха съкратили този процес до два часа. За материал им служеха останките от самолетоносача „Джордж Вашингтон“, а готовите части се сортираха върху асфалтираната писта на острова.

Стражът координираше информацията, която бе получил от секретната мрежа на Министерството на отбраната, и я прилагаше при производството на детайлите. Точно сега вниманието му бе съсредоточено върху две от частите на самолета: радарната система АН/АПГ-71 И ракетите АИМ-54 „Феникс“, които се прикачваха под крилата.

Стражът изучи внимателно предназначението им, след което даде съответните разпореждания. Цял куп от работи се нахвърлиха върху частите, разглобяваха ги на още по-дребни детайли, след това се отправяха към най-високата точка на Рано Као. На върха отново ги сглобяваха, но с някои леки изменения.

Радарът АН/АПГ-71 бе монтиран върху триножник а до него от подножието на вулкана бе прекаран специален захранващ кабел. Само за петнадесет минути бе конструирана и радарната антена, която бе поставена върху въртяща се основа.

Веднага щом кабелите осигуриха необходимите пет киловата електроенергия, радарът се пробуди и започна да оглежда района около острова в диаметър от седемстотин километра. Макар останките от флота да бяха на цели триста километра в западна посока и отвъд извивката на хоризонта, радарната система ги засече още при първото завъртане на антената.

Ракетите АИМ-54 „Феникс“ бяха монтирани върху установки, насочени към морето. Ракетната система „Феникс“ е една от най-модерните във флотата на САЩ, като цената на всяка бойна единица надхвърля един милион долара. Обсегът ѝ е над сто километра, а бордовият компютър позволява да се откриват и прехващат бързо движещи се цели. Ракетата разполагаше с директна насочваща връзка със стража на острова и беше готова за изстрелване.

По брега, скрити в сянката на Рано Као, бавно пристъпваха хора и процентът на оцелелите от експериментите на стража нарастваше успоредно с усъвършенстване на микровирусния контрол над нервната им система.

Москва

4 часа и 58 минути до разрушението

— Яков? — Търкот приседна и се огледа. Гласът му проехтя, от което осъзна, че се намира в просторно помещение. — Ей, Яков?

Пързалянето в тръбата бе продължило необичайно дълго, но накрая подът под краката му бе изчезнал и той се бе стоварил върху твърда основа.

— Тук съм — гласът на руснака долетя отляво.

— Можеш ли да светнеш?

— Изпуснах фенерчето, когато изпаднах от тръбата — отвърна Яков. — Трябва да е някъде тук.

Търкот разпери пръсти и взе да опипва наоколо. Подът беше бетонен и влажен. Не беше пострадал особено при падането, ако се изключи болезненият удар от малкия автомат, чиято цев се бе забила в хълбока му. Той направи няколко предпазливи крачки в посоката, от която идеше гласът на Яков. Не знаеше на каква дълбочина се намират, но не беше никак малка, ако се съдеше по продължителното им спускане.

— Намерих го — обяви внезапно Яков. — Проклетата крушка е счупена. Чакай, трябва да има резервна в дръжката.

Малко след това мракът бе разсечен от тънък лъч светлина. Търкот се приближи до руснака. Стояха върху бетонен под, или по-точно — поправи се Търкот, когато лъчът на фенерчето озари една

масивна пружина, която се губеше в тъмнината отгоре — върху бетонния покрив на бункер. Търкот знаеше, че подобни убежища са разположени между гигантски пружини и противоударни амортизатори, с надеждата, че обитателите им ще оцелеят и при най-мощния атомен взрив. Той погледна нагоре и едва различи отвора на тръбата, от която бяха изпаднали — сигурно служеше за вентилационна шахта. Стените на подземието, където бе разположен бетонният бункер, бяха от грубо насечена скала. Между бункера и стената на подземната кухня имаше около три метра празно пространство.

— Насам — Яков му посочи нещо със светлинния кръг. Беше кръгъл металически люк с дръжка, която се подаваше на няколко сантиметра над покрива.

— Какво ще кажеш, да надзърнем ли вътре? — попита руснакът.

— Щом сме били толкова път.

Яков захапа края на фенерчето със зъби, клекна над люка, сграбчи дръжката и напъна мускули. Механизмът беше ръждясал. Едва при третия опит ръчката взе да поддава.

— Ако вътре има някой, вече знае, че сме тук — подхвърли Търкот.

— Че кой ще поиска да живее под земята?

Дръжката достигна крайно положение. Със съвместни усилия Яков и Търкот успяха да повдигнат капака. Яков освети отвора, а Търкот се наведе и погледна вътре. До пода, който бе на четири-пет метра под тях, водеше желязна стълба. Някъде отстрани се процеждаше съвсем слаба светлина. Търкот се наведе още и завъртя глава, но така и не успя да определи източника ѝ.

Той въздъхна, седна на ръба и спусна крака в отвора.

— Ще ти викна да слизаш, ако всичко е наред — рече той.

— Няма какво да викаш — отвърна Яков. — И без това ще съм зад теб. Къде другаде да ходя?

— Какво е това? — попита Толин. Бяха стигнали до края на бетонната шахта и встрани започваше друг, доста по-стар и занемарен тунел. Толин го освети, колкото да определи, че се спуска и извива

леко наляво. Той включи прибора за следене. Обектът бе под и малко встрани от тях.

— Но... това го няма на картата — отвърна изплашено инженерът. — Според схемата шахтата завършва тук.

— Е, излиза, че не си ми нужен повече — Толин се завъртя и дулото на автомата му опря в корема на инженера. Беше поставил пръст на спусъка. Лицето на нещастника пребледня.

— Не, недейте... ами кой ще ви изведе? Само аз имам карти...

Инженерът не можа да довърши, защото краткият откос го отметна назад към стената. Толин вдигна кутията с картите ѝ я метна през рамо.

— Сега вече са у мен — произнесе той, след това даде сигнал на баретите да го последват.

*Районът на Великденския остров
4 часа и 45 минути до разрушението*

Чувствителният радар на борда на „Анзио“ пръв засече лъча от АН/АПГ-71. Задействана бе автоматичната аларма и корабът започна да се отдалечава от острова. Екипажите на ракетните установки и оръдейните системи заеха местата си и останаха в състояние на бойна готовност, докато не стана ясно, че корабът не е заплашен от пряка опасност, нито подложен на ракетен обстрел.

— Какво, по дяволите, означава това? — обърна се капитан Брубър, командващ на кораба, към своя главен оръжеен специалист, лейтенант Грейнджър.

— Ако се съди по характеристиката на сигнала, радарът е с наземно базиране и не се движи. Той несъмнено ни засече, но при подобно разстояние на борда на „Вашингтон“ няма нищо, което да ни достигне.

— Затова пък имаше достатъчно оръжия, предназначени за унищожаване на приближаваща се ракета, нали?

— О, да — кимна Грейнджър. — Цял куп ракети „Сайдуиндър“, „Спароу“ и „Феникс“. Да не забравяме самонасочващите се ракети от въоръжението на кораба и, разбира се, зенитните оръдия.

Брубър се потърка замислено по брадичката.

— Което означава, че вероятно ще имаме проблеми при предстоящата атака?

— И аз така смятам, сър.

— Можем ли да надхитрим този АН/АПГ-71?

— Не, сър. Той е най-доброто нещо, с което разполагаше флотът.

— Лейтенант, и без вас го зная. Питам ви има ли някакъв начин да го надиграем? Защото ако няма, нашата „Томахоук“ няма да успее да свърши работата, за която я готвим.

Грейнджър помисли, преди да отговори.

— Сър, има една възможност. В края на краищата, този радар е наше дело. Мисля, че ще успеем да го надхитрим.

— Това исках да чуя. Някакви новини от „Спрингфилд“?

— Не, сър, но сигурно са получили съобщението ни.

— Добре. — Брубър погледна към хоризонта, отвъд който се издигаше щитът около Великденския остров. — Още малко и започваме.

Циан Лин, Китай

4 часа и 25 минути до разрушението

Че Лу застана зад Елек. Хибридът бе спрял в началото на тунела, който се спускаше към най-долното ниво на гробницата. Само на двадесетина метра навътре в тунела сияеше холографското изображение на аирлианеца.

— Разбра ли как да минем покрай него? — попита Че Лу.

— Зная само, че ще ни трябва ключ, който не е тук.

— Нима е толкова важно, че си заслужаваше смъртта на мъжете, които доведе с теб?

— Ако ключът не е тук, други ще го потърсят и намерят — отвърна равнодушно Елек. Той я огледа с кърваво-червените си очи. — А ти какво намери? Нещо, което да оправдае смъртта им?

— Не — поклати глава Че Лу. Надяваше се да не разбере, че го лъже.

— Всъщност, открих нещо — продължи замислено Елек. — Зная как да отворя вратата към външния свят.

Той се обърна и пое назад в тунела, Че Лу го последва, завладяна от любопитство.

Елек заобиколи няколко контейнера и спря пред най-големия. Точно пред него имаше шестоъгълно табло, разделено на множество малки шестоъгълни секции. Елек натисна няколко от тях в определена последователност, но толкова бързо, че да ѝ попречи да я запомни. Върху таблото изгряха светещи рунически знаци. Елек ги огледа и прекара ръка върху тях, сякаш свиреше на причудлив музикален инструмент.

Капакът на контейнера се отмести с грохот встрани. Че Лу неволно отстъпи назад. Елек се присъедини към нея. Привлечен от странния шум, до тях изникна и Ло Фа.

— Какво е това? — попита той и се облещи. — Прилича на металически дракон!

Грамаден сребрист механизъм, висок десет метра и широк четири, лежеше върху люлка от черен метал. Наистина приличаше на дракон, с дълга, извита шия и лъскаво тяло. Главата му бе увенчана с чифт рубинено-червени очи, които сияеха с отразена светлина. В разтворената му паст се виждаха два реда черни зъби. От тялото му стърчаха чифт малки, разперени криле, с обхват около два метра. Изглежда механичният дракон беше пострадал, защото върху левия му хълбок се виждаше продълговато черно петно, достигащо почти до основата на заострената опашка. Някъде по средата на петното сребрилата обшивка беше разкъсана и през отвора се виждаха жици и тръбички.

— Но това е Чи Ю — възкликна Че Лу. — Драконът, Господарят на юга, който се е сражавал с Ши Хуанчжоу!

*Платото Гиза, Египет
4 часа до разрушението*

Лицето на Сфинкса бе огряно от лунна светлина. През последните няколко часа професор Муалама бе наблюдавал как сянката на нощния хоризонт пълзи сантиметър по сантиметър към основата на лицето, но вниманието му всъщност бе съсредоточено върху пътя от града. Чакаше да се зададе Дънкан.

Беше открил каменната плоча, която предполагаше, че трябва да бъде повдигната. Намираще се в основата на дясната лапа. Ако разполагаше с необходимите инструменти, щеше да я повдигне и сам. Хасар бе потеглил за Кайро, след като Муалама отказа да се върне обратно с него. Дънкан също бе заминала, с надежда да установи час по-скоро връзка с КИСПП и да потърси съдействие заради промяната в решението на египетското правителство.

Муалама погледна часовника си и сигурно за стотен път завъртя глава към шосето. Направи няколко нервни крачки между лапите, чувствайки тежестта на скиптъра в раницата на гърба си. Спря при плочата и положи длани върху нея.

Пак погледна към пътя.

Това, което не забеляза, бе фигурата, която стоеше изправена върху храмовата стена, заобикаляща Сфинкса. Загърнатата в износено сиво наметало, фигурата не бе помръднала цяла вечер.

И тя като Муалама чакаше.

Районът на Великденския остров 4 часа до разрушението

Капитан Форстър бе обиколил всички помещения на борда и бе разговарял с членовете на екипажа, от които според него зависеше успехът на предстоящата операция.

В очите на повечето прочете съмнение, че някога ще успеят да се измъкнат невредими. Още бе жив споменът за трагичния край на „Вашингтон“ в скалите на острова. Щом онова, което се спотайваше там, бе в състояние да разруши цял самолетносач, какво оставаше за тях? Пък и всички помнеха с каква лекота „изтребителите фу“ се бяха разправили с „Пасадена“.

След като приключи обиколката — от сонарната сфера в кърмата до машинното отделение, разположено непосредствено до ядрения реактор — той се върна на мостика и отново си погледна часовника.

Оставаше още съвсем малко.

3 часа и 25 минути до разрушението

Лари Кинсейд разглеждаше с лупа новите снимки, направени от телескопа Хабъл. Лицето определено бе претърпяло промени през последните 48 часа. Той кимна на Форестър, който бе донесъл снимките в заседателната зала на Куба.

— Е?

— Черното петно представлява армия от роботи, високи средно по метър и осемдесет.

— И с какво се занимават?

— С изкопни работи — отвърна Форестър. — Тези четири купчини са от отломките, които са разчистили от горната част на Лицето. По преценка на нашите специалисти...

— Питам какво копаят? — повтори Кинсейд нетърпеливо.

Форестър му подаде друга снимка.

— Тази е последната. Изглежда са достигнали онова, което търсят, но още не са разчистили всичко на повърхността. Погледнете този малък участък в горния десен квадрант. Изглежда, че тук е разположена някаква конструкция от черен метал, от какъвто е направен и корабът-майка.

— Още един кораб? — попита Кинсейд със затаен дъх.

Форестър поклати глава.

— Не ми се вярва. Нещо друго ще е.

— Какво например?

— Още не знаем.

Кинсейд се опита да си представи какво може да се крие там, дори му хрумнаха няколко възможности, после осъзна, че всъщност повече се бои от тези, които не е в състояние да предвиди.

Москва

3 часа и 25 минути до разрушението

Намираха се във вътрешността на грамадния бетонен бункер, а коридорът се простираше в двете посоки с дължина над сто метра. На равни разстояния бяха разположени дебели извити метални подпори. Коридорът бе пълен със сандъци и озарен от светлината на дузина

крушки, провиснали на жици от тавана. Стълбата, по която се бяха спуснали, се намираще точно в центъра.

— Някой със сигурност е слизал тук от време на време да сменя крушките — рече Търкот. — Следователно има път нагоре.

Яков посочи вляво.

— Виж, там има врата. Дали пък Паша не е отговаряла за поддръжката?

— И това да са архивите?

— Да се надяваме, че са те. Не ми се ще пак да се спускам по тръбите. — Яков обърса прахта от близкия сандък. Надписът отгоре беше на руски. „Открито в германското Министерство на авиацията, 1945 г.“

Търкот се огледа и забеляза ръждясал лост, подпрян на един от сандъците.

— Я да видим какво има вътре. — Той пъкна острието на лоста между дъските и напъна. Дъсченият капак се надигна със зловещо скърцане и под него се показа дебела и гладка като стъкло повърхност, покрита с плътен слой прах. Търкот обърса с ръкав стъклото и се наведе да надзърне отблизо.

— О, по дяволите! — изруга той и се отдръпна назад. Стъкленият контейнер бе пълен с течност, в която плуваше грамадно черно око.

— Това ще да е близнакът на Окпашний — отбеляза невъзмутимо Яков. — На прав път сме.

Търкот отново се надвеси и огледа окото. Беше мъртво, по повърхността на сфероидното му тяло се виждаха следите от шевовете при аутопсията.

Търкот отвори и съседните сандъци. Вътре имаше дървени кутии с нацистки обозначения върху тях. Всичките бяха натъпкани с документация. Той вдигна една от папките и я прелисти. Още на първата страница се натъкна на рисунка на Окпашний.

— Как си с немския? — обърна се той към Яков.

— Горедолу.

— Можеш ли да провериш дали някъде не се споменава Копието?

— Ще погледна.

Докато Яков се ровеше из прашните папки, Търкот извади сателитния телефон. Знаеше, че няма да работи на такава дълбочина, но по-скоро по навик отвори капачето и го включи. Както и предполагаше в слушалката нямаше никакъв звук.

— Много странно нещо — долетя отнякъде гласът на Яков.

Търкот заобиколи няколко сандъка и спря при него.

— Какво откри?

— В тези документи се говори за старозаветен ковчег. — Яков извади една папка и я разтвори. Той плъзна поглед по първата страница. — Това е доклад от разузнавателна операция на СС.

— Къде?

— В Турция. — Устните на Яков помръдваха беззвучно, докато четеше. — През 42-ра. — Той отгърна на следващата страница и там се натъкна на фотография. — Въздушна снимка.

Търкот взе черно-бялата фотография. На нея се виждаше заснежен връх.

— Какво е това?

— Планината Арарат.

— Арарат. — Търкот бързо направи връзката. — Ноевият ковчег? — Той поклати глава. — Не е този, който ни интересува.

— Когато не знаеш какво точно търсиш — произнесе поучително Яков, — не пропускай нито една възможност. — Той разгледа внимателно снимката и чукна с пръст по единия ѝ край. — Това пък какво е?

Беше издължен предмет, който се подаваше от леда. Търкот имаше известен опит с разузнавателните снимки, но качеството на тази бе твърде ниско.

— Вероятно скална издатина.

— Или Ноевият ковчег?

— Какво общо има той с всичко останало, дявол го взел? — възкликна Търкот, но все пак пусна папката в чантата, която бяха взели от Паша. — Хайде, да се хващаме на работа. Трябва да открием Копието.

23.

Авиобазата Нелис 3 часа до разрушението

Часът преди зазоряване бе любимият на фон Сеект. Лежеше в леглото и гледаше към пустинята и далечните тъмни планини, над които блещукаха звезди. Звездите кой знае защо му напомняха за детството му в Южна Германия. Понякога дори му се струваше, че вижда преминаващия отгоре кораб-майка — в новините бяха споменали, че преобръщащият се кораб може да бъде забелязан с невъоръжено око, когато отразява светлина.

Фон Сеект си припомни първия път, когато бе видял кораба — сгушен в подземната кухня, която сега бе известна като Първи хангар на Зона 51.

Не беше изненадан, когато вратата на неговата стая внезапно се отвори, пропускайки светлина от коридора.

Нечия тъмна фигура прекоси осветения правоъгълник и застана до леглото.

— Направи го бързо — произнесе с хриптящ глас фон Сеект.

Фигурата не помръдна.

— Какво им каза?

— Казах им каквото ми беше наредено. Все неща, които знаят, или скоро ще узнаят. Точно толкова, колкото да продължат в правилната посока. Пратили са хора в Москва и на платото. Търсят същите неща, които търсехме и ние. Може би ще имат късмет.

— Късметът няма нищо общо с това — възрази фигурата. — Тук става въпрос за познания и сила, а нашите непрестанно нарастват.

— Щом сме толкова умни, защо се стигна до това положение? — попита фон Сеект и премести очи към пустинята. — Спести ми лекцията.

— Откриха ли Копието на съдбата?

— Не зная.

— Ами ключа, който ние търсим?

— Нямам представа. — Устните на стареца се разтеглиха в измъчено подобие на усмивка. — Задаваш твърде много въпроси за някой, чиито познания и сила непрестанно растели.

— Нямам време да си играя на надприказване. Знаят ли за старозаветния кивот?

— Търсят го в Гиза, както са правили много други преди тях. Няма причини да вярваме, че ще се справят по-добре от останалите.

— Мисля, че тук грешиш. — Непознатият извади малък прибор, опря го в устните си, прошепна нещо в него и го прибра. — Какво друго са намерили?

Фон Сеект все още гледаше към пустинята, но махна с ръка, за да посочи стаята си.

— Да ти приличам на някой, който е в постоянна връзка с Куба?

— Значи вече не можеш да бъдеш полезен никому.

— Решил си го още преди да дойдеш тук.

— Така е... — Последната дума достигна ухото на фон Сеект в същия миг, когато черното острие, излято от извънземен метал, проникна в черепа му и го уби на място.

Москва

2 часа и 50 минути до разрушението

От известно време се спускаха по нещо като широка спирала. Толин нямаше представа на каква дълбочина се намират, но предполагаше, че ако някой пусне в този момент атомна бомба над Москва, той ще е от малцината оцелели. Изглежда заобикаляха някакъв грамаден подземен комплекс и Толин се надяваше скоро да стигнат до целта.

Войникът, когото бе изпратил напред, го очакваше до отворена метална врата. Беше свалил автомата си и го държеше така, че да е готов за стрелба. Когато приближиха, даде им знак да пазят тишина. Толин го заобиколи и надникна, за да види какво е причинило безпокойството му. Това беше първата врата, която срещаша от доста време насам. Той насочи прожектора към тъмния отвор. Просторно помещение с висок таван и множество стърчащи от пода предмети. Бяха му необходими няколко секунди, преди умът му да възприеме

това, което виждаха очите — стотици мумифицирани тела, набити върху стърчащите от пода колове.

Подобно на привлечена от светлината пеперуда, Толин пристъпи бавно в помещението. Телата бяха като гора, не само отпред, но и двете му страни. Като млад офицер от ГРУ неведнъж го бяха командировали в Сибир, където бе посещавал множество лагери, но нищо от видяното там не можеше да се сравни с тази смразяваща картина.

Погледът му се фокусира върху един по-близък предмет и той видя масивно дървено кресло, завинтено за пода. На подложките за ръце и крака имаше кожени ремъци. Оставяли са жертвата да поседи в креслото и да се полюбува на гледката, осъзна Толин. Той вдигна глава. По тавана преминаваха релси, от които висяха вериги. Вероятно по тях телата са били отнасяни до предназначения им кол, след което спускани върху него.

Толин долови напрежението на скупчените зад него войници. Знаеше, че трябва да им заговори, да им нареди да се върнат обратно в коридора, но просто не можеше да помръдне. Опита се да различи отсрещната стена, но навсякъде се виждаха само изсъхнали тела. Сигурно бяха хиляди. Той огледа най-близкото. Лицето беше кафеникаво, мумифицирано, с изпъната върху черепа кожа, а голото тяло — сбръчкано и съсухрено. Нямахше никакви видими белези от насилие, ако се изключеше дървеният кол, върху който бе набито тялото — повече от достатъчна причина за бавна и мъчителна смърт, при мисълта за която Толин неволно потрепери.

След това забеляза нещо друго — беше дървена количка с някакъв металически механизъм отгоре. Не без усилие на волята пристъпи, за да я огледа отблизо. Върху долния рафт на количката бяха наредени еднакви по размер стъклени бутилки. От гърлата им излизаха тънки гумени тръбички и изчезваха в долния край на странното механично устройство. Надписите върху бутилките и апарата бяха на немски. От едната страна на количката беше изрисуван пречупен кръст. Толин разглежда устройството почти цяла минута, преди да се досети за какво служат приборът, тръбичките и бутилките.

За източване на кръвта.

Телата са били обезкръвявани почти до смърт, преди да бъдат набити върху коловете.

Но за какво е била необходима толкова много кръв? — питаше се той. Въпрос, на който очевидно нямаше да получи отговор. Той поклати глава, върна се при входа и кимна на баретите.

— Да тръгваме.

Излезе последен и затвори вратата зад себе си. Войниците го чакаха в коридора и пристъпваха неохотно от крак на крак. Настроението беше мрачно.

— Хайде, мърдайте — Толин посочи с дулото на автомата към другия край на коридора.

В полет

2 часа и 25 минути до разрушението

— Бурно е.

Сержант Болц гледаше между краката си към повърхността на Черно море — на осем метра под скакалеца.

Висяха съвсем неподвижно, след като бяха прекосили с максимална скорост Атлантическия океан, Средиземно море и част от територията на Турция. На борда имаше общо дванадесет души от специалната група, но теснотията се подсилваше от сандъците с екипировка и струпаното оръжие.

От външната страна на скакалеца все още беше привързан черният саркофаг, открит от Муалама в кратера Нгоро-нгоро. Вътре в саркофага бе поставена миниатюрната атомна бомба, осигурена от Куин по молба на Търкот.

— Така — произнесе многозначително капитан Билъм, докато разстиляше картата върху един от сандъците с боеприпаси. — Съберете се насам. — Хората го наобиколиха. — Време е да обсъдим различни варианти на действия, съобразно събитията в Москва и Кайро.

Циан Лин, Китай

2 часа и 25 минути до разрушението

Елек се бе скрил във вътрешността на Чи Ю — митичното чудовище от китайската легенда, като за целта бе развинтил капака непосредствено под опашката. Че Лу и Ло Фа останаха отвън. Все още не можеха да се начудят на металното чудовище. И двамата подскочиха уплашено, когато драконът внезапно се издигна над пода и увисна на няколко метра височина. Не беше никак трудно да си обяснят защо чудовището е вдъхвало такъв неизмерим ужас сред селяните в древни времена.

Шията се раздвижи и главата на дракона се наведе напред. След това тялото му се завъртя бавно по посока на часовниковата стрелка и след като описа пълен кръг, роботът отново се спусна на земята.

Капакът се отвори и Елек излезе.

— За какво ни е, ако си останем тук до края? — попита Ло Фа.

Елек го погледна пренебрежително.

— Няма да сме тук до края — отвърна той спокойно.

Москва

2 часа и 25 минути до разрушението

Най-сетне стигнаха края на тунела. Висока стоманена врата преграждаше по-нататъшния път и Толин вдигна ръка. Групата спря. Имайки предвид продължителността на спускането, вероятно бяха поне на километър и половина под Москва. Каквото и да се намираше зад тази врата, нямаше никакво съмнение, че ще е много важно.

Освен това импулсът върху екрана на проследяващия прибор сочеше, че тези, които търсят, също са вътре.

Кайро, Египет

2 часа и 15 минути до разрушението

Хасар дочу в просъница, че някой крачи из спалнята му и се размърда. Тъкмо седна в леглото, когато на гърдите му се появиха две яркочервени точки и го накараха да замръзне неподвижно. Виждаше само контурите на двамата мъже, които стояха с насочени към него

оръжия, и още една висока сянка, с дълго черно наметало. Тази, третата фигура, го уплаши далеч повече от въоръжените мъже.

— Ал-Иблис, изпълних каквото ми нареди! — извика Хасар и вдигна уплашено ръце. Беше нарекъл фигурата с името, което се шепнеше със страх из целия арабски свят. — Не им разреших да копаят.

— Не те питам за разрешението — отвърна Ал-Иблис. Имаше нисък, почти шепнещ глас, ала съскаше, сякаш бе говореща змия. — Защо не ми каза, че ключът е у тях?

Едри капки пот избиха по челото на Хасар.

— Не знаех, че това е ключът.

— Лъжеш — прекъсна го Ал-Иблис. — Ти си един глупак. Навърташ се тук, разпитваш за тайните на Акерските възвишения. Но дори не знаеш кой е Акер, нали?

Хасар бе смутен от въпроса — всички египтолози знаеха кой е Акер.

— Акер е божество с тяло на лъв, което охранява вратите на хоризонта и допуска слънцето на небето всяка сутрин, а вечер му позволява да си тръгне.

Ал-Иблис се изсмя, но в смеха му нямаше нищо човешко и зловещият звук предизвика болезнени тръпки по гърба на Хасар.

— Акер — божество? Той беше само един чиновник и дори не успя да се справи докрай със задачата, която му бе поставена.

Хасар седеше съвършено неподвижно, опитвайки се да овладее ужаса от съществуването, което се разхождаше пред него. Не можеше да различи лицето, скрито от черната качулка, но и не изпитваше никакво желание. Доколкото му беше известно, нито един смъртен не бе виждал лицето на Ал-Иблис. Личност, колкото прочута, толкова и легендарна из целия арабски свят, сведенията за която много западни разузнавателни служби бяха готови да купят за огромни суми.

Ал-Иблис внезапно пристъпи към треперещия Хасар.

— Нека бъде божество, щом така искаш. Свърши времето на шикалкавенето. Постави платото под военна охрана и не допускай никого там, каквото и да се случи. С неверниците ще се разправям аз. Ясно ли е?

— Да, господарю — отвърна покорно Хасар и сведе глава.

Москва

2 часа и 10 минути до разрушението

— Майк! — гласът на Яков отекна в бункера.

— Какво? — Търкот продължаваше да тъпче папки в кожената чанта, която се беше издула.

— Мисля, че го намерих.

Търкот изтича в средата на помещението, където Яков стоеше до един отворен сандък. Руснакът бе извадил от вътре метална кутия. Беше от стомана, но инкрустирана със злато и имаше черни закопчалки от добре познатия му аирлиански метал.

Яков вдигна кутията и я завъртя, оглеждайки я от всички страни.

— В придружаващите документи пише, че била открита в подземията на „Вилхелмщрасе“ 77, Берлин, на първи май 1945 г.

— Което означава?

— „Вилхелмщрасе“ 77 е адресът на Райхсканцеларията. Под нея се е намирал бункерът на фюрера.

— Където умрял Хитлер? — попита Търкот, макар вече да знаеше отговора.

Яков доближи кутията до ухото си и леко я разклати.

— Тежичка е, но вътре не помръдва нищо. Я да видим... — той изтри наслоения върху капака прах и отдолу се показаха някакви знаци. Не бяха старорунически, по-скоро китайски.

Търкот чукна върху капака.

— Имаше същия надпис върху обелиска в етиопската пещера, където открихме рубинената сфера. — Той си спомни превода на Нейбингър. — И същото име. Чинг Хо. Китайският изследовател, който през 656 г. пр. Хр. се отправил на пътешествие към Близкия изток и Африка. — Той дръпна закопчалките и повдигна капака. Вътре бе положено издължено острие от фино шлифован метал, дълго шестдесет сантиметра и широко десет в най-дебелата си част. Беше заострено в единия край и имаше отвор за дръжка в другия.

— Копието на съдбата — прошепна Търкот, докато вдигаше острието. — Сега трябва... — той млъкна, прекъснат от оглушителен взрив. Помещението се изпълваше с дим, някой бе хвърлил граната в основата на желязната стълба при входа.

Търкот пъкна Копието обратно в кутията, тикна я в ръцете на Яков и затича наляво, като пътем приготви автомата за стрелба. Той пушна няколко откоса слепешката назад и дочу свистене на куршуми, идващи от същата посока. Проснат по корем, Майк надникна предпазливо зад сандъка, който бе избрал за прикритие. През отвора в тавана се спускаха въоръжени мъже, облечени в маскировъчни униформи. Той се прицели, натисна спусъка и един от нападателите подскочи към стената, където се свлече бавно, оставяйки кървава диря.

Реакцията беше мигновена — върху сандъка се посипа залп от куршуми и наоколо се разхвърчаха трески. Търкот се притисна толкова плътно към бетонния под, че почувства как копчетата на ризата се забиват в плътта му.

Във възцарилата се тишина отекнаха няколко пистолетни изстрели — Яков се опитваше да му осигури прикритие. Търкот използва момента и започна да пълзи назад, отдалечавайки се от нападателите. След като смени позицията, той извади и приготви две от гранатите, които бяха взели от Паша. Едно от нещата, които бе научил от дългия си опит, бе, че попаднеш ли в засада, трябва да действаш светкавично и решително. В никакъв случай не бива да предоставяш инициативата в ръцете на противника или да оставиш ситуацията да се развива от само себе си.

— Яков! — извика той.

— Тук съм! — Руснакът беше някъде вляво и зад него.

— Стълбата след шест секунди по моя команда. Заслепяваща на пет.

— Готов съм!

— Давай! — извика Търкот и дръпна щифтовете на гранатите. След това ги метна, като се премери така, че да прелетят точно под тавана. После клекна, затвори очи и запуши уши с ръце.

Въпреки взетите мерки ушите му зазвъняха болезнено, когато гранатите избухнаха. Без да губи време, той скочи на крака и се затича към стълбата, като си прочистваше пътя със стрелба. С периферното си зрение зърна Яков, който тичаше в същата посока.

Няколко крачки преди стълбата ударникът на автомата щракна на празно. Търкот подскочи и започна да се катери чевръсто, като вземаше по две стъпала наведнъж. Наоколо свистяха куршуми, но той се

надяваше, че противникът е заслепен и стреля напосоки. Стигна върха и почти бе избутан отгоре от Яков, който се катереше след него.

Двамата се изтърколиха върху покрива на бункера. Търкот се пресегна да затвори люка, но Яков го стисна с яката си лапа.

— Почакай малко — изпъшка той и завъртя глава, показвайки, че се ослушва. С другата ръка извади две нападателни гранати, които напомняха на топчета за пинг-понг с кръглата си форма. Приблужи ги бавно към устните си и изтегли със зъби предпазните щифтове.

Долу някой крещеше неразбрано на руски. Отекнаха няколко автоматични откоса, последвани от приближаващи се стъпки. С рязко движение Яков метна двете гранати през отвора и хлопна люка. Зад металната преграда се разнесе приглушена експлозия и долетяха болезнени викове. Междувременно Яков си бе смъкнал колана и завързваше валчестата дръжка на люка така, че да не може да бъде отворен отдолу.

— Взе ли ключа? — попита Търкот.

Яков се тупна по гърдите.

— Пъгнах го вътре. В кутията си е.

— Сега какво?

— Щом има ток и въздух, значи има и път за излизане.

— Да не смяташ да катерим вентилационната тръба?

— Нека първо се поогледаме. — Яков скочи и закрачи към близкия край на бункера. Търкот го последва. — Трябва да знаеш едно нещо за руснаците. Решат ли да построят подобно нещо — той тупна с крак по бетонния покрив, — винаги ще предвидят и резервен изход.

Яков извървя още няколко крачки и спря толкова неочаквано, че Търкот се блъсна в него.

— Я виж. — Той освети дебела желязна тръба, която свързваше бункера с отсрещната стена. На мястото, където влизаше в скалата, имаше голям тъмен отвор. — Време е да напуснем това място — произнесе руснакът, стъпи върху тръбата с разперени ръце и я прекоси, като балансираше подобно на цирков артист.

Търкот изчака руснакът да стигне до другия край, сетне го последва.

24.

*Платото Гиза, Египет
2 часа до разрушението*

— КИСПП се бави с решението. Комитетът вече се председателства от Иванов, представителя на руската страна, а той не е човек с тежест. Сякаш всички са затаили дъх и чакат до отmine крайният срок с надеждата, че няма да се случи нищо.

Лиза Дънкан току-що се беше завърнала от Кайро. Откри Муалама на мястото, където го беше оставила — крачеше нетърпеливо между лапите на Сфинкса.

— Защо не поиска помощ от твоите хора?

Дънкан бе обмислила и тази възможност — да повика специалния отряд от Зона 51, но се безпокоеше, че египетското правителство ще реагира невъздържано срещу подобен акт на агресия на суверенна територия. Освен това не беше съвсем сигурна, че Муалама знае къде точно иска да отиде и какво възнамерява да прави там. Кой знае защо при всичките им разговори археологът бе пропуснал да опише конкретно какво представлява тази Зала на познанието.

— Седим в една лодка и всеки от нас се бои да не я преобърне... — оплакваше се Дънкан, но неочаквано вдигна глава и втренчи поглед над рамото на Муалама. — Кой, по дяволите, си ти?

От мрака зад гърба на професора бе изникнала тъмна фигура, загърната в дълго наметало.

— Името ми е Каджи. — Лицето на стареца бе като карта на пустинята, кожата му беше тъмнокафява, насечена от дълбоки резки. На главата си носеше тюрбан, а раменете му бяха загърнати със захабен, сивкав шал.

Муалама се извърна и го погледна учудено.

— Същият Каджи, който е бил с професор Нейбингър под Голямата пирамида?

— Тук винаги е имало един Каджи. Баща ми, преди него баща му и така, докъдето се простират спомените.

— Ти си присъствал и когато фон Сеект е открил тайната подземна галерия — добави Дънкан.

— Какво значение има това? — попита Каджи. — Вече е минало.

— Има значение — възрази Дънкан. — У теб е попаднал кинжалът на фон Сеект. Вземал ли си нещо друго от германците?

Каджи втренчи поглед в нея.

— Какво имаш предвид?

— Сега не е време да се надлъгваме. Питам дали Копието на съдбата не е попадало у теб?

— Не. — Каджи премести поглед към Муалама. — Значи ти си този, който не се предава вече толкова години. Чувал бях разкази за някакъв чернокож учен, който пътувал до далечни места и задавал странни въпроси.

— А твоите хора се опитваха да скрият истината навсякъде, където се появявах.

— Дядо ми тръгнал с Бъртън към Пътищата на Росту и повече не се завърнал — рече Каджи.

Дънкан застана между двамата мъже.

— Какво искаш от нас? — обърна се тя към Каджи.

— Научих, че едно нещо, което ми е нужно, е у вас. Ключът.

— Господи! — възкликна Дънкан. — Има ли нещо на този свят, което може да бъде запазено в тайна?

— Зная за всичко, което се е случило на Акерското плато. Ключът у вас ли е?

— Да — отвърна Дънкан.

— В такъв случай грози ни голяма опасност и както се предава от много поколения в моето семейство — часът е ударил. Ще ви отведе при онова, което търсите.

— Аз търся Копието на съдбата — отвърна Дънкан. — Тук ли е то?

Каджи поклати глава.

— Не мисля.

— В такъв случай си губим времето — въздъхна Дънкан.

Муалама постави ръка на рамото ѝ.

— Няма къде другаде да идем. Твоят приятел Търкот вероятно е на единственото място, където може да бъде скрито Копието. Но това, което се крие долу, навярно е не по-малко важно.

Дънкан обмисли думите му.

— Защо казваш, че е ударил часът?

— Защото ключът най-сетне е намерен.

— И закъде служи този ключ? — попита Дънкан. — За Залата на познанието?

— Там е истината — промълви бавно Каджи.

Дънкан си погледна часовника. Даваше си сметка, че в момента не може да предприеме нищо повече за издирване на Копието — всичко беше в ръцете на Майк. От друга страна това, което ѝ предлагаше Каджи, би могло да ѝ осигури някакво предимство в борбата с Лексина.

— Е, добре — склони тя. — Да я видим тази „истина“.

Каджи посочи с ръка към облицованата с плочи пътека, която водеше от Сфинкса към Голямата пирамида.

— От тук, моля.

Москва

2 часа до разрушението

Ризата на Търкот беше подгизнала от пот. Тунелът, открит от Яков, бе извил малко след това във вертикална посока, която продължаваше нагоре поне докдето стигаше светлината на фенерчето. Тънки метални скоби по стената служеха за стълби и двамата бяха започнали мъчителното изкачване.

Търкот нямаше представа от колко време се катерят, но поне засега краят не се виждаше. Дори Яков бе спрял на няколко пъти, за да си поеме дъх, облегнат на отсрещната стена.

— Почакай — изхриптя той при една от поредните почивки.

Търкот нямаше сила дори да отговори. Болеше го цялото тяло. Яков изключи светлината и шахтата потъна в мрак. Но само в началото. Постепенно Търкот започна да различава очертанията на скобите над тях.

— Отгоре идва светлина — отбеляза обнадеждено той.

Яков кимна.

— Наближаваме горния край на шахтата.

— И къде според теб ще излезем?

— Ако имаме късмет, ще е някъде на Червения площад, по време на военен парад.

— От късмет не можем да се оплачем — засмя се Търкот.

— Да, все си патим от късмета — отбеляза философски Яков и продължи да се катери.

Платото Гиза

1 час и 50 минути до разрушението

Каджи отвори вратата и прекрачи прага на тъмния тунел, който водеше към вътрешността на Голямата пирамида.

— Откъде имаш достъп до пирамидата? — попита Дънкан, която вървеше зад него.

— Аз съм *уаджетът* на Акерското плато — обяви Каджи, сякаш това обясняваше всичко.

— А какво ще каже Хасар? — подхвърли Муалама.

— Хасар е само един лакей на правителството, който се страхува от тайните на миналото.

Дънкан бе дълбоко впечатлена от обстановката във вътрешността на пирамидата. Светлините от прожекторите се губеха в далечния край на тунела. Завладяха я мисли за епохата, в която е била построена пирамидата, за първите хора, които са вървели по този коридор, след като строежът е бил завършен. Тежестта на грамадните каменни блокове над коридора бе почти осезаема. Усещането не можеше да се сравни дори с преживяванията върху борда на гигантски самолетноносач от клас „Нимиц“. Звукът от стъпките им отекваше глухо в каменните стени.

Каджи спря и посочи с пръст.

— Оттук нагоре продължава пътят за Голямата галерия, Залата на Царицата и отвъд нея — за Залата на Царя. — Той кимна към потесния тунел, който се спускаше. — А това е пътят, по който ще продължим.

Започнаха да слизат. Дънкан знаеше, че това е маршрутът, следван от групата на фон Сеект преди петдесет години.

Каджи спря неочаквано, обърна се и положи длани върху една плоча на стената. Плочата се завъртя, откривайки входа за таен тунел.

— От много години никой не е минавал по този път — обяви Каджи.

Промъкнаха се в тунела и продължиха навътре, между гладко полирани стени. Каджи спря още веднъж и завъртя нова плоча. Сега вече се появиха два тунела, по един от всяка страна на плочата.

— Десният ни свързва с Долната зала на Голямата пирамида — обясни Каджи. — Там, където вашият фон Сеект и неговите нацисти открили черното сандъче.

— Ако си Наблюдател, тогава защо отведе нацистите там?

Каджи се закашля и се преви, преди да си поеме дъх и да отговори.

— Не съм ги завел. Те знаеха къде искат да отидат и без моята помощ. Тръгнах с тях, за да видя какво ще направят. Бяха твърде много, за да успея да им попреча. Позволих им да открият едно от шестте отделения на Дуат, но останалите пет бяха запазени в тайна. Понякога трябва да умееш да търгуваш. — Той вдигна ръка. — Ще изберем левия тунел.

Дънкан погледна към Муалама. Имаше чувството, че всеки от мъжете крие по нещо.

Вероятно бяха напуснали очертанятията на пирамидата, защото стените на тунела вече не бяха от каменни плочи, а от неравна скала.

— Към Сфинкса ли се приближаваме? — попита Муалама.

— Да — отвърна лаконично Каджи.

— Какъв е този шум? — добави Дънкан, заслушана в далечния грохот.

— Реката на Акер. Един подземен ръкав на Нил, който прави завой под платото и после се връща обратно в коритото.

— Докъде стигат тези тунели?

Каджи отново спря и започна да оглежда стената отдясно.

— Не зная, не съм ги обикалял всичките. — Той натисна скалата и изведнъж част от нея хлътна навътре, после се плъзна в нишата отгоре. Дънкан бе изненадана от сложната конструкция на тайните врати, после си помисли, че може би са дело на аирлианците.

Каджи им даде знак да влязат. Пространството зад вратата беше съвсем тясно и тримата се притиснаха плътно един към друг. Зад тях плочата се спусна и зае предишното си място.

Каджи започна да кашля и по звука Дънкан определи, че е сериозно болен. Когато отново успя да си поеме дъх, той изпълзя пред тях и произнесе.

— От тук. Това е пътят за Залата.

Дънкан насочи прожектора, но мракът поглъщаше светлината му само на няколко метра по-нататък.

— Какво става? — попита тя.

— Странни са пътищата на Древните — произнесе напевно Каджи. — Трябва да прекосиш мрака, за да стигнеш светлината.

— Мисля, че ти трябва да вървиш пръв — заяви Муалама.

Каджи ги заобиколи и се изгуби в мрака.

— Вярваш ли му? — попита Дънкан.

Муалама поклати глава.

— Не. Според мен неговият дядо се е опитал да убие сър Ричард Бъртън тук долу.

— Благодаря, че ми го каза навреме.

Муалама се надигна.

— Няма начин да разберем какво се крие там, ако не го последваме. — Той направи няколко крачки и също изчезна. Дънкан остана сама.

Тя пристъпи към завесата от мрак. Никога досега не беше виждала нещо подобно — сякаш светлината се поглъщаше от въздуха. Ушите ѝ изпукаха от резкия спад в налягането. Продължи напред пипнешком, протегнала ръце и напълно заслепена. Стомахът ѝ се бунтуваше и усещането донякъде напомняше краткия период, в който по заповед на „Меджик-12“ бяха включили двигателите на кораб-майка във Втори хангар.

Тя премигна и изведнъж в очите я удари ярка светлина.

— Това е Залата на познанието — обяви Каджи, но Дънкан едва го чу. Гледаше изумено надолу, към черния Сфинкс на пода на подземната кухня.

Москва

1 час и 45 минути до разрушението

Яков изблъска встрани решетката, с която завършваше шахтата, и се изкатери. Търкот го последва. Намираха се в стая, осветена от няколко лампи. Търкот премигна, за да се адаптира към ярката светлина. В стаята имаше няколко големи предмета, но Търкот успя да ги разгледа едва след като зрението му се проясни. Бяха елегантни старовремски карети.

— Сега пък къде попаднахме? — попита Търкот.

— Помниш ли, когато ти казах, че все си патим от късмета? Ако не греша, намираме се в подземията на Кремълския Арсенал.

— Толкова ли е зле? — Търкот заобиколи една от каретите и застана пред масивна, обкована с метални ленти врата.

— В Арсенала се съхранява съкровището на царска Русия — обясни Яков. — Тези карети вероятно са принадлежали на царското семейство — в изложбата на горния етаж има още няколко. Освен това горе са подредени короните на последните царе, иконата на Св. Богородица от Смоленск и скъпоценните яйца на Фаберже.

— И какво от това? — попита Търкот и натисна ръчката на вратата. Според него положението им чувствително се беше подобрило.

— Не отваряй вратата. Готов съм да се обзаложа, че е свързана с общата алармена инсталация. Арсеналът се охранява от голям отряд войници, част от батальона, който е разквартируван постоянно зад стените на Кремъл.

Търкот се дръпна като попарен. Яков спря при вратата, огледа я и обяви:

— От другата страна преминава лазерен лъч. Отвориш ли я и на сантиметър, ще задействаш алармата. Пак я загазихме, приятелю. Както казва народът, от трън та на глог.

Търкот провери автомата си. В пълнителя бяха останали само четири патрона.

— При теб как е? — попита той.

Руснакът огледа пистолета си.

— Имам два. А и не съм склонен да стрелям по сънародници, които само си изпълняват задълженията.

Търкот бръкна в джоба на ризата си и извади сателитния телефон.

— Я да видим дали мога да повикам пожарната команда.

Космическото пространство

1 час и 30 минути до разрушението

„Хищният нокът“ се носеше над западния бряг на Съединените щати, а „Уорфайтър“ и „Страцида“ го следваха наблизко. На шестстотин километра под тях милиони нищо неподозиращи жители на Сан Франциско отиваха на работа.

Кратерът Нгоро-нгоро, Танзания

1 час и 30 минути до разрушението

В самия център на кратера Нгоро-нгоро, под дъното на езерото Сода, Лексина правеше безуспешни опити да се свърже с Дънкан. Накрая реши да опита директния номер за връзка с Куба в Зона 51.

Отговориха ѝ при първото позвъняване.

— Майор Куин.

— Не остана много време — обяви Лексина, без да се представя.
— Искам ключа.

— Ще си го получите. Но ни е нужно още малко време.

— Защо ви е нужно време, когато вече е у вас? Не забравяйте, ще направя, каквото ви обещах. За да се убедите, че говоря сериозно, следете „Страцида“. — Лексина прекъсна връзката. Тя се приближи до черната сфера и предаде команди до компютъра на „нокътя“, който на свой ред контролираше движенията и действията на „Страцида“.

Космическото пространство

1 час и 28 минути до разрушението

Точно когато беше над Оукланд, в долния край на „Страцида“ се разтвориха две врати, които дори създателите ѝ се бяха надявали, че

никога няма да влязат в употреба. Под тях се показва тъпият конусообразен нос на подаващия механизъм на носителя с кобалтовата бомба.

Зона 51

1 час и 27 минути до разрушението

— Проклети руснаци — беше лаконичният коментар на Кинсейд, когато върху големия екран се появи изображение на „Страцида“, предадено от наземен телескоп. — При всичките им провали с „Мир“, кой би повярвал, че това нещо ще работи след толкова години.

— Винаги ги е бивало повече в конструирането на оръжия, отколкото за други неща — отбеляза майор Куин.

— Президентът получава тази картина, надявам се?

— Предаваме я право във Военния кабинет — потвърди Куин. — Но след унищожаването на „Спирачка“, вече не можем нищо да направим.

— Къде, по дяволите, е Търкот? — промърмори Кинсейд.

— О, Божичко! Тя няма да дочака дори края на срока! — извика Куин и посочи екрана.

Заобиколен от облаче изгоряло ракетно гориво, носителят се отдели от дъното на руския спътник. Той се остави на гравитацията да го тегли към Земята и само поддържаше ориентация с помощта на маневрените двигатели.

— Накъде е насочен? — попита Куин хората, които следяха движението на мониторите си. В момента „Страцида“ се намираще над Стоктън, Калифорния.

— Още не разполагаме с точна траектория — отговори един от операторите. — Засега се движи в свободен полет, не е насочена към някаква цел. В момента е на височина четиристотин и петдесет километра и се снижава с нарастваща скорост.

Екранът на монитора беше превключен на изображение от Космическия център.

Куин си позволи една кратка въздишка на облекчение, когато забеляза, че пунктираната линия на предполагаемата траектория продължава на изток от Оукланд и Сан Франциско.

— Дайте ми незабавно предполагаемия район на поражение! — извика той.

Кинсейд бе избутал един от операторите от компютъра му и трескаво удряше с пръсти по клавишите. Той се вгледа за миг в данните от екрана, обърна се и обяви:

— Време до взрива — четири минути. Предполагаемото място на попадението съвпада с нашето местоположение.

25.

В полет

1 час и 25 минути до разрушението

Капсулата на бомбоносителя навлезе в атмосферата над Сиера Невада, ориентирана надолу с топлинния си щит. След тридесет секунди полет на височина триста километра тя пресече границата между Калифорния и Невада. От кърмовия отсек на капсулата се показаха допълнителни метални стабилизатори, които забавиха скоростта на падането, за да ѝ не позволят да изгори в атмосферата.

Зона 51

1 час и 25 минути до разрушението

— Херметизирайте Куба! — издаде заповед майор Куин.

— Две минути до попадението — докладва Кинсейд.

Масивна стоманена врата с дебелина близо петдесет сантиметра се плъзна бавно над единствения изход за подземния комплекс и изолира напълно асансьорната шахта от повърхността.

— Мислиш ли, че това има някакво значение? — обърна Кинсейд към Куин.

— Малко остава, за да узнаем отговора — отговори троснато Куин. Той посочи вратата. — Не разчитам на нея. По-важно е да работи системата за филтрация на въздуха. Бомбата вероятно ще избухне над повърхността, за да осигури максимално разсейване на кобалтовия прах.

— А какво ще стане с хората, които са още на повърхността?

Мълчанието на Куин бе достатъчно красноречив отговор.

В полет

1 час и 24 минути до разрушението

Когато се озова точно над целта, капсулата на бомбоносителя се разцепи на две части и на височина от хиляда и петстотин метра от кърмовия отсек се показа и разтвори парашут. Един вграден в носа датчик излъчи радарен сигнал до повърхността, засече ехото и подаде точната височина до електронния механизъм на детонатора, който бе нагласен преди много години да се задейства приблизително на деветстотин метра над целта.

Зона 51

1 час, 23 минути и 30 секунди до разрушението

— Ето я! — Куин посочи горния край на екрана, на който се подаваше изображение от външните наблюдателни камери на периметъра. Виждаха малка черна точка с разтворен над нея купол на парашут.

Всички следяха със затаен дъх как точката на екрана се уголемява.

— Височина? — попита Куин.

— Премина границата на хиляда и двеста метра — отвърна Кинсейд.

Пронизителният звън на сателитния телефон пред Куин накара присъстващите да подскочат. Куин не бързаше да отговори. Погледът му беше фиксиран в екрана.

— Хиляда и сто.

Телефонът продължаваше да звъни.

— Деветстотин.

— Дявол го взел! — изруга Куин и разтвори телефона. Бомбата вече се виждаше съвсем ясно на екрана. — Куин! — извика той в слушалката.

— Сега вече вярвате ли ми? — произнесе в мембраната безполовият глас на Лексина.

— Можете ли да я спрете? — попита Куин и почувства как едра капка пот се търкулва по врата му.

— Седемстотин и петдесет — отекна гласът на Кинсейд в залата.

— Дайте ми ключа — каза Лексина. — След по-малко от три часа „Страцида“ ще се озове над центъра на вашата страна и бомбите й ще бъдат в състояние да покрият цялата територия.

— Шестстотин! — в гласа на Кинсейд за първи път се прокрадна напрежение.

— Когато сте готови за делови разговор, обадете ми се по сателитния телефон, номер 244698.

— Почакайте! — извика Куин. — Можете ли да спрете бомбата?

— Триста метра.

Куин погледна към екрана. Бомбата се спускаше с нарастваща скорост. Камерата я проследи, докато тя се удари в една пясъчна дюна недалеч от площадката на летището.

— Тази беше една от шестте нефункциониращи бомби — обяви спокойно Лексина. — Но не се безпокойте, разполагам с още двадесет и шест, които са в пълна бойна готовност.

Линията беше прекъсната.

26.

Платото Гиза, Египет

1 час и 15 минути до разрушението

На два пъти се наложи Дънкан да подкрепя Муалама, иначе професорът щеше да се изтърколи надолу по стръмните стълби. Чернокожият археолог пристъпваше като парализиран, неспособен да откъсне поглед от Сфинкса в средата на подземната зала. Водени от Каджи, тримата се спуснаха долу и се подредиха точно срещу големите, блестящи очи върху лъскавото черно лице. Висока близо три метра заедно с пиедестала си, статуята между лапите на непознатото чудовище се извисяваше над тях.

Дънкан беше почти толкова смаяна, колкото и когато за първи път се озова в подземния хангар на Зона 51. И тук, както при вида на кораба-майка, се долавяше някаква затаена сила.

— Ключът. — Каджи протегна ръка.

Муалама извади скиптъра от раницата си.

— Почакайте малко... — понечи да ги спре Дънкан, но Муалама сякаш въобще не я чу, докато подаваше скиптъра на Каджи.

Старецът го пое почтително.

— Поколения наред хората от моя род са охранявали зорко пътя към Залата на познанието — произнесе тържествено той.

— И кога ви е бил отнет ключът? — попита Дънкан.

Каджи я погледна изненадано.

— Не зная — отвърна той.

Дънкан почувства, че ѝ е дотегнало от тези двусмислени приказки и премълчани обяснения. В края на краищата Наблюдателите са знаели за скрития Сфинкс и за Залата на познанието още в най-далечни времена — така поне твърдеше Каджи — и въпреки това са го пазели в тайна, което, поне според нея, беше от полза единствено за аирлианците и техните сподвижници.

— Признай си, че не знаеш какво се крие вътре — попита неочаквано Дънкан.

— Там е Залата на познанието — отвърна Каджи.

Дънкан поклати ядосано глава.

— Чух го вече. Само че мисля, че не знаеш какво означава това.

— Старозаветният кивот — намеси се в разговора Муалама, изплувал от унеса, който го бе завладял при вида на Сфинкса. — Ето какво трябва да търсим в Залата на познанието.

— И какво по-точно представлява този кивот? — попита Дънкан.

Муалама откъсна очи от Сфинкса и дори Каджи престана да се блещи в скиптъра. Дънкан най-сетне бе привлякла вниманието им. Тя посочи Сфинкса.

— Забравете това, което са ви втъпявали в главите. Забравете легендите. Истината е, че никой от вас не знае какво правим тук. Аз също. — Тя докосна с пръст гърдите на Каджи. — Мисля, че се опитваш да ни измамиш. Не, сигурна съм в това. И той го знае. — Тя кимна към Муалама. — Само че е прекалено завладян от страстта си, за да ти попречи. Веднага щом ти дадем ключа и отвориш Залата, ще се погрижиш да не излезем никога оттук. Ах, вие, Наблюдатели — произнесе презрително тя и махна с ръка. — Нима смятате, че сте надхитрили „Мисията“? Отдавна се движите с няколко крачки назад. Нямате право да стоите отстрани и да следите безпристрастно всичко, което става, защото примирието между Артад и Аспасия отново е нарушено. Един от вашите го разбра, още когато установи първите признаци на Черната смърт в едно село край Амазонка. — Дънкан бръкна в джоба на сакото си и извади блестящ пръстен. — Ето, това е неговият пръстен. Той беше Наблюдател, но преди да умре, избра на чия страна да застане. Време е да го сториш и ти. Време е всички Наблюдатели да защитят онова, за което са работили поколения преди тях.

Тя измъкна 9-милиметровия пистолет, който Търкот ѝ бе дал и го опря до бедрото си.

— Уморих се да съм пионка в чужди игри. Сега аз ще подавам темпото в играта. Хайде, отваряй. Искам да видя какво има там.

Каджи протегна ръка и взе пръстена от нея. Огледа го, на светлината от изкуственото слънце и забеляза пирамидата с околото върху лицевата му страна.

— Това наистина е знакът на уаждетите — потвърди той.

— Хайде, отваряй Залата — настояваше Дънкан.

— Момент... — Каджи вдигна ръка и завъртя глава. — Някой е проникнал в Пътя на Росту.

— Откъде знаеш? — попита Муалама.

— Усещам го. — За миг върху лицето на стареца пробяга неразгадаемо изражение. — Те са взели сина ми за заложник.

— Ето ти я и „Мисията“ — въздъхна Дънкан. — Избирай — нас ли ще пуснеш в Залата, или тях? Във всеки случай, няма да можеш да спасиш сина си и родът на уаджетите ще бъде прекъснат.

Каджи се извъртя и доближи статуята между лапите на Черния сфинкс.

— Какво гласи надписът на *стелата*? — попита Муалама и посочи черния полиран каменен постамент, опрян в гърдите на Сфинкса, върху който бе положена статуята. Предната му страна бе изписана със старорунически надписи.

— Не зная — повдигна рамене Каджи.

Дънкан имаше чувството, че ги мами, но каменният надпис можеше да почака. Муалама извади миниатюрен фотоапарат и направи няколко снимки на постамента. Точно в средата имаше вдлъбнатина, отговаряща по размери и форма на скиптър.

Каджи протегна ръка и положи жезъла във вдлъбнатината. След това го притисна в продължение на няколко секунди. Дънкан потрепна смутено, когато сияещият глобус на тавана премигна и загасна за две-три секунди, сетне пак засия. Повърхността на камъка заблещука и скиптърът започна да потъва навътре, погълтан от собственото си изображение. Каджи вдигна ръка от него и се върна при Дънкан и Муалама.

— Сега какво ще стане? — попита Дънкан, когато скиптърът напълно се сля с камъка.

— Не зная — отвърна Каджи.

— Мисля, че след малко... — поде Муалама, но млъкна, когато каменният постамент се плъзна надолу, разкривайки висок два метра отвор в гърдите на Сфинкса. Зад него започваше тунел със стени от познатия черен метал, в пода бяха изсечени стъпала, а върху тавана се плъзгаше дълга синя блестяща ивица, която осветяваше вътрешността.

Дънкан насочи пистолета пред себе си и прекрачи първа прага, а мъжете я последваха на няколко крачки.

Зона 51

1 час и 10 минути до разрушението

Сателитният телефон на Куин отново иззвъня пронизително.

— Куин на телефона.

— Обажда се капитан Билъм. Необходими са ни плановете на Кремълския Арсенал.

Изминаха няколко секунди преди Куин да схване какво се иска от него. Пред очите му все още бе жива картината на спускащата се бомба със зловещо разцъфналия над нея парашут. Беше разпоредил на сапърската група да огледа и обезвреди бомбата, която продължаваше да лежи отвън в пустинята.

— И къде според вас да ги намеря?

— Не зная, сър, но капитан Търкот каза, че разполагате с достъп до всякаква информация.

Търкот огледа хората, които се бяха надвесили над мониторите си. Не се съмняваше, че Търкот е прав — все някъде трябваше да съществува подобна информация.

— Ще се погрижа — обеща той.

— До десет минути? — попита Билъм.

— Надявам се.

— Дано да успеете, сър, защото след единадесет минути ще бъдем в Москва.

— Когато видиш Търкот, припомни му, че времето ни е ограничено — рече Куин, преди Билъм да прекъсне връзката.

— Мисля, че го знае — бе лаконичният отговор от другата страна.

Москва

1 час до разрушението

— Време до целта? — попита Търкот в мембраната на сателитния телефон.

— Една минута. — Гласът на капитан Билъм бе кристално ясен.

— Готов ли си? — попита Търкот.

Яков кимна.

— Ще можеш ли да се справиш? — Билъм гледаше над раменете на двамата специалисти от диверсионната група.

Метайер, старши сапърът на отряда, размотаваше внимателно една ролка детониращ шнур.

— От Зоната ни пратиха планове на приземния етаж — отвърна той, докато поставяше взривателя в горния край на насочения заряд. — Готови сме.

Билъм надникна през прозрачния под на скакалеца. Долу вече се мяркаха предградията на Москва, редки светлини от улични лампи и премигващи фарове на коли. Надяваше се, че сградата, към която се приближаваха, ще бъде съвсем пуста и че Метайер ще прецени достатъчно точно силата на взрива, та да не пострадат точно тези, които се опитваха да спасят.

— Тридесет секунди! — обяви пилотът и спусна скакалеца съвсем ниско над тъмните води на Москва река.

Двамата сапъори се изкатериха по стълбата към горния люк, като балансираха внимателно заряда. Долу останаха други двама от групата с втория заряд, приготвен от Метайер.

Изведнъж точно отпред се появи Москворецкият мост. Пилотът завъртя ръчката за управление и скакалецът се гмурна под моста. Веднага щом се озоваха от другата страна той увеличи скоростта и набра височина. Скакалецът профуча над стените на Кремъл, изви вляво, размина се само на петдесетина сантиметра с една от кулите на двореца и се спусна върху покрива на Арсенала.

— Тръгвайте! — извика Билъм, но вече беше закъснял, защото Метайер и Джонс се бяха промушили през люка. Те се спуснаха по стената на скакалеца и скочиха право на покрива. Докато Джонс нагласяше насочения заряд върху специалния триножник, Метайер премери с ролетка разстоянието до югоизточния ъгъл на сградата. След като определи търсеното място, той махна на Джонс да донесе триножника. Веднага щом привършиха, двамата изтичаха обратно при скакалеца, като същевременно размотаваха детониращия шнур.

Джонс задейства възпламенителя и взривът отекна надалеч в предутринния покой на града. Фокусираният конус от енергия и

топлина проби тавана на Арсенала, а Метайер и Джонс вече тичаха обратно с втория заряд, който бе окачен на въже. Спуснаха го в новополучения отвор и повториха процеса, докато останалите членове на отряда разтоварваха нови заряди и друго снаряжение. Билъм се подаваше от люка и следеше всичко, притиснал сателитния телефон към ухото си.

Когато чуха екота от първия взрив, Търкот и Яков залегнаха зад няколко сандъка в ъгъла, без да откъсват очи от тавана. Четвъртият заряд проби точно в средата на покрива отвор с ширина три метра.

— Готово! — извика Търкот в мембраната на сателитния телефон, старайки се да надвие воя на алармата.

Двамата мъже изтичаха в средата на стаята, като прескачаха отломките и погледнаха нагоре.

Старши сержант Болц бе единственият, останал при отвора на покрива. Останалите членове на отряда вече бяха на борда на скакалеца. Болц бе оставил в краката си две торби, завързани с дълго, намотано въже за долния край на скакалеца. По сигнал от Билъм той ритна торбите в отвора, а поставените вътре тежести ги повлякоха към пода на Арсенала. Кратък автоматичен откос принуди Болц да приклепне и да побегне на зиг-заг към увисналия върху покрива скакалец. Той забеляза няколко войници върху съседните покриви, които стреляха по него. При следващия откос Болц се просна по корем и продължи да пълзи напред, докато, най-сетне се скри зад скакалеца.

Търкот сграбчи една от торбите и извади отвътре завързани за въжето презрамки. Яков повтори същото с другата торба.

— Надявам се, че пилотът знае какво прави — обади се Яков, докато пъхаше крака в презрамките.

Търкот погледна нагоре. Отворът в покрива беше с неравни краища, на няколко места се подаваха натрошени греди.

— Аз също... — произнесе той, но останалата част от изречението се изгуби, когато въжетата внезапно се изпънаха и

дватамата подскочиха нагоре.

Старши сержант Болц също се бе завързал с презрамки, а едно допълнително въже го придържаше да не се плъзне покрай ръба на скакалеца. Освен това носеше шлемофон за постоянен контакт с пилота. Докато машината се издигаше право нагоре, той надникна през ръба, за да провери дали всичко е наред с двамата, които бяха вдигнати през отвора.

Няколко куршума, изстреляни от покрива на двореца, рикошираха в гладката стена на скакалеца и удариха Болц в гърба. Краката му се подгънаха и сержантът увисна безпомощно на ремъците. Далече под него Търкот и Яков се показаха над взривения в покрива отвор.

Скакалецът продължаваше да набира височина и скорост, като постепенно извиваше в южна посока.

На шестдесет километра южно от града пилотът приземи машината в едно безлюдно поле. Докато Яков и Търкот си сваляха презрамките, медикът на групата и Билъм внесоха ранения Болц в кабината и го превързаха.

Веднага щом се освободи от ремъците, Яков коленичи и зарови пръсти в рохкавата почва.

— Никога не съм мислил, че ще ми е толкова приятно да се ровя в калта — произнесе той.

Търкот свали торбата с папките и аирлианската кутия, отвори я и се увери, че всичко е запазено непокътнато.

— Копието у теб ли е? — обърна се той към Яков.

Руснакът се потупа по гърдите. Търкот се извърна към приближаващия се Билъм.

— Някакви новини от доктор Дънкан?

— Изгубихме, контакта с нея.

— По дяволите! — Докато вървяха към скакалеца, Търкот извади сателитния си телефон и набра номера на Куба. Куин отговори при първото позвъняване.

— Нещо ново? — попита Търкот, докато наблюдаваше как руснакът тършува в торбата с ремъците. Скакалецът отново се бе насочил на юг и приближаваше Черно море.

— Последното съобщение на доктор Дънкан бе, че двамата с Муалама възнамеряват да слязат в подземията на Сфинкса. От Агенцията за национална сигурност ми предадоха сателитно изображение на района. Изглежда, че достъпът до платото е преустановен от разположени наоколо египетски части.

— Измамили са я — заяви Търкот и неволно стисна юмруци.

— Още не знаем какво точно е станало — отбеляза Куин. Той разказа накратко за събитията около „Страцида“ и последните действия на Лексина, включително и за атомната бомба, паднала недалеч от Зоната, и накрая приключи: — Някакви разпореждания?

— Аз да ти нареждам? — учуди се Търкот.

— Такива бяха инструкциите на доктор Дънкан — изгубим ли връзка с нея, ти я заместваш.

— Как мога да се свържа с Лексина? — попита Търкот.

Куин му предаде номера на сателитния ѝ телефон.

*Платото Гиза**40 минути до разрушението*

На около четиридесет стъпки пред тях коридорът се разширяваше. Дънкан ускори крачка. Муалама и Каджи я следваха. Помещението, в което се озоваха, беше разположено точно в центъра на Сфинкса. Таванът беше висок шест метра, също толкова бе разстоянието между срещуположните стени. Отсрещната стена бе на девет метра.

В средата на стаята, върху четири стълба с височина три метра, бяха поставени четири хоризонтални пръчки. На върха на всеки от стълбовете имаше по едно точно копие на главата върху жезъла — лицата на четирите глави бяха обърнати към входа, а рубинените им очи блещукаха зловещо. Върху пръчките бе окачена плътна, бяла завеса, която скриваше напълно онова, което бе поставено вътре.

Дънкан се огледа. До стената вляво от нея имаше няколко сандъка, които изглежда бяха пълни с дрехи.

Тя направи няколко крачки към средата на стаята, но спря, когато забеляза, че четирите глави върху стълбовете се извъртат бавно и я следват.

— Някой ще ми каже ли какво става?

— Ах... — поклати глава Муалама, който също бе забелязал движението на главите. — В една легенда се казва, че кивотът бил скрит под покривало — също като това тук. Само жреците имали право да го виждат, всеки друг щял да бъде погълнат от божествен огън. Разказва се още, че когато кивотът бил в Израел, Надав и Авиуд, двама от четиримата синове на върховния жрец Аарон, повдигнали покривалото и мигом загинали от изгарящия му огън.^[1] Но дори когато се спазвал необходимият ритуал, случвало се понякога кивотът да отдели искри, които също имали смъртоносно действие върху носачите.

— Чак сега ли се сети да ми го кажеш? — попита Дънкан и неволно отстъпи назад.

— Това е само една от многото легенди — повдигна рамене Муалама. — Откъде да знам кое е важно и кое — не?

— Е, тази за всеизгарящия огън сигурно е важна. — Дънкан не откъсваше поглед от главите. Отново гледаха към входа, където сега стояха и тримата. — Ти си знаел за това, нали? — подхвърли тя на Каджи. — Но щеше да ме оставиш да се приближа и... — тя млъкна. Не знаеше какво може да последва. — Сега какво ще правим?

Муалама посочи сандъците с дрехи.

— Това там навярно са ритуалните одежди на онези, които са се грижели за кивота.

Дънкан приближи сандъците. Муалама я последва, а Каджи остана на входа. Имаше замислен вид, сякаш се вслушваше в някакъв вътрешен глас.

— Колко време ни остава? — попита го Дънкан.

— Десетина минути, не повече — отвърна Каджи.

— Не можем ли да затворим Сфинкса отвътре?

— Вратата ще се затвори само когато извадим скиптъра.

Дънкан се обърна към Муалама.

— Да знаеш нещо за тези дрехи? Ако ги сложим, ще можем ли да влезем зад покривалото?

Муалама кимна.

— По времето, когато старозаветният кивот се намирал в йерусалимския храм, върховният жрец носел бяла ленена мантия — също като тази. — Той повдигна една наметка и се опита да си я сложи. Оказа се твърде тясна за едрото му тяло. — Ти я наметни — професорът подаде мантията на Дънкан.

Дънкан пое неохотно дрехата и пъхна глава в отвора.

— Върху нея се слагал *меир*. Ето това — Муалама извади от сандъка синя риза без ръкави, украсена със златисти ресни. — А най-отгоре се поставял *ефодът*. — Той вдигна едно разноцветно палто. Дънкан го пое, но едва не го изпусна.

— Защо е толкова тежко?

— Заради вплетените метални нишки. Те придават различните оттенъци. — Муалама избра два камъка от горния рафт на сандъка. — С тези се закопчава на раменете. Върху камъните са изписани имената

на дванадесетте синове на библейския Яков. Както сама можеш да видиш — по шест имена на всеки от камъните. Според легендата те дават на приносителя им пророчески дар.

— Искам само да видя какво има зад завесата — промърмори Дънкан. Колкото и странно да бе, тя почувства някаква промяна в мига, когато Муалама закопча палтото на раменете ѝ. Едва доловим сърбеж, като от слаб електричен ток, премина по кожата ѝ.

— И сега последният детайл. — Муалама държеше масивен нагръдник от вълнени и златни нишки, в който бяха монтирани десетина едри скъпоценни камъни. Когато го нагласи на раменете ѝ, предната част на нагръдника пасна съвсем точно в нарочно оставената изрезка на *ефода*. Беше толкова тежък, че Дънкан се приведе напред, преди да успее да запази равновесие.

Каджи се беше озовал до тях. Тя се стресна, когато чу гласа му отблизо.

— Това е *есен* — произнесе той, сочейки нагръдника. — Символ на праведните и пророците. Приносителят му трябва да е човек с чисто сърце и душа, инак няма да го опази. — Каджи протегна жилестите си ръце и внимателно го нагласи. Когато докосна двата дълбоки джоба отстрани на нагръдника той обясни: — Сега са празни. Вътре се поставяли *урим* и *тумин*.

— Поставяли се — повтори объркано Дънкан. — И къде са сега? Всъщност, какво представляват?

— Не зная къде са — отвърна Каджи. — Чрез тях пророкът разговаря с Господ.

— Страхотно — въздъхна Дънкан. — Да липсват други важни части?

— Това. — Каджи повдигна една корона, изработена от три пръстена, поставени един върху друг. — Всеки от пръстените олицетворява по две неща. Така в короната са представени трите свята на съществуването — земя, рай и ад и трите форми на човешкото развитие — духовна, интелектуална и физическа.

— Какво общо има всичко това с аирлианците? — попита Дънкан, като наведе глава и позволи на Каджи да ѝ постави короната. При други обстоятелства сигурно щеше да ѝ стане смешно от този маскарад.

— Това е начинът, по който древните са третирали нещата, които не разбират — обясни Каджи. — Вече си готова да видиш кивота. Ако си чиста душевно, ще оцелееш. Ако ли пък не... — той не довърши изречението, чийто край се подразбираше.

— А как стои въпросът с *урим* и *тумин*? — попита Дънкан, докато доближаваше завесата. — Ще се справя ли без тях?

— Не зная — отвърна Каджи.

— Страхотно — повтори Дънкан.

В полет

35 минути до разрушението

Долу синееше равната повърхност на Средиземно море. Търкот извади сателитния телефон и набра номера на Лексина.

— Ключът е у мен — произнесе веднага щом отсреща се чу глас. Последва кратка пауза, преди Лексина да отговори.

— Къде се намираш?

— Къде искаш да бъде предаден ключът? — отвърна с въпрос Търкот.

— Нямах толкова време. Още не съм отменила заплахата си.

— В такъв случай кажи ми къде да го донеса.

— Четиридесет и два градуса северна ширина, сто и пет градуса източна дължина.

— В замяна на ключа искам Че Лу и хората й — произнесе Търкот, докато Билъм търсеше координатите в атласа.

— Не си в позиция да поставяш условия.

— Нито ти — да ми отказваш — отвърна с твърд глас Търкот.

— Няма значение. Ще си получиш старата госпожа. Не забравяй — часовникът не е спрял.

Връзката беше прекъсната и Търкот погледна мястото, върху което Билъм бе поставил пръст. Беше някъде в монголската част на пустинята Гоби, далеч от всякакви населени места и пътища.

— Карай натам — извика той на пилота.

Великденският остров

30 минути до разрушението

Кели Рейнолдс обитаваше някакъв нематериален свят на физическа стаза и изключително висока умствена активност. Почти не усещаше тялото си, притиснато към златистата повърхност на стража-компютър и обгърнато с неговото сияещо поле. По тайно подадена от нея команда металната сонда се бе отделила от главата ѝ, отнасяйки със себе си милионите наномашини, но телепатичната ѝ връзка със стража не беше прекъсната. Тя все още получаваше разпокъсани картини от миналото — от времето на изсичането на *моаи* и на грандиозните строежи на платото Гиза, а дори понякога и от текущите събития — като трагичната участ на самолетносача „Вашингтон“ и неговия екипаж.

Докато опипваше внимателно, стараяйки се да остане незабелязана, Кели се бе натъкнала на нещо необичайно интригуващо — масивен поток за информация към и от стража, нещо като широка и бърза магистрала сред множеството второстепенни пътища, която обаче бе напълно лишена от трафик. Началото ѝ беше в ядрото на „мозъка“, но когато опита да я проследи, Кели стигна до внезапен и неочакван завършек. До място, където магистралата сякаш е била прекъсната.

Не ѝ трябваше много време, за да се досети коя е крайната точка на магистралата и защо вече не функционира. Стражът от Великденския остров беше изключително сложна машина, далеч мощна и самоосъзнаваща се от който и да било човешки компютър, но Кели знаеше, че някога той е бил само част от по-обширна система. „Виждаше“ я така, както някога я бе виждал и стражът — мрежа от компютри, обхващаща Земята и включваща компютъра в Сидонийския регион на Марс, този на борда на кораба-майка и още няколко на места, които не съумя да разпознае. Всички свръхбързи информационни потоци на Земята водели към един централен компютър — този, който се намирал на континента Атлантида. В началото Кели си помисли, че магистралата е била прекъсната по времето, когато е бил унищожен централният компютър — при потопяването на континента от кораба-майка. Но в съхранената информация се казваше друго. Прекъсването на магистралата бе

станало след унищожаването на Атлантида и разделянето на аирлианците на две враждуващи фракции.

Това означаваше, че централният компютър е бил преместен от Атлантида преди потапянето на континента. Но машината вече не функционираше, тъй като ядрото ѝ беше демонтирано. Тя „видя“ момента на демонтажа, извършен от двама аирлианци, и веднага след това картината угасна — това беше и моментът, в който бе прекъсната информационната магистрала между централния компютър и стража от Великденския остров. Както и с всички останали компютри на Земята.

Кели си даваше сметка, че Дънкан и Търкот трябва да бъдат известени за съществуването на централния компютър и на ядрото. Тя насочи отново вниманието си към връзката на стража с външния свят и внимателно подаде едно съвсем незабележимо съобщение.

Циан Лин

28 минути до разрушението

Веднага щом получи разпореждане от Лексина, Елек нареди на Че Лу и Ло Фа да се качат в металния дракон. Вътрешността беше елегантна, имаше централна седалка с черна сфера и екран пред нея и още няколко седалки, наредени отзад в полукръг.

— За какво ли служи това нещо? — попита Ло Фа, докато Елек се настаняваше.

— За унищожение. Построили са го по време на една много древна война — отвърна Елек и положи длани върху сферата. Че Лу наблюдаваше екрана и забеляза, че се издигат над земята, макар в кабината да не се чувстваше никакво движение.

— Между Ши Хуанчжоу и императрицата на Юга?

Елек повдигна рамене.

— Това е според вашата легенда. Имало е много сражения между Водачите и *Онези, които чакат*, в които са участвали и хора. И скоро пак ще има. — Драконът беше достигнал срутната част на тунела, който водеше към повърхността. Елек притисна един участък от сферата и от разтворената паст на чудовището бликна ослепителен

червеникав сноп. Лъчът удари барикадата от скални отломъци и я взриви, пробивайки отвор, през който се виждаше синьото небе.

— Само че тази война ще е различна — произнесе Че Лу и си спечели намръщен поглед от Елек, който вече маневрираше с машината в тесния тунел.

— Да — заяви той. — Тази ще е последната. Повече никакви примирия. Време е да приключваме.

Платото Гиза

25 минути до разрушението

Не без усилие на волята Дънкан пристъпваше към платнената завеса. Главите с рубинените очи следяха всяка нейна стъпка.

Внезапно от очите на предната дясна глава бликна сноп светлина, която се плъзна по пода пред краката ѝ, изкачи се по тялото ѝ и спря за няколко секунди върху положението на гърдите ѝ *есен*, сетне докосна за кратко короната и изчезна. Тя замръзна, в очакване да се случи още нещо, но изглежда това бе всичко.

Дънкан протегна ръка и докосна завесата. След това коленичи, повдигна единия ѝ край и пристъпи вътре.

[1] Вж. Левит, 10:1. Надав и Авиуд — двама от Аароновите синове доближават кивота със запалени кадилници и тъй като огънят в тях не е от Господа, биват наказани със смърт. — Б.ред. ↑

28.

Пустинята Гоби, Монголия 18 минути до разрушението

Във всички посоки, докъдето се простираше погледът, само пясъчни дюни и нищо друго. Обувките на Търкот затъваха в пясък, докато обикаляше скакалеца и оглеждаше района с бинокъл. Нищо.

— Ей, насам! — извика старши сержант Болц, който ровеше с голи ръце в пясъка недалеч от тях.

— Какво има?

Болц кимна надолу.

— Нещо е заровено.

Търкот приближи. Виждаше се част от гранитна плоча. Търкот тупна с крак върху нагорещената ѝ повърхност, но плочата дори не помръдна. Изглежда слизаше надълбоко. Той си погледна часовника. Времето им беше съвсем ограничено, едва ли точно сега бе подходящият момент да се занимават с археологически разкопки.

Той повика капитан Билъм, който бе разпределил останалите войници от групата на равни разстояния около скакалеца.

— Ето какво искам от теб...

Околностите на Великденския остров 15 минути до разрушението

Всичко беше готово на борда на „Анзио“. Траекторията на ракетата „Томахоук“ бе изчислена по такъв начин, че след като бъде изстреляна и достигне своята най-висока точка, да продължи право надолу под действие на собствената си тежест и да попадне точно в средата на силовия щит около Великденския остров. Часовниковият механизъм в бойната глава трябваше да задейства детонатора десет секунди, след като ракетата навлезе отвъд щита.

Една ескадрила от четири Ф-14 вече кръжеше между ракетния крайцер и острова, следейки дали въздушното пространство е чисто. Оставаше само капитан Брубър да даде знак за начало на атаката, но той се колебаеше. Даваше си сметка, че „Вашингтон“ и оцелелите от екипажа се намират под силовия щит.

Капитанът знаеше също така, че „Спрингфилд“ е в пълна готовност. Бяха засекли механични сигнали от удари върху стената на подводницата, с помощта на които по морзовата азбука хората долу предаваха, че очакват момента да изпълнят своята част от плана. Освен това, с помощта на това примитивно средство за свръзка му съобщаваха, че може би на дъното под щита съществува неголяма пролука. Нямаше никакъв начин последната информация да се вмести в плановете им и затова Брубър предаде на „Спрингфилд“, че биха могли по своя преценка и в подходящо за тях време да изстрелят някое от управляемите торпеда в „слабото място“ на щита.

Загубата на космическите совалки, ядрената експлозия в Монтана, убийството на секретаря по отбраната и на шефа на КИСПП, както и спускането на атомната бомба над Зона 51 бяха наклонили везните в полза на предложението да бъде атакуван Великденският остров непосредствено преди крайния срок, обявен от Лексина. Разполагаха и с информация за изстрелването на китайска ракета с ядрен заряд срещу щита около Циан Лин. Според анализите, направени в Агенцията за национална сигурност, щитът не осигуряваше стопроцентова защита срещу взривове с подобна мощност, което означаваше, че биха могли да разчитат на успех, стига да съумеят по някакъв начин да прекарат бойната глава през полето преди момента на детонацията. Само така можеха да се надяват, че ще бъде засегнат и стражът, за който се знаеше, че се намира в недрата на Рано Као.

— Всичко готово ли е, лейтенант Грейнджър? — попита капитанът.

— Тъй вярно, сър.

— Старт след десет минути — нареди Брубър.

— Разбрано, сър.

Космическото пространство

10 минути до разрушението

Вратата на „Страцида“ отново се плъзна встрани. Спътникът се носеше бавно над Уичита, Канзас и съвсем скоро щеше да достигне оптималната позиция за атака от космоса срещу Съединените щати. И макар на всеки пет една да бе излязла от действие, останалите кобалтови бомби бяха повече от достатъчни, за да изпълнят предназначението, заради което бяха конструирани в епохата, когато съветските ръководители мечтаеха да приключат веднъж и завинаги със своя враг.

Недалеч от „Страцида“, мощните оптически прибори на „Уорфайтър“ оглеждаха зорко повърхността на планетата и следяха за непредвидени опити за противодействие, срещу които шпионският спътник разполагаше със светкавичното действие на лазерното си оръдие.

Пустинята Гоби

10 минути до разрушението

— Какво е това, дявол го взел? — капитан Билъм гледаше през бинокъла си в южна посока.

Търкот насочи и своя бинокъл натам и веднага забеляза Металическо летателно тяло, което наподобяваше дракон и се приближаваше над пустинята.

— Хората да са готови за действие — нареди той. Какво ли не беше виждал през последните месеци, но като че ли летящият дракон надминаваше и най-смелия полет на въображението му.

Драконът се приближи на двадесетина метра от тях и увисна във въздуха, преди да се спусне бавно върху пясъка. От една врата в задния край на туловището се показаха Елек, Че Лу и старият бунтовник Ло Фа. Търкот се зарадва, че вижда професорката и верния ѝ приятел.

Елек даде знак на двамата да не се отдалечават от него, докато вървеше към Търкот.

— Дайте ми ключа — каза без предисловия той.

Търкот извади черния калъф от раницата, отвори го и показа на Елек Копието на съдбата.

Извънземният хибрид протегна ръка, но Търкот поклати глава.

— Ключът върви в комплект. Ще трябва да вземеш всичко — той посочи дългия черен саркофаг, който професор Муалама бе изровил в кратера Нгоро-нгоро. Капитан Билъм изтича при саркофага и повдигна капака точно колкото да пусне калъфа с копието вътре.

— А сега, освободете моите приятели — рече Търкот.

Елек махна презрително с ръка на Че Лу и Ло Фа и двамата побързаха да се доближат до Търкот.

— Радвам се, че те виждам отново — произнесе старата професорка и на лицето ѝ засия доволна усмивка. Търкот ѝ се усмихна в отговор, но вниманието му бе съсредоточено върху действията на Елек.

— Кажи на Лексина, че трябва да спре „Страцида“. Искam спътникът да бъде освободен от контрола на „нокътя“. Също както и „Уорфайтър“.

— Нека първо хората ти натоварят саркофага в дракона — отвърна Елек. — След това ще се свържа с Лексина.

Без да чака подкана, Билъм махна на четирима от войниците да отнесат саркофага във вътрешността на дракона. Търкот си погледна часовника. Оставаха по-малко от осем минути.

— Какво е това място? — попита той.

Елек не свалеше поглед от мъжете, които носеха саркофага.

— Някога тук се е зародила ордата на великия Чингиз Хан. А след време на същото място е била разгромена. Избрах го, защото Чи Ю го познава добре.

Търкот нямаше ни най-малка представа за какво говори Елек. Саркофагът бе натоварен и войниците вече се връщаха.

— Искam потвърждение, че командата за атака на „Страцида“ е била отменена — настоя той.

— Ти си говори с Лексина — подхвърли Елек, обърна се и си тръгна.

— Проклятие. — Търкот извади клетъчния телефон и набра номера, който бе получил от Куин.

Заредиха се равномерни сигнали, но никой не се обаждаше. Междувременно драконът се завъртя и изчезна в южна посока.

Зона 51

8 минути до разрушението

Майор Куин вдигна глава, когато Лари Кинсейд му подаде късче хартия.

— Още едно съобщение от стража, в което се твърди, че е написано от Кели Рейнолдс.

На големия екран предаваха директна картина от борда на „Анзио“. Един червен цифров часовник отброяваше времето до изстрелването на ракетата. Оставаха по-малко от три минути.

Куин плъзна поглед по бележката:

„Аирлианците не възнамеряват да ни сторят зло. Те само се защитават. От хиляди години живеят сред нас в мир. Защитавали са ни от външни сили, готови да разрушат нашата планета. Единствено неумелата намеса на «Меджик-12» и хората от Зона 51 доведоха до неприятните сблъсъци. Съществува страж, който координира всички останали.

Аз разговарях лично с аирлианците, които живеят в тяхната база на Марс и се уверих в правотата на твърденията им. Сега те са в безизходица, но не ни се сърдят за това.

Последните събития в Южна Америка бяха в резултат от тайни експерименти с биологично оръжие на НАТО. Смъртта на Джони Симънс бе по вина на вашите хора, когато се опитвах да го спасят от «Меджик-12».

Аирлианците все още могат да ни помогнат, но за целта не бива ние да им пречим. В замяна, те обещават да избягват всякакви действия, които могат да предизвикат негативни последици.“

— В това няма почти никакъв смисъл — въздъхна Куин.

— Съобщението е същото като предния път — рече Кинсейд като седна, извади пакет цигари и предложи на Куин. Без да обръщат внимание на надписите „Пушенето забранено“, двамата запалиха.

— Не, не напълно — произнесе Куин. — По същия начин ли е било изпратено?

Кинсейд поклати глава.

— Не. Отново е използван САТКОМ, но не и Интернет, както беше предния път. Първи са го засекали момчетата от флота.

Притеснили се, да не е някакъв опит на стража да попречи за изстрелването на ракетата.

Куин прочете още веднъж съобщението.

— На пръв поглед сякаш стражът повтаря предишното съобщение, но са добавени изречението за Джони Симънс и това за координирация компютър. — Той вдигна глава. — Мисля, че е от Рейнолдс.

— Защо?

Куин чукна с нокът по бележката.

— Рейнолдс е, сигурен съм. Тя ни праща това съобщение. Никой друг не би споменал Симънс — двамата бяха близки. Джони скочил пред очите ѝ от една скала, след като го измъкнали от Дълси. Тя е, няма съмнение.

Кинсейд се намръщи.

— Ако е тя, какво се опитва да ни каже?

— Че е жива и че се е освободила от контрола на стража — отвърна Куин. — И че е узнала нещо важно. Ето това — че съществува главен компютър, който координира и направлява действията на компютрите в Циан Лин и на Великденския остров. — Той потърси с очи часовника. Светещите цифри „08:00“ тъкмо се смениха с „07:59“. — Трябва да ги спрем.

*Околностите на Великденския остров
7 минути до разрушението*

„Томахоук“-ът излетя от ракетния силовик, следван от издължен, жълтеникав пламък. Насочи се почти право нагоре и под съвсем слаб ъгъл спрямо Великденския остров. Едва след като се увери, че ракетата следва предварително зададения курс, капитан Брубър вдигна телефона и нареди да го свържат със Зона 51.

— Твърде късно е — бяха думите му, след като чу какво иска майор Куин. — А и да не беше, пак нямаше да отклоня ракетата. Господин майор, ние тук водим война. И смятаме да я спечелим.

Брубър надникна през дебелото предно стъкло на мостика и потърси с очи издигащата се в небето ракета. Пламъкът ѝ бързо се смаляваше.

Зона 51

6 минути и 30 секунди до разрушението

— Проклятие! — Куин отмести микрофона от устните си и вдигна поглед към екрана. „Страцида“ бе само на няколко минути полет от позицията за атака.

— Търкот е предал ключа на Елек, но не може да се свърже с Лексина за потвърждение, че атаката на „Страцида“ е била отменена — докладва Лари Кинсейд, без да се отделя от слушалката на сателитния телефон.

— А Дънкан?

— Никаква вест.

— „Страцида“ обезвредена ли е?

Кинсейд поклати глава.

— Вратата на бомбоохранилището е отворена и все още се намира под контрола на „нокътя“.

Околностите на Великденския остров

6 минути до разрушението

— Прехват на целите, стрелбата разрешена при готовност на системите! — издаде лаконични заповеди капитан Форстър и екипажът се зае да ги изпълнява. Капитанът се обърна към рулевия: — Вдигни я от дъното и да се махаме оттук.

— Слушам, сър.

За първи път от много дни насам „Спрингфилд“ се отдели от дъното и бавно набра скорост.

— Торпедата изстреляни! — докладва оръжейният офицер. — Имаме готовност за отваряне ракетните силози при изплуване на повърхността!

Четири торпеда МК-48 излетяха от торпедните тръби и се насочиха — по две — към всеки от „изребителите фу“.

— „Призраци“ по курса, насочват се към нас — докладва сонарният оператор. — Торпедата се приближават право към

„призраците“.

— Време е да видим небето — промърмори капитанът и добави с поукрепнал глас. — Оръжейна, запуск на ракетите при излизане на повърхността!

— Щитът е свален! — извика лейтенант Грейнджър и гласът му отекна в радарното помещение на „Анзио“, където следяха полета на „Томахоук“-а.

— Отново се вдигна! — добави той почти веднага.

— Какво става? — попита озадачено капитан Брубър.

— Съобщение от АУАКС за много цели във въздуха! — намеси се един от радарните оператори.

— Откъде? — завъртя се към него Брубър.

— От Великденския остров.

— Мислех, че АУАКС е блокирал радара. — Брубър погледна към Грейнджър.

— Блокирана е само честотата, на която излъчва — обясни Грейнджър.

— Но не се е получило. — Брубър се наведе през рамото на оператора. — Към какво са насочени ракетите?

— По една за всеки от четирите Ф-14 и последната за „Томахоук“-а. Имаме и „Харпун“^[1], който се приближава към местоположението на „Спрингфилд“.

— Махнете самолетите оттам! — извика Брубър.

— Ракета от типа „Феникс“ не може да прехване „Томахоук“ — произнесе Грейнджър и в гласа му се долови увереност. — Твърде бърз е за нея.

Брубър наблюдаваше екрана на радара. И четирите Ф-14 бяха свърнали назад към самолетоносача и бяха включили допълнителната тяга на двигателите си.

— Излязоха от обсега на „Феникс“-а — обяви след секунди радарният оператор.

Брубър не помръдваше. Четирите точки, съответстващи на изстребителите, все още бяха следвани от четири точки, отговарящи на ракетите „Феникс“. На екрана също така се виждаше „Томахоук“-ът,

който се приближаваше към острова, следван от светеща точка, която скъсяваше дистанцията помежду им.

Една от точките застигна своята цел и двете внезапно изчезнаха от екрана.

— Опитайте да се измъкнете с маневри! — извика Брубър в микрофона на пилотите от трите останали изстребителя.

— Зад мен е! — чу се гласът на един от пилотите.

Още две точки се сляха и изчезнаха.

— Катапултирайте! — заповяда Брубър. След няколко секунди и другите две точки угаснаха. — Измъкнаха ли се навреме? — обърна се той след малко към радарния оператор.

— Не зная, сър.

— Мислех, че сме извън обсега на ракетите им.

— Така беше, сър.

— Значи това не са били обикновени ракети „Феникс“ — произнесе замислено Брубър, докато наблюдаваше как на екрана последната светеща точка догонва „Томахоук“-а на около шестдесет километра от острова.

— Невъзможно! — прошепна смаяно Грейнджър.

Снабденият с ядрена бойна глава „Томахоук“ бе на по-малко от двадесет километра от острова, когато „Фениксът“ го застигна. И двете точки изчезнаха.

— Невъзможно! — повтори Грейнджър, неспособен да каже и дума повече.

Капитан Брубър си потърка уморено челото.

— Онова нещо там е демонтирало нашите оръжейни системи и ги е направило по-съвършени. — Той вдигна микрофона за връзка с мостика. — Искам да се отдалечим на още сто километра от острова. Веднага! С крайцерска скорост! И ме свържете със „Спрингфилд“!

— И двата „призрака“ са поразени! — извика оръжейният офицер.

— Целите унищожени ли са? — попита капитан Форстър.

— Не са — поля ги с хладен душ сонарният оператор. — Засичам и двете цели. Засега не се приближават.

— Какво е станало там, дявол го взел? — промърмори Форстър, опитвайки се да разгадае тактиката на „изребителите фу“.

— Ракета във въздуха на курс към нас! — извика неочаквано сонарният оператор. — „Харпун“, време до попадението — пет секунди!

Всички глави в залата се завъртяха нагоре, сякаш можеха да различат приближаващата се ракета през стените на подводницата. Замръзнали по местата си, членовете на екипажа очакваха неизбежния край.

Тъп металически тътен прокърна във всички краища на подводницата, когато ракетата се сблъска с палубата, но взрив не последва. Форстър усети соления вкус на кръв в устата си. От напрежение си беше прехапал езика.

— Не се задейства... — промълви той.

По лицата на останалите се изписа облекчение. Но в същия миг отекна тревожен сигнал.

— Докладвайте за състоянието! — нареди капитанът.

— Сър, имаме пробойна в корпуса — отвърна първият заместник, като сверяваше нещо на екрана на своя монитор. — Не мога да разбера — добави озадачено той. — Няма данни за нахлуване на вода през пробойната, но въпреки това нещо постъпва през корпуса.

Форстър се наведе и погледна екрана. Аларменият сигнал се подаваше от една част на корпуса, разположена непосредствено над центъра за управление на бойните действия. Той се завъртя рязко, изтича при стълбата и се покатери на горния етаж. Около мястото на удара вече се бяха струпали няколко моряци. В началото не се виждаха никакви следи от поражение, но после...

Форстър облещи очи, когато само за няколко секунди металът на корпуса промени цвета си — от сив стана черен.

— Сър, изгубихме връзка със „Спрингфилд“!

Капитан Брубър се завъртя на седалката.

— Къде се намира подводницата сега?

— Насочва се към щита. Но никой не отговаря на позивните.

*Околностите на Великденския остров
4 минути до разрушението*

Дънкан стоеше съвършено неподвижно, докато умът ѝ привикваше с мисълта, че онова, което вижда, е обект на многобройни легенди. Кивотът беше положен върху черен пиедестал. Беше висок към метър и широк метър и двадесет, с позлатени стени и стърчащи от халките в основата му дръжки за носене. Особено интригуващи бяха двата „херувима“ върху капака — бяха изработени като миниатюрни копия на главата на черния Сфинкс, със същите рубиненочервени очи и веднага щом се показа зад завесата, главите се завъртяха и я фиксираха с нечовешките си погледи. От очите бликнаха тънки червени лъчи, опипаха одеждите и короната ѝ и после угаснаха. Но главите продължаваха да следят движенията ѝ.

Дънкан долавяше същата стаена заплаха в двете глави на сфинкса, каквато имаше и в четирите върху стълбовете, на които бе окачена завесата. Тя прехапа устни и бавно пристъпи напред. Спря едва когато протегнатата ѝ ръка докосна кивота. Двете сфинксови глави сега бяха обърнати една към друга.

*Космическото пространство
3 минути до разрушението*

Тъпите носове на бомбоносителите на тридесет и една кобалтови бойни глави бяха насочени към земната повърхност отдолу.

*Кратерът Нгоро-нгоро, Танзания
3 минути до разрушението*

От известно време сателитният телефон на Лексина не преставаше да звъни. Вече беше получила потвърждение от Елек, че ключът е у него. Имаше точна представа какво се е случило с няколко от американските съдове край Великденския остров и знаеше, че войната е започнала отново. Знаеше също така коя е най-вероятната

следваща стъпка в ескалацията на военните действия. За момента най-голямата заплаха идваше от Америка.

Решението беше просто, произхождащо от развитието на събитията и несъобразяващо се с каквито и да било човешки емоции. Както много други решения, взимани от нейните предшественици.

Телефонът отново започна да звъни и тя го погледна равнодушно, без да протегне ръка към него.

Пустинята Гоби, Монголия

2 минути и 30 секунди до разрушението

— Значи въпреки всичко ще бомбардират Щатите, така ли? — обърна се капитан Билъм към Търкот, след като той изключи сателитния си телефон.

— Не и докато не сме се предали — отвърна мрачно Търкот. Той извади една черна кутия от джоба на ризата си и отвори капачето. — Време е да им покажем, че не се даваме лесно.

Върху предния капак имаше серия от копчета и той натисна първото.

Елек се завъртя рязко на седалката, когато изпод капака на саркофага долетя пронизителен писък. Той спря дракона, оставяйки го да виси на известно разстояние над земята, и се доближи до саркофага. В мига, когато повдигна капака, дразнещият звук беше прекъснат. Черният калъф, в който беше поставен ключа, лежеше на дъното.

В горната част на саркофага се търкаляше лъщящ метален цилиндър, с дължина около метър и диаметър — половина. Елек едва не подскочи от изненада, когато от един миниатюрен говорител, залепен за стената на саркофага, проехтя гласът на Търкот.

— Това, което виждаш, е двадесеткилотонна атомна бомба. Не зная от какво е направена летящата ти машина, но избухне ли бомбата, ключът неминуемо ще бъде унищожен. Сега, след като знам, че ме чуваш, бих искал да посъветваш Лексина да се обади по телефона.

Сателитният телефон иззвъня. Търкот си погледна часовника, преди да отвори капака. Оставаха по-малко от две минути до мига, когато „Страцида“ щеше да изсипе смъртоносния си товар.

— Е, ще правим ли сделка? — попита Търкот, без да изчака да чуе глас отсреща.

— Ще деактивирам „Страцида“ — произнесе равнодушно Лексина. — А ти изключи проклетата си бомба.

— Няма да стане толкова лесно — заговори бавно Търкот, макар че не свалеше очи от циферблата на часовника. — Искам първо да освободиш „Страцида“ и „Уорфайтър“ от контрола на „нокътя“ и да ги преместиш на орбити, на които никога вече няма да се срещнат. Ако не се съгласиш, ще разруша ключа.

Последва дълго мълчание — твърде дълго, имайки предвид, че стрелката на часовника подмина границата на последната минута.

— Съгласна съм.

Зона 51

2 минути до разрушението

— „Страцида“ е деактивирана — обяви Кинсейд, който следеше съобщенията, препращани от Космическия център. — В момента се отдалечава от „хищния нокът“.

Майор Куин се отпусна на стола, внезапно изгубил сили и енергия. На другия край на заседателната зала Кинсейд преглеждаше фотографиите, които им бяха изпратили от центъра — копия от последните снимки, направени от Хабъл на Сидонийския регион на Марс. Четирите купчини отломки бяха нараснали и камерата вече бе в състояние да различи неголям очистен район — там имаше сложна конструкция от черен метал.

— Какво ли е това, за Бога? — промърмори Кинсейд.

Платото Гиза

2 минути до разрушението

Откъм коридора отекнаха стъпки от тежки ботуши и Муалама втренчи разтревожен поглед към входа на малката зала.

Каджи изтича при отвора и спря, вдигнал предупредително ръка.

— Нямате право да влизате тук — произнесе той.

— Ти си глупак, старче — отвърна нисък, шептящ глас, който накара космите по тялото на Муалама да настръхнат.

Професорът застана до Каджи. В коридора бе спряла висока, тъмна фигура, загърната с черно наметало. Отзад се виждаше група въоръжени мъже. Ниско спуснатата качулка скриваше напълно лицето на новодошлия. Двама от въоръжените мъже водеха дребен, мургав юноша, който очевидно им беше пленник.

— Чувал съм за теб, Ал-Иблис — рече Каджи. — Но дори ти нямаш право да влизаш тук.

— Аз пък зная, че синът ти ми е пленник — отвърна Ал-Иблис. — Следващият потомък на уаджетите от Акерското плато.

Той махна с ръка и един от мъжете измъкна светкавично нож и го прекара по шията на младежа. От раната рукна тъмна кръв.

Каджи изкрещя нещо на арабски и се хвърли напред, но Ал-Иблис го пресрещна с изпъната ръка. За миг Муалама зърна нещо между пръстите на непознатия, някакво черно, метално острие, което той бе крил в широкия си ръкав. Острието се заби в гърлото на Каджи и главата на уаджета се отдели от тялото в мига, когато нещастникът протегна сгърчените си пръсти към шията на Ал-Иблис. Краката му се подгънаха и Каджи бавно се свлече на пода. Муалама проследи като хипнотизиран как острието се прибира в ръкава на Ал-Иблис.

— Ти си професор Муалама. — Не беше въпрос, по-скоро уточняване на фактите. Ал-Иблис забеляза медальона върху шията на Муалама. — Дадох го на Бъртън в Мека — преди доста години. Но той ме предаде.

— Но това е било преди повече от сто години! — възкликна професорът.

— Скитам се по Земята отпреди зората на тази цивилизация — произнесе Ал-Иблис. — Имал съм много имена и повечето от тях сега са част от легенди. Значи ти си този, който върви по стъпките на сър Ричард Франсис Бъртън. Не може да ти се отрече изобретателност. В Бразилия хората ми за малко да те заловят. Аз също се опитвах да

узная онова, което е научил Бъртън. Веднъж, преди много години, бях само на крачка от успеха.

— Ти си Домека? — Муалама си спомни за доклада, с който се беше запознал в Зона 51.

— Това е едно от многото ми имена.

— А кое е истинското ти име? — попита Муалама, като същевременно се чудеше какво ли прави Дънкан.

Ал-Иблис премести поглед от него към завесата.

— Там е Дънкан. Ще я почакаме.

*Пустинята Гоби, Монголия
2 минути до разрушението*

Търкот набра сателитния телефон на Дънкан, но никой не отговаряше на сигналите.

— Вашите заповеди, майоре? — попита капитан Билъм, застанал до него.

Търкот изключи телефона. Коленичи, загреба шепа пясък и я остави да изтече между пръстите. Спомни си, че след като унищожи аирлианския флот, също се беше приземил в пустиня. Друга пустиня, но същата война. А ето че сега бе изгубил връзка с Дънкан...

— Качвайте се — нареди той.

— Направление? — попита Билъм, докато крачеха към скакалеца.

— Египет.

[1] Ракета за борба с кораби. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Дълбоко под повърхността на платото Гиза Лиза Дънкан положи ръце върху капака на старозаветния кивот. По тялото ѝ премина вълна, която я изпълни със сила. В пространството между двата херувима-сфинкса се появи червено сияние, което започна да се разширява, и постепенно я обгърна.

Лиза вече не можеше да чуе гласовете на онези, които бяха останали зад завесата. Кивотът под ръцете ѝ изпълваше целия реален свят. Тя сви пръсти и стисна ръба на капака. Имаше странното чувство, че се е озовала извън нормалния ход на времето, отвъд пределите на всичко, което досега бе познавала и че дори вече не беше на Земята. Тя повдигна капака. Отвътре бликна златиста светлина и постепенно разсея червеникавото сияние. Капакът щракна и се изправи във вертикално положение и откри пътя към вътрешността.

Издание:

ИК „Бард“, 2000

ISBN: 954-585-085-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.